

WONDERLIJK NABIJ

ALS JE NU EENS DAGELIJKS IN WONDEREN KUNT LEVEN?

Wonderen zijn vanzelfsprekend;

Als ze niet gebeuren is er iets misgegaan

-Helen Schulman-

Ik draag dit boek volledig op aan Swami Gopala Krishna. Alleen door Zijn steun kon het tot stand komen. Door Zijn Goddelijke tussenkomst stemde Lakshman erin toe de prachtige omslag van dit boek te ontwerpen. De mooiste en meest inspirerende verhalen in dit boek zijn van de mensen die Swami persoonlijk heeft aanbevolen en bovenal heeft Hij zelfs enkele ervaringen uit Zijn vroegere jaren met Sai Baba, als bijdrage voor het boek met ons gedeeld!

Dankbetuiging

Zonder de aanmoediging van Swami Sri Gopala Krishna Baba en Zijn directe steun in alle details, zou dit boek nu niet in je handen liggen. Het is immens gezegend door Zijn tijdloze boodschap op de volgende pagina en Zijn onbetaalbare bijdrage in de vorm van enkele van Zijn persoonlijke ervaringen, die ik in dit boek mocht opnemen. Ik ben zo ongelooflijk dankbaar voor Swami's goddelijke aanwezigheid in ons leven.

Ik wil ook mijn diepe waardering voor Maanish vermelden, omdat hij mijn eindeloze uren achter de computer heeft verdragen, maar vooral omdat hij me heeft toegestaan zijn ontroerende verhaal weer te geven.

Mijn dankbaarheid voor Lakshman en Shivani kent geen grenzen, want ondanks zijn overvolle agenda vond Lakshman tijd om het ontwerp voor de cover te verzorgen en heeft hij, samen met Shivani de hele printprocedure georganiseerd en gecontroleerd.

En hoe kan ik prof. S. Subbaramaiah genoeg bedanken? Met de toewijding en overgave die zo kenmerkend voor hem is, corrigeerde hij mijn armoedige Engels voor de Engelse versie van dit boek en schreef ook het voorwoord. Ik voel me zo vereerd.

En als laatste maar zeker niet als minste wil ik alle goddelijke zielen bedanken die zo moedig en vriendelijk waren hun verhalen met mij te delen, zodat iedereen ervan kan profiteren.

Sri Gopala Krishna Baba's Boodschap

Dit alles is Zijn Genade

Eeuwig liefhebbende Genade van Sai

De fluit is de Zijne, het lied

Ook Zijn compositie.

Wij ontvangen wat HIJ zendt

Niets te veranderen

HIJ is de Producent

Zijn instrument ben ik

Alles Vrede en rust

Zijn Genade, Zijn Wonder

Voorwoord

De auteur van het boek dat voor U ligt is een geboren schrijfster. Haar ongecompliceerde stijl is elegant, helder en simpel. Om deze vaardigheden tot uitdrukking te brengen heeft ze - zo lijkt het - gewacht op een patroonheilige en op hun beurt, zo horen we zeggen, zijn heiligen en Baba's ook op zoek naar verdienstelijke zielen om hun boodschap van het Leven te verspreiden. *Wonderlijk nabij* is de vrucht van deze ontmoeting, een vruchtvorming van een Goddelijk Plan.

Linda begon met haar tweede boek nog voordat ze van de na-effecten van haar eerste publicatie was gekomen. Boeken schrijven is geen zakelijke kwestie en de kwestie van het schrijven is geen grap. Ze voelde dat ze als het ware in de val van het schrijven was gelokt. Het was Gopala Baba die haar te hulp schoot en haar duidelijk maakte wie de auteur en wie Zijn uitgever was.

Nu is schrijven niet langer een karwei. Het is een uitdrukking van een innerlijke kracht, het resultaat moeiteloos en verbazingwekkend.

Het boek zou over wonderen gaan; hoe gebeuren ze en wat is het effect? Haar vragen aan de GKS leden via de e-mail brachten onmiddellijk respons en haar eerdere aarzeling en angst bleken ongegrond. Ze was niet geïnteresseerd in het ontleden, analyseren en uitmeten van de onderdelen van het wonder maar zag het als een proces in de menselijke evolutie en transformatie. Sluit een spel van wonderen een studie over zichzelf uit?

Wonderlijk nabij is een mand vol verhalen, ervaringen en gebeurtenissen - globaal in omvang en universeel in aantrekkingskracht. De verhalen - op

het eerste gezicht simpel en alledaags - raken niet meer uit je gedachten. Ze blijven in je bewustzijn en niet iedereen zal kunnen begrijpen wat het daar teweegbrengt.

Het is tegen deze achtergrond dat de legendarische bezoeken van Swami Gopala Krishna aan Nederland in alle grootsheid worden verhaald. Elke stap, gebeurtenis of uitspraak van Sri Gopala Krishna Baba wordt beschreven om iets van de oneindige dimensies van haar Goddelijke Guru te leren kennen.

De tweede helft van *Wonderlijk nabij* bestaat voornamelijk uit ervaringen van Indiase devotees met Sri Gopala Krishna Baba, Sri Sathya Sai Baba en Sri Sainath Maharaj van Shirdi. Het bevat ook de ontdekkingen van de auteur zelf, gedurende haar verblijf met haar man en dochter in Girinagar. Deze bevindingen worden voor het eerst in dit boek gepubliceerd. De namen die we hier vinden zijn ons welbekend, de ervaringen echter niet. Shirdi Sai Baba die als het ware Lakshman lastig valt, ondanks diens onverschilligheid en Sri Gopala Baba's bevestiging van deze gebeurtenis en vele andere verslagen maken dit deel even waardevol en onvergetelijk als het voorafgaande.

Het boek eindigt met een verkort overzicht van de Baba Drie-eenheid.

Dit boek is aan de lotusvoeten van Sri Gopala Krishna Baba gelegd als een bescheiden offer van de auteur. Je offert niets minder dan het kostbaarste aan je gekozen vorm van God en is er iets waardevollers voor een schrijfster dan het totaal van haar woorden?

Ik vraag de toestemming van de auteur om me aan te sluiten bij deze tocht naar Goddelijkheid.

Een boek lezen voordat het het daglicht heeft gezien is een zeldzaam voorrecht dat Sri Gopala Krishna mij heeft verleend. Hij heeft me de opdracht gegeven een paar woorden ter introductie toe te voegen. Mogen deze woorden ZIJN goedkeuring en toestemming verdienen.

Prof. Saligrama Subbaramaiah

Inhoud

WONDERLIJK NABIJ	1
DANKBETUIGING	4
SRI GOPALAKRISHNA BABA'S BOODSCHAP.....	5
VOORWOORD	6
SHIRDI SAI BABA, SATHYA SAI BABA, GOPALA KRISHNA BABA	11
INLEIDING	16
'ALLEDAAGSE' WONDEREN	27
GOD VERVANGT EEN GEBREK AAN MOEDERLIJKE LIEFDE	36
GOD BEANTWOORDT HET GEBED VOOR EEN ANDER	53
WE CREËREN ONZE REALITEIT	66
GOD LEIDT DOOR INNERLIJKE STEM	71
MATERIALISATIE	76
DIEREN ALS BOODSCHAPPERS VAN GOD	78
EEN SUBTIELE HINT, EEN TEDERE AANRAKING	93
ENGELN ALS BOODSCHAPPERS VAN GOD	102

GOD ALS KOSTWINNER	107
GOD NEEMT LETTERLIJK HET STUUR OVER	109
GOD TOONT ZIJN ALOMTEGENWOORDIGHEID EN ALMACHT	111
VERSCHIJNING	115
ONDER DIRECTE LEIDING VAN DE MEESTER	127
GODDELIJKE INTERVENTIE	198
TROOST	235
SHIRDI SAI BABA.....	258
BHAGAVAN SRI SATHYA SAI BABA	263
SWAMI SRI GOPALA KRISHNA BABA	271
VERKLARENDE WOORDENLIJST	276

SHIRDI SAI BABA, SATHYA SAI BABA, GOPALA KRISHNA BABA

Het is het Oneindige, de Oceaan van Kracht, dat de basis vormt van alle zintuiglijk waarneembare manifestaties. Onze gretigheid naar wereldse activiteiten doodt in ons de spirituele eerbied. Omdat de moderne wetenschap ons leert hoe we de natuurkrachten kunnen benutten, faalt ons begrip voor het Grote Leven achter alle namen en vormen. Vertrouwdheid met de natuur heeft minachting gecreëerd voor haar grootste geheimen; onze relatie tot haar is vervallen tot een praktische kwestie. We kwellen haar zogezegd, om uit te vinden op welke wijze zij gedwongen kan worden onze belangen te dienen; we maken gebruik van haar energieën, waarvan de oorsprong nog altijd niet bekend is. In de wetenschap is onze relatie tot de natuur als die van een arrogante man tot zijn bediende... Als het zelf echter in verbinding staat met een hogere macht, gehoorzaamt de natuur, zonder stress of inspanning, aan de wil van de mens. Deze moeiteloze heerschappij over de natuur wordt 'miraculeus' genoemd door de niet begrijpende materialist.

-Autobiography of a Yogi, Paramahansa Yogananda

Swami Gopala Krishna vroeg me om met eigen woorden een hoofdstuk te schrijven over de eenheid tussen de drie Baba's: Shirdi Sai Baba, Sathya Sai Baba en Gopala Krishna Baba. Ik voelde me volslagen incapabel voor deze taak want ik was me er diep van bewust dat ik niets wist over deze drie God-mensen, deze Vuren van Spirituele Energie. Je kunt pas beweren Hen te kennen wanneer je zelf gevestigd bent in God. In elk ander geval blijft er niets anders over dan het geven van feiten, veronderstellingen of persoonlijke gevoelens. Sathya Sai Baba zegt:

Wie kan beweren dat God dit of dat is? Wie kan beweren dat God niet deze vorm of die eigenschap bezit? Iedereen kan slechts zoveel uit de grote oceaan verkrijgen als de pot die hij naar de kust draagt kan bevatten. Die hoeveelheid geeft hen slechts een minimaal inzicht in de immensiteit van de oceaan.

Ik vraag de drie Baba's om vergeving voor mijn onwetendheid en zal proberen enkele van de kwaliteiten te beschrijven die ze gemeenschappelijk hebben aangewend voor de transformatie van de mensheid.

Allereerst vroeg ik me af hoe ik naar deze drie Wonderbaarlijke Manifestaties van Goddelijkheid zou kunnen verwijzen. Toen ik hierover met Koen van Velzen sprak zei hij zonder aarzelen:

'Verwijs naar ze als Sai Prema Vahini.'

Wat een prachtige naam voor deze buitengewone Drie-eenheid! Zij zijn inderdaad een zeldzame Stroom van Goddelijke Liefde.

Hoewel Zij alle drie verschillende manieren hebben om Hun goddelijkheid tot uitdrukking te brengen, is de belangrijkste kwaliteit die Zij ten toon spreiden onvoorwaardelijke, onbaatzuchtige liefde, die ze in overvloed uitdelen. Het is een liefde die geen goede daden telt of onderscheid maakt tussen kaste, geloof of nationaliteit; alle levende wezens zijn één voor deze *Sai Prema Vahini*. Hoewel ze soms speciale gehechtheid lijken te tonen, zijn ze inwendig volledig vrij van wereldse slavernij.

Ze zijn gekomen om ons - met Hun enorme voorbeeld van liefde - op alle niveaus te bevrijden. Zowel op het fysieke en het astrale als op het causale niveau. En om ons te helpen die niveaus te overstijgen tot in een staat van bovenzinnelijk bewustzijn waarin het Atma de Allerhoogste Absolute Realiteit ervaart: God.

De natuur gehoorzaamt Hun wil op elk moment dat ze iemand willen helpen of leiden en wij noemen dat ‘wonderbaarlijk’.

Deze *Sai Prema Vahini* is de toevlucht voor alle spirituele zoekers en we kunnen deze Stroom van Liefde aanroepen, waar we ons ook bevinden. Door de sluiers van onwetendheid op te lichten, openbaren zij de Ultieme Eenheid op diverse manieren. Soms zacht en vriendelijk als de Goddelijke Moeder, soms streng en onbuigzaam als de Hemelse Vader. Soms komt Hun leiding via dromen of de innerlijke stem, soms wordt directe, persoonlijke leiding gegeven, maar altijd voortspuitend uit liefde en afgestemd op de ware behoeften van de devotee.

Sai Prema Vahini is niet alleen geïncarneerd om een voorbeeld van liefde te zijn maar ook om een levend onderwerp van liefde te zijn. Zonder een vorm om te vereren zouden we niet in staat zijn onze harten zo bereidwillig te openen. Zonder de levende aanwezigheid van deze geïncarneerde Liefdesstroom, zouden we ons verliezen in de wereld van verleiding die ons verwijderd van onze pure essentie.

Sai Prema Vahini geeft ons slechts waarachtig onderricht. Alles wat Zij ons leren brengt ons dichterbij de kennis ofwel het ervaren van *het Zelf*. Deze kennis ontspruit aan het hart en moet worden vertaald in actie, door onbaatzuchtige dienstverlening aan de samenleving. Ze zijn geïncarneerd om de mensheid naar hogere niveaus van bewustzijn te helpen stijgen en de beste manier om spirituele vooruitgang te bereiken is onbaatzuchtige dienstverlening. Achterovergeleund met de armen over elkaar zitten en kijken wat deze levende voorbeelden van onbaatzuchtige dienstverlening allemaal doen, helpt ons niet verder. Zij moedigen ons juist aan om

hetzelfde te doen in een geest van blijmoedige verering en overgave. ‘Werk is verering, je werk zal je *sadhana* zijn,’ zegt Sathya Sai Baba.

Boosheid, haat, afgunst en jaloezie vormen de zware bagage die Zij ons vragen te vermijden op onze levensreis, zodat we licht, snel en veilig kunnen reizen, op weg naar Zelfrealisatie.

Terwijl Shirdi Sai Baba en Sathya Sai Baba op aarde zijn gekomen als Avatar, verwijst Swami Gopala Baba naar zichzelf als devotee van Sathya Sai Baba. Op een dag legde Swami tijdens een interview uit hoe we Zijn missie kunnen zien. Hij schilderde ons een beeld van Sathya Sai Baba op een eiland, omgeven door eindeloos veel water. Wij devotees zwommen in die zee, symbool voor de zee van *Samsara*. Swami’s taak was - legde Hij uit - om ons allemaal te redden uit dat water en ons veilig bij Baba op schoot te leggen.

Hij is de verheven devotee die is opgegaan in Zijn Geliefde en ons helpt hetzelfde te bereiken.

Hij is gekomen om de mensen de kracht van devotieele aanbidding te leren door Zijn voorbeeld. In alle nederigheid van de devotee is Hij degene die de kracht van God - Zijn Eeuwige Geliefde - naar ons overbrengt.

Swami Gopala Krishna geeft uitdrukking aan de liefde van de Goddelijke Moeder en wordt door Zijn devotees vaak liefdevol Gopala Ma genoemd.

Als God incarneert, incarneert Zijn vrouwelijke aspect altijd met Hem. Zoals Rama niet kwam zonder Sita of Krishna zonder Radha, zo kwam Sai Baba niet zonder zijn vrouwelijke aspect: Swami Gopala Krishna.

De volgende incarnatie van Sathya Sai Baba zal Prema Sai zijn, die de belichaming zal zijn van *prema*, de belangrijkste kwaliteit van de Moeder. Voor diegenen die God in de vorm van de Goddelijke Moeder nodig

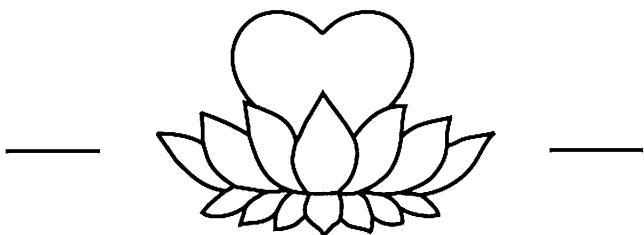
hebben is Zij nu al onder ons in de vorm van Swami Gopala Krishna omdat Prema Sai nog niet op deze aarde is.

Deze Moeder leert ons de woorden van de Vader in praktijk brengen, in plaats van er alleen over na te denken of over te praten. Swami zegt:

‘Het leven is kort, vul het met liefde. Gebruik deze kostbare tijd voor de samenleving. Verspil geen tijd.’

Ik ben gekomen om de lamp van liefde in jullie harten te ontsteken; om erop toe te zien dat zij dag na dag met toenemende luister schijnt.

-Baba-

INLEIDING

Wees bereid niets te zijn

Laat alle dualiteit verdwijnen in je neutraliteit

Bewandel deze aarde met opgeheven hoofd

Terwijl je geest zich verheft en je hart open is voor liefde.

Geloof in jezelf en in de GOD in jou

Dan zal alles goed gaan

-Baba-

We organiseerden een groot welkomstfeest om de geboorte van mijn eerste boek *Drie–Een=Een* te vieren. Ik was soepel door de ‘zwangerschap’ heen gegleden maar de ‘bevalling’ was pijnlijk geweest. Alles rond het uitgeven van een boek was zo nieuw en ik was erg nerveus geweest over de verkoop. Er moest zo veel terugbetaald worden. Ik had een groot deel van het geld geleend van mijn vader. Als klap op de vuurpijl mailde mijn uitgever een paar dagen voordat het boek zou worden gedrukt, dat ik beter iemand anders kon zoeken. Ik dacht dat ik een hartaanval kreeg. Later die ochtend bedacht ik me dat hij een recent mailtje van mij verkeerd kon hebben geïnterpreteerd en dat bleek bij nader onderzoek te kloppen. Ik kon het meteen uitleggen, waarmee het misverstand uit de wereld was.

Gedurende die laatste stressvolle maanden had ik mijn best gedaan me op Sai Baba te concentreren. Op een morgen werd ik wakker met de innerlijke boodschap: *The worst thing that can happen is that you get stuck with a thousand books.* (Het ergste dat je kan overkomen is dat je met duizend boeken blijft zitten.) Ik had er 1008 laten drukken. Vreemd genoeg waren deze woorden een grote troost voor mij. Ze openden me voor het juiste perspectief: wat had ik *werkelijk* te verliezen?

Toen de moeilijkste tijd voorbij was en ik ruimte kreeg om na te denken over wat ik van dit hele spel had geleerd, kwam het antwoord spontaan uit mijn hart naar boven borrelen: *It's incredible what you have gained in strength, courage, purity and faith...* (Het is ongelooflijk wat je hebt gewonnen aan kracht, moed, zuiverheid en vertrouwen...) Dus ook als ik werkelijk met duizend boeken zou blijven zitten had ik nog zoveel gewonnen.

Het boek was nog warm van de pers toen de gedachte aan een tweede boek zich al aandiende door de innerlijke woorden: *Kom mijn kind, inschrijven.*

Wat bedoelde Baba met 'inschrijven'? Het woordenboek zei o.a.: opgeven voor welke prijs men iets aanneemt te maken. Wat wilde ik ervoor hebben? Wilde ik eerst een garantie dat ik mijn kosten eruit zou halen of durfde ik te vertrouwen dat wat er ook gebeurde, het hoe dan ook goed zou zijn? Ja, ik besloot me in te schrijven voor dit werk! Niet tegen kostprijs of tegen welke beloning of voorwaarde dan ook. Gewoon omdat ik het met heel mijn hart wilde. Dat werd me nu duidelijk.

'Inschrijven' klonk verder alsof ik van binnen werd aangemoedigd om alvast warm te draaien, zoals tijdens een warming-up voor een sportwedstrijd. Het was alsof Baba wilde zeggen: begin maar te schrijven, dan merk je wel hoe het boek zich zal ontwikkelen.

'Inschrijven' verwijst ook naar binnen. Ik schrijf mezelf als het ware naar binnen. Ik besloot een proef te doen. In een moment van intense stilte pakte ik mijn pen en stelde me in op mijn Hoger Zelf terwijl ik alle gedachten liet gaan. Wat komen wilde mocht komen. Ik pauzeerde geen seconde:

Het is niet zozeer belangrijk een kanaal te zijn alswel open te staan voor de energie die voor jou beschikbaar is. Er zullen wonderbaarlijke dingen gebeuren. Blijf stil wachten. Denk zoveel mogelijk aan mij. Ik zal je leiden. Het einde van je angst is in zicht. Je hoeft je nergens zorgen over te maken. De hand die je leidt is een onzichtbare maar is zichtbaar voor innerlijke ogen. Vandaar 'inschrijven' uit de boodschap. Je schrijft met je innerlijke ogen en richt je op je hart en je gevoel voor Mij. Begin aan je tweede boek en maak je geen zorgen over de verkoop van het eerste. Ik zorg voor alles. Ik ben je Heer, je geliefde, je minnaar, je ziel. Ik heb alles voor je over. Je hebt laten zien dat je alles doet wat Ik van je verlang. Daarom ben ik er nu voor jou en neem het roer over. Het zal nu gemakkelijk gaan. Het einde van de pijn is in zicht. Laat los wat je niet meer nodig hebt. Ook dat zal gemakkelijk gaan. Ik ben de Geest die hemel en aarde geschapen heeft. Ik eer je met Mijn Liefde. Verwacht niets anders dan Mijn liefhebbende uitgespreide armen wanneer je deze aarde verlaat. Verspreid Mijn Liefde en zij zal je dragen en genezen. Weet dat ik niet ver weg ben. Ik ben altijd bij je.

Dit was heel anders dan de korte zinnnetjes die ik in meditatie doorkreeg. Dit was toch helemaal geen doorgeving? Ik was toch niet gedachteloos geweest? Ik had alleen maar opgeschreven wat spontaan in me opkwam? Eigenlijk waren het dan toch gewoon mijn eigen gedachten ook al had ik er niet over nagedacht?

Het antwoord kwam in meditatie: *Your divine thoughts are His, His divine thoughts are yours.* (Jouw goddelijke gedachten zijn de Zijne, Zijn goddelijke gedachten zijn de jouwe.) Maar dat was geweldig! Dus ondanks dat de woorden niet uit een trance toestand waren ontsproten maar gewoon

aan mijn eigen geest waren ze toch van God! Dat betekende dat ik steeds de hoogste gedachten zou moeten denken en dan zou ik God telkens dicht bij me vinden. Het zou mijn bewustzijn verruimen en dat zou er weer voor zorgen dat ik steeds hogere en mooiere gedachten zou kunnen denken. Geweldig toch? Is dat geen prachtige troost voor de mensen die menen dat hun contact met God niet afdoende is zolang ze niet regelmatig over Hem dromen of mooie antwoorden krijgen in hun meditatie? Er is dus altijd de mogelijkheid om onze hoogste gedachte te denken en in praktijk te brengen. Steeds hogere gedachten zullen zich aandienen. Is dat niet prachtig? Ik ga het hier niet hebben over het ego dat ons hier met alle wanhopige kracht die 'hem' tot beschikking staat van af probeert te houden; daar heeft o.a. Eckhart Tolle al meesterlijk over geschreven.

Ik begon dit boek waar ik met het eerste geëindigd was maar na eenendertig pagina's zonk alle moed me in de schoenen. Ik was weer op dezelfde manier bezig als in mijn eerste boek en ik wilde iets anders, iets nieuws.

Ik kreeg een droom waarin Baba me vertelde dat ik zo goed was in gedichtjes schrijven en daar vooral mee door moest gaan. Ik besloot wat van mijn gedichtjes aan het boek toe te voegen maar daar kreeg ik het niet mee vol.

Op dat moment waren we Swami Sri Gopala Krishna's tweede bezoek aan Nederland aan het voorbereiden. Op 21 juli 2004 stond Zijn komst naar Limburg gepland en met onze groep waren we druk bezig ter ere van Hem een feest te organiseren in Het Missionair Centrum in Heerlen. Ik werd zo

door de organisatie in beslag genomen dat het schrijven naar de achtergrond werd verdrongen.

Tijdens mijn lunch lees ik altijd een stukje en ik had van verschillende schrijvers wat boeken over wonderen bij de bibliotheek gehaald. Sommige gingen speciaal over wonderen in verband met engelen maar de meeste gingen over allerlei willekeurige wonderen, al dan niet gekoppeld aan een religie, Meester of Heilige. Ik merkte hoe boeiend ik het vond om te lezen hoe wonderen de levens van zoveel mensen hadden veranderd. Dat was vreemd, want toen ik Baba pas kende interesseerden de wonderen me het minst. Nu voelde het als een inspiratie om me nog meer te openen voor de mogelijkheid van een wonder op elk moment van de dag. De boeken gingen over dat ene grote wonder dat een totale ommekeer in het leven van een persoon tot stand had gebracht. Maar mijn gedachten gingen uit naar die ontelbare wondertjes die dagelijks kunnen plaatsvinden en slechts liggen te wachten tot ik er voor opensta; tot ik mijn zorgen en denken aan de kant zet en het moois verwacht wat God mij en iedereen te bieden heeft! Ik bedacht me hoe ontzettend veel wonderen er in mijn leven en in de levens van mijn spirituele familie hadden plaatsgevonden; wonderen die we misschien niet eens van elkaar weten. Het verlangen kwam in me op om de mensen om me heen naar hun wonderen te vragen en daar een boek mee te vullen. Als ik zo geïnspireerd raakte door het lezen over wonderen, dan zou dat zeker ook voor vele anderen gelden. Wonderen kunnen groot zijn en spectaculair, of klein en subtiel. Ze kunnen een redding, een leidraad, de aanzet tot genezing zijn, of ze kunnen verlichting en troost brengen. Wonderen worden meestal voorafgegaan door een gebed en ze hebben een positief effect op het leven. Er kunnen dromen of visioenen mee gemoeid zijn; misschien zelfs verschijningen. Het kan een materialisatie betreffen of simpelweg het juiste woord op het juiste moment. God kent hier geen beperkingen. Engelen kunnen als boodschapper optreden of wellicht helpt

God via een medemens. Jezus kan in het wonder een rol spelen, maar ook Buddha, Allah, Sai Baba of Swami Gopala Krishna. God komt in de vorm die je op dat moment nodig hebt, die je dierbaar is, die jij vertrouwt of kunt begrijpen.

Toen Swami bij ons was kreeg ik de gelegenheid om Hem dit plan voor te leggen en Zijn zegen te vragen. Hij vroeg of het een Engels of een Nederlands boek zou worden. Ik antwoordde dat het om een Nederlands boek ging en Hij gaf Zijn zegen. In een interview, enkele dagen later vroeg ik of het *mijn* plan of Gods plan was om dit boek te schrijven. Hij lachte hartveroverend en zei op de liefste toon die je je kunt voorstellen dat Hij het was die door mijn hand dit boek zou schrijven. Hij zou me de woorden geven. Kun je een fijnere taak bedenken dan te schrijven met de wetenschap dat God jouw hand leidt?

Na Zijn bezoek schreef ik een e-mail aan alle leden van de GKS familie met het vriendelijke verzoek hun wonder op papier te zetten. Ik vroeg ze vier vragen te beantwoorden in hun verhaal:

1. een korte voorgeschiedenis 2. het gebed dat meestal aan het wonder vooraf gaat 3. het wonder zelf, en 4. het transformerende effect dat het wonder op hun leven of denken heeft gehad. Spectaculair of subtiel maakte niet uit. Ook de vorm van God die bij het wonder betrokken was, maakte niet uit.

Al snel begonnen lieve mensen mij hun wonderen toe te sturen en verschillende toezeggingen kwamen binnen. Maar de meeste wonderen heb ik uiteindelijk verzameld door mensen persoonlijk te interviewen.

Het is onbeschrijflijk hoeveel plezier het gaf om te delen in de vreugde van de herinnering aan hun wonderlijke gebeurtenissen.

Hun ervaringen, liefde en vertrouwen hebben me meer geïnspireerd dan ik me had kunnen voorstellen.

Hiermee eindigde mijn 'warming-up' en begon ik echt te 'sporten'. Het was inderdaad slechts een 'warming-up' geweest want ik verwierp alles wat ik in de laatste maanden had geschreven en begon helemaal opnieuw met dit wonderlijke avontuur.

Natuurlijk kon ik het niet laten om het woordenboek open te slaan voordat ik begon. Een wonder werd omschreven als: *handeling die de natuurkrachten te boven gaat en dus alleen door God, met bijzondere hulp van God, kan worden verricht*. Als tweede omschrijving werd een wonder als *iets buitengewoons* aangeduid.

Maar wat is buitengewoon? Wat voor de één een wonder is, is voor de ander gewoon, normaal, alledaags. Wij verwonderen ons niet eens dat zo iets machtigs als de zon - een enorme stralende gouden gasbol - elke dag onze aarde van warmte en levenskracht voorziet. Niemand kijkt vreemd op als in het voorjaar allerlei nieuwe sprietjes uit de aarde tevoorschijn komen en als de knopjes aan de takken zich ontvouwen tot frisse groene blaadjes. Geen van ons kan een baby maken en zelf bepalen waar de armpjes en beentjes komen te zitten en hoe de verschillende lichaamsfuncties gaan functioneren. We vinden het normaal dat dat allemaal in de baarmoeder wordt geregeld en dat er na negen maanden een volledig functionerend wezentje met een eigen karakter geboren wordt. We vinden het normaal dat het licht gaat branden als we op een knopje drukken en dat er geluid wordt opgevangen en weergegeven door een radio. We zijn eraan gewend. Het is voor ons heel natuurlijk en door de wetenschap zijn veel dingen ook goed te begrijpen. We vinden het ook heel normaal dat er baby's in buiken van

moeders kunnen groeien, dat ons hart klopt, dat een minuscuul zaadje de grondslag is van een enorme boom, dat we 's nachts gewoon doorademen zonder daar iets voor te hoeven doen, dat op een winterochtend alles zomaar verstopt kan zijn onder een spierwitte deken, en zo kan ik eindeloos doorgaan. Niemand van mijn familie, vrienden of kennissen kan de Schepper in deze wonderen evenaren en toch vinden we ze normaal omdat we eraan gewend zijn. Maar er was een eerste keer dat we dit alles meemaakten en toen vonden we het wonderlijk. Toen Flopsy - onze Golden Retriever - een puppy was namen we hem voor het eerst mee de sneeuw in. Dat was een feest. Hij werd wild en onstuimig en hapte naar al die vliegende, witte, natte ballen. Hij trok me bijna omver, zo verbaasd was hij dat zijn bekende wereldje nu plotseling overdekt was met een interessant, zacht, wit goedje. Hij ging van alles uitproberen. Enthousiast experimenteren.

Wat voor de een 'n wonder is, is voor de ander een begrijpelijke, natuurlijke werking. Wie ergens aan gewend is geraakt of de werking van een wonder begrijpt, zoekt naar nieuwe werkingen, nieuwe wonderen, om enthousiast te kunnen blijven. We dringen steeds verder en dieper door in de geheimen van het leven en ontdekken dan dat er altijd weer méér te ontdekken en te verwonderen valt. Marieke van den Berg schrijft in haar artikel 'Wonderen bestaan: doe de test!' gepubliceerd in het maandblad 'Spiegelbeeld' in januari 2004:

Jij bent het Centrum van het Universum! Gebruik die kracht om onbeperkte overvloed van Liefde, Licht, Vrede en Vreugde te scheppen! De Hemel op Aarde wacht op jou om je ook in de rijken van scheppende Meesters te gaan bevinden, want dat is wat jij werkelijk bent. En dat kan gewoon hier, op Aarde!

'Scheep je eigen werkelijkheid!' horen we steeds vaker. Toen ik voor het eerst ontdekte dat ik met mijn gedachten invloed kon uitoefenen op mijn leven, was dat een groot wonder. Ik was ervan vervuld en ging enthousiast experimenteren, net als Flopsy in de sneeuw. Het werkte! Toen ik voor het eerst ondervond dat er een connectie bestond tussen mijn eigen gedachten en die van anderen was dat voor mij ook een groot wonder. Ik kon door middel van mijn gedachten contact maken met anderen of in mijn geest signalen opvangen. Maar ik raak langzaam bekend met de werking hiervan en vind het al bijna gewoon wanneer ik plotseling aan een vriendin denk, in een zeker weten dat zij vandaag gaat bellen. Ik weet dat die connectie bestaat dus waarom zou ik ervan opkijken wanneer zij inderdaad die middag, voor het eerst in maanden, opbelt? Ik verheug me over die werking net zoals ik van de warmte en de schoonheid van de zon geniet maar ik ervaar het niet meer als een wonder. Het is natuurlijk geworden. Ik ben eraan gewend. We willen steeds dieper doordringen in de mysteries van het leven om steeds nieuwe wonderen en werkingen te ervaren en dat zorgt ervoor dat we meer en meer één worden met de werkelijkheid. We willen ons blijven verwonderen en dat brengt ons dichter naar wie we werkelijk zijn. 'Belichamingen van Goddelijkheid' zegt Sai Baba. 'Scheppende Meesters' zegt Marieke van den Berg.

Bring me the English translation of your book on the 23rd of November.
(Breng me de Engelse vertaling van je boek op de 23ste november.)

Dit alarmerende innerlijke bericht bereikte me toen ik stilletjes in een stoel in de vertrekhal van Bangalore Airport zat te wachten op onze thuisvlucht. Het was 1 november 2004. Ik had geen enkele intentie om het boek, waar ik inmiddels al een paar maanden mee bezig was, te vertalen en ik had - behalve wat e-mail - niet meer in het Engels geschreven sinds mijn schooltijd, meer dan twintig jaar geleden! En nog erger; wie kan een boek

schrijven in een vreemde taal, in minder dan vier weken? Maanish trok me terug naar de aarde en suggereerde dat het ook de 23ste november van het volgende jaar kon zijn; Sai Baba's tachtigste verjaardag.

Maar zelfs die datum bleek moeilijk te realiseren. De mensen die voor me zouden corrigeren trokken zich terug wegens hun eigen drukke schema en ik vond niemand anders. Daarnaast zag ik tegen het einde van de zomer dat ik zelfs het manuscript niet af zou krijgen met de beperkte tijd die ik had. Ik werd nerveus maar kreeg innerlijk de verzekering dat ik het wel zou halen. Dat gaf me genoeg zelfvertrouwen om iedere dag tot laat in de nacht door te werken en weer om twintig over vijf op te staan voor mijn dagelijkse routine. Normaal heb ik minimaal zeven uur slaap per dag nodig om goed te kunnen functioneren maar nu deed ik het met minder dan vijf uur! En dat een paar maanden lang! Dat was een wonder op zich.

Uiteindelijk heb ik het Engelse manuscript op tijd afgekregen en naar Swami gemaïld maar Hij drukte me op het hart niet te proberen het ook voor die tijd te laten drukken. Het was nu duidelijk voor me dat God me via mijn innerlijke stem wat tijdsdruk had gegeven, simpelweg om mijn vertrouwen te testen.

Swami zou iemand zoeken om het boek voor me te corrigeren - daar heeft Hij prof. Subbaramaiah voor gevraagd - en het was op Zijn voorspraak dat Lakshman toestemde om de omslag te ontwerpen onder Zijn aanwijzingen. Is dat niet genoeg bewijs dat dit boek inderdaad in Zijn handen was?

De wonderen in dit boek zijn onderverdeeld in de manier waarop God de mensen heeft benaderd: door innerlijke stem, door een engel, door direct contact met de guru, enz.

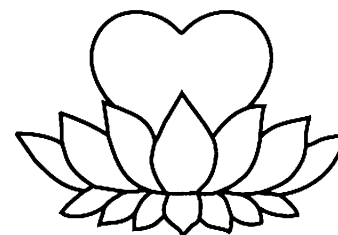
Veel verhalen kunnen natuurlijk in meerdere categorieën worden geplaatst. Soms heb ik daarom een verhaal in stukken onderverdeeld. In andere gevallen heb ik de meest toepasselijke categorie gekozen.

Het begin van het boek bevat hoofdzakelijk subtiele wonderen, want leven in God is vaak een subtiel, diepgaand en stil avontuur. Toch zijn spectaculaire wonderen ook in overvloed aanwezig, vooral dankzij het leven onder de leiding van een fysieke guru.

Aan het einde van het boek staan korte beschrijvingen van de levens van Shirdi Sai Baba, Sathya Sai Baba en Gopala Krishna Baba.

De belangrijkste intentie om dit boek te schrijven is om de volgende vraag met jullie allen te delen: *als we ons nu eens zouden openen voor de wonderlijke wereld van het leven in wonderen?*

ALS JE NU EENS DAGELIJKS IN WONDEREN KUNT LEVEN?

‘Alledaagse’ wonderen

Als je liefde ontwikkelt hoef je niets anders te ontwikkelen

-Baba-

Een lieve vriendin en volgeling van Sai Baba, **Kitty Ernst**, stuurde me een korte brief waarin zij schreef dat het grootste wonder voor haar is dat Sai Baba haar goed vindt zoals zij is en dat Hij deze aanvaarding heeft bewezen door, nadat ze zich van die aanvaarding bewust geworden was, alles wat ze in haar leven deed te zegenen met Zijn goedkeuring.

Met iedere gedetailleerde beschrijving maak ik Hem kleiner dan Hij is. Mijn allerhoogste Heer heeft in mij soms alle ruimte om er te zijn. En dat ben ik zelf, nog min of meer onwetend van mijn grote kracht.

Zij had met veel liefde en toewijding voor de kinderen gezorgd tijdens de middag dat Swami Gopala Krishna in Heerlen was. In haar tuin had ze prachtige roze stokrozen geplukt waarmee ze de tafel in de speelruimte had versierd. Toen Swami aan het einde van de middag deze bijzonder mooie bloemen zag liggen, vroeg Hij wie die had meegenomen en dat Hij graag zaadjes van die bloemen zou hebben voor Zijn tuin in India. Swami's verzoeken zijn nooit zonder reden. De liefde bevestigen waarmee Kitty haar taak had verricht was wellicht één van de redenen van dit genadevolle verzoek. Ze had ook rozenblaadjes meegenomen die ze door de kinderen in de zaal liet rondstrooien. Zij schreef in haar brief:

God is er op het moment dat ik de bloemen zie staan, voordat ik naar Swami Gopala Krishna ga en ook als ik de rozenblaadjes verzamel voor de kinderen, nog onbewust van wat dat voor liefdevolle aanvulling zal blijken te zijn op het geheel. Gewoon doen.

Het wonder van het leven in God, met God, door God is het machtigste ‘buitengewone’ dat we kunnen ervaren. Wanneer je dit eenmaal hebt geproefd wil je niets ‘gewoons’ meer. Ik ben ontzettend blij met Kitty's brief, omdat het een mooie inleiding is tot de overige verhalen. Steeds weer blijkt hoe nabij God is en hoe ‘leven in wonderen’ op ieder moment van de dag mogelijk is. Hoe het leven zelf het grootste wonder is en dat we geen gelegenheid voorbij mogen laten gaan zonder ons te verwonderen.

Jan van Velzen is de vader van zes kinderen. Eén van hen is Kannaiah (Bas), die door zijn enorme devotie in staat was om Swami Gopala Krishna te verleiden naar Nederland te laten komen. Uiteindelijk is Swami voor zijn herhaaldelijke verzoek gezwicht en zo werden vele Nederlanders gezegend met Zijn Goddelijke *darshan*. Jan en zijn vrouw Alída zijn beiden opgegroeid in een kleine, hechte gemeenschap en hebben van kindsaf ervaren wat samenwerken kan betekenen voor het welzijn van iedereen. Al jaren stellen zij hun huis beschikbaar als tempel en beleven veel vreugde aan deze dienstverlening. Ze zijn devotees van Sri Sathya Sai Baba en hebben Zijn Goddelijkheid in Swami Sri Gopala Krishna herkend nadat Kannaiah met Hem in aanraking was gekomen. Het was hun huis waarin Swami logeerde tijdens Zijn eerste bezoek aan Nederland in 2001.

Jan schreef me op mijn verzoek over zijn eerste godservaring, waarvan hij me had verteld tijdens een *sathsang*. Ik was ontroerd door de echtheid van zijn emotie en vroeg hem of ik zijn verhaal voor mijn boek mocht gebruiken. Het gaat om een bijzondere, richtingbepalende gebeurtenis uit zijn tienertijd, die hij zich, hoewel hij inmiddels de pensioengerechtigde leeftijd al lang gepasseerd is, nog sterk herinnert. Hij worstelde als tiener met vragen als: wie ben ik, ben ik anders dan anderen, hoe moet ik mij gedragen om geaccepteerd te worden. Een soort identiteitscrisis die bij veel tieners bij vlagen voorkomt. Jan had weinig zelfvertrouwen, was dikwijls verstrooid en blonk nergens in uit. Hij was stil, afwezig en teruggetrokken. Een diep verlangen naar puurheid en schoonheid en een onbestemd gevoel van onmachtige onbereikbaarheid was daar de oorzaak van. In de kerk vond Jan houvast in de vorm van Jezus in wie hij pure schoonheid en volmaaktheid herkende. Hoewel de liturgie hem boeide, vond hij haar ook vaak afstotend vanwege de slordigheid en de alledaagsheid in de uitvoering van de muziek en de handelingen. Hij voelde zich daar onmachtig bij en dacht bovendien dat *hij* dom was, en dat straalde hij ook naar buiten toe uit. Dat wekte weerstand en irritatie op. Wanneer word je toch eens volwassen! *Wie ben ik, wat wordt er van mij verwacht? Wanneer ik me zó gedraag dat ik aanvaard word, ben ik dat dan ook echt?* Wanhopig bleef Jan op zoek naar zelfkennis, zelfaanvaarding en bevestiging door zijn omgeving. Scholing was in die tijd voorbehouden aan bepaalde kinderen. De opbouw na de oorlog maakte dat brood op de plank de belangrijkste zorg was. Zijn vader was tuinder en eigenlijk was er geen sprake van een eigen keuze om iets anders te gaan doen. De tuinbouwschool was de enige voor de hand liggende mogelijkheid voor hem en aansluitend de tuinbouwvakschool. Hier heerste een sfeer van regentenstructuur; de leraar hoog verheven boven de leerlingen. Af en toe waagde een nieuweling het, een meer democratische sfeer te promoten, wat een kriebel tot hoop en uitdaging gaf.

Jan's vader, die Jan beter kende dan hij zelf besepte, liet hem tijdens een druk seizoen een dag meemaken op een landbouwschool in Hoorn. Een plantkundeleraar had Jan's klas uitgenodigd voor een experiment met planten. Deze man legde het verband tussen de natuur en God; de ontzagwekkende grootsheid van de natuur in al zijn schoonheid. Met veel liefde vertelde hij over zijn ontdekkingen in de natuur en zijn zoektocht naar God. Zijn passie voor de kracht en schoonheid van een plantencel en voor het ongrijpbare wat leven wordt genoemd, werkte aanstekelijk. Jan ontdekte die dag met behulp van kleine mesjes en een grote microscoop hoe een doorsnede van een bloemblad er uitzag, wat de functies van de verschillende groepen cellen waren en hoe flinterdun de kleurlaag van een bloem was. Wat Jan het diepst raakte was het moment dat hij uiteindelijk één cel wist af te scheiden. Vóór hem zag hij het principe van de schepping; een cel met daarin een celkern. Daaromheen stroomden kleurstofkorrels en andere belletjes met een toenemende snelheid. De leraar legde uit dat als er een verwonding van de cel is, er een kracht ontstaat om te herstellen, te helen. Dit sloeg bij Jan in als een bom en is hem altijd bijgebleven. God is in alles aanwezig en wij kunnen Zijn grootsheid niet bevatten.

‘Wat een waarheid en een warme nabijheid heb ik toen mogen ervaren! Ik ben vanaf die dag anders gaan kijken naar wetenschap en godsdienst,’ schreef Jan en ik kon de ontroering bijna van het papier aflezen. Het voorval kwam voor hem als antwoord op zijn verlangen naar schoonheid en puurheid. Later in een gespreksgroep van de oecumene kwam Jan erachter dat bijna iedereen een dergelijk moment had meegemaakt. Allen herinnerden zich *dat* speciale moment in hun leven waarop God zich kenbaar maakte via een schijnbaar alledaagse gebeurtenis.

Jan herinnerde zich nog een bijzonder moment. Op een dag zat hij in de kerk en keek naar de mensen die na de communie hun plaats weer opzochten. Op een onverklaarbare manier leken ze allemaal afstotend lelijk en wekten ze grote weerzin bij hem op. Hij schrok ervan. Er kwam een gedachte bij hem op: *en toch houdt God van al die mensen* en daarop volgend: *en ook van j6u!* Het was een schok, een pijnlijk vreugdevolle gewaarwording, een godservaring! Jan voegde nog wat aan zijn brief toe en dat mag ik jullie niet onthouden. De bovenstaande ervaringen hebben door hun schokeffect bijgedragen aan zijn huidige inzichten en zij waren bepalend voor de rest van zijn leven. Voor hem waren geen spectaculaire wonderen nodig om zijn leven te transformeren. Hij zag en ervoer het spektakel op enkele ‘simpele’ momenten en hij deelt het onuitwisbare effect met ons:

Wat is mijn taak, mijn doel, mijn bestemming?

- *Mijn taak is vakantie houden.*
- *Mijn werk is genieten.*
- *De hoogste vorm van genieten is: je verwonderen.*

Verwondering is een ervaring vanuit het ongedachte.

Vakantie houden is: overgave aan Gods Wil. Genieten en verwonderen. Loskomen van het moeten voldoen aan de verwachtingen van mezelf en anderen in ‘doe-werk’. God zien in alles en allen, leven vanuit het ongedachte (vanuit het vertrouwen dat God geen rommel heeft gemaakt en dat alles goed is.)

Bidden is: denken aan Gods plan met alles en allen en bewust worden dat ik het ondenkbare niet kan bevatten. De troost is dat alles goed is.

En ik weet dat dit geen lege woorden zijn van Jan. Hij is zelf het voorbeeld van deze manier van leven en de blijde verwondering straalt uit zijn altijd glimmende ogen.

Heb je de waarde van de waarheid gezien?

Heb je de waarde van de waarheid berekend?

De waarheid is overal en doordringt alles

Dus heeft alles zijn eigen waarde

Je kunt het zien noch berekenen

-innerlijke stem-

Jan beschrijft zijn gevoel over wat bidden voor hem inhoudt. Iedereen die een wonder heeft meegemaakt, heeft bewust of onbewust door gebed of verlangen het pad voor het wonder vrijgemaakt. Maar niet iedereen bidt op dezelfde manier. Is er een juiste en een onjuiste manier van bidden? Ik denk het niet. De manier van Jan spreekt van veel overgave. Ik heb gemerkt dat er in mijn eigen gebeden in de loop van de tijd verandering is gekomen en dat overgave langzaam aan het groeien is. Vroeger waren het letterlijk smeekbedes. Ik werd me ervan bewust dat er iets was, dat voorbij ging aan mijn persoonlijkheid en Sai Baba was daarvan de personificatie. Op Hem richtte ik al mijn verlangen en ik smeekte Hem mij van mijn ego te verlossen, mijn onderscheidingsvermogen te verlichten, mijn inspanningen te zegenen enz. Daarna werd ik getroffen door de verheerlijking die ik in de Mahabharata was tegengekomen en mijn gebeden veranderden in die richting, om te leren de grootsheid van het Goddelijke te beseffen en er een allesoverheersende liefde en respect voor te ontwikkelen. Toen ik me bewust werd van de onafscheidelijkheid - en daarmee de eenheid - van het ‘kleine ik’ en het grote of ‘Hoger Zelf’ werd mijn gebed meer een contemplatie van het Zelf, met als doel die eenheid te leren voelen. Mijn

gebeden veranderden in positieve affirmaties, die ik steeds verder probeer te verfijnen. Het besef dat alles goed is zoals het is, maakte het me moeilijk om te bidden voor bijvoorbeeld genezing voor iemand. Ik bad wel voor genezing maar altijd in het besef dat Gods plan met die persoon oké was, ook als dat inhield dat genezing uitbleef. Uit gesprekken bleek dat er vele verschillende visies zijn over de beste manier waarop je voor een ander kunt bidden. Ook hier is een ontwikkeling in gaande. De meeste stemmen wijzen in de richting van het zien en erkennen van de Goddelijkheid in de ander en hem of haar zien als genezen en heel. Niet als iemand die ziek en gebrekkig is en hulp nodig heeft.

Ondertussen, omdat we nu eenmaal blijven pendelen tussen eenheid en afgescheidenheid, bleef ik ook tot God bidden om me te helpen mijn onvolkomenheden te overwinnen. Dat het niet in alle gevallen gepast is, blijkt uit de volgende ervaring. Ik worstelde al jaren met mijn gezondheid en eetgewoonten. Voor een buitenstaander at ik misschien supergezond, maar omdat mijn lichaam heel gevoelig is, was het niet moeilijk het tolerantieniveau van mijn organen te overschrijden. Sai Baba had me in een droom al gewaarschuwd dat ik heel sattwisch moest eten. Na enige tijd heel verstandig te zijn geweest, liet ik dat af en toe weer verwateren maar mijn lichaam floot me steeds terug. De negatieve gevolgen van een eetovertreiding waren meestal niet welkom. Ik bad dan wel eens om een sterker lichaam of om de kracht het goed te onderhouden. Totdat op een dag de volgende innerlijke boodschap me probeerde wakker te schudden: *Consequence consciousness* (consequentie bewustzijn). Het was me duidelijk dat ik werd gewaarschuwd; ik moest me eenvoudigweg bewust zijn van de gevolgen van mijn daden. Alsof dit nog niet genoeg was volgde enkele weken later: *Het is niet meer belangrijk dat je bidt maar dat je een fysiek verstandig mens bent.* Ik vergeleek het met mijn eigen houding ten

opzichte van een kind. In het begin waarschuwt je het kind en als het toch fout loopt, plak je een pleister op de wond, je troost, je geeft een dikke kus en je waarschuwt nog een keer. Na enkele keren (vaak drie) mag je ervan uitgaan - gelet op de leeftijd en intelligentie van het kind - dat het de boodschap kan hebben begrepen en dat bij een volgende overtreiding van de regel, het niet meer genoeg is om te komen uithuilen. Het is beter voor het kind dat het de consequenties leert dragen en het negatieve gedrag verandert als die consequenties vervelend of schadelijk zijn.

Evenzo kan de *Sadguru* je smeekbedes belonen met de een of andere vorm van genade. Misschien geneest Hij je ziekte en vertelt je wat goed voor je is. Wanneer je negatief gedrag blijft herhalen, waarschuwt Hij voor de gevolgen en na de derde waarschuwing, kan het zijn dat Hij je smeekbeden negeert en je even loslaat, zodat je de gevolgen kunt ervaren en verbeteren. Swami Gopala Krishna zegt: *'Ik waarschuwt de eerste keer, de tweede keer en de laatste keer.'*

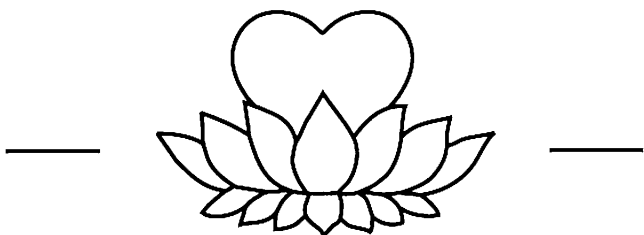
Om terug te komen op de vele verschillende wijzen waarop je kunt bidden - vragen om zegen voor je plannen, praten met God, contemplatie, verheerlijken, smeken, affirmeren - wat telt is de intentie en de oprechtheid waarmee je het doet en natuurlijk je vertrouwen in degene tot wie je bidt. Tot welke vorm je bidt maakt niet uit. Swami Gopala Krishna zei in juli 2004 in Heerlen: *'Het maakt niet uit tot welke God je bidt, alle gebeden komen bij die ene God. Maar als je tot geen enkele God bidt, zullen alle Goden jou negeren.'* Bid op een manier die bij je past en die God dichterbij jou brengt. Bid met devotie en met vertrouwen in de Almacht van jou gekozen vorm van God. Sai Baba zegt:

Plaats Mij niet ver weg maar zie Mij als iemand die zeer dichtbij jou is. Vraag, dring er op aan en eis zelfs genade van Mij. Breng Mij jou hart en win het Mijne. Niemand van jullie is Mij vreemd.

Als je bidt om inzicht, vergeet dan niet in stilte te luisteren naar het antwoord, terwijl je de vraag loslaat. Sai Baba heeft gezegd dat, wanneer je oprecht om inzicht vraagt, Hij je binnen twintig minuten zal antwoorden. Dat is ook mijn ervaring. Wanneer ik geen antwoord krijg, geeft Hij het me later die dag, bijvoorbeeld via de tekst in een boek, dat ik opensla. Ook verdwijnt de vraag soms in het niets doordat de gebeurtenissen zich zodanig ontvouwen dat mijn probleem als vanzelf wordt opgelost.

Sai Baba adviseert ons de grootste overgave:

*Heb geen wensen aangaande God
Wat Hij ook met je doet
Hoe Hij je ook behandelt
Het is de gift die Hij
Het meest geschikt acht
Om jou te geven*
-Baba-

God vervangt een gebrek aan moederlijke liefde

*Ik ben het gelukkigst wanneer iemand bij Me komt die een zware last draagt
Want hij heeft de meeste behoefte aan wat Ik heb te geven*
-Baba-

*Een wonder is geboren als de tijd er rijp voor is en degene die het verdient is gearriveerd
Wat gegeven wordt moet de juiste gift, op de juiste tijd aan de juiste persoon zijn*
-Baba-

Het volgende verhaal is het verhaal van een man die ik goed ken. Zijn wonderlijke transformatie begon in 1989. Na een bewogen leven bevond hij zich op zijn drieëndertigste in een zware depressie waarin hij nauwelijks meer in staat was om te eten, te drinken of te slapen. Deze toestand hield maanden aan en de man veranderde geestelijk en lichamelijk in een wrak. Zijn leven lang had hij gezocht naar de hoogste voldoening en aangezien hij een extremist was, was hij ook in deze zoektocht extreem. Hij dwaalde af van het opwaartse pad en kwam uiteindelijk tot de conclusie dat het hem meer pijn dan bevrediging had opgeleverd. De pijn was te hevig om te dragen.

Ga nu even met me terug in de tijd, naar het begin van de jaren zestig. Stel je een kleine Indiase jongen voor van ongeveer zes jaar die zijn moeder verloor aan een nooit nader besproken ziekte. Er bestond slechts één foto van haar en dat is de foto van haar overleden lichaam te midden van haar diepbedroefde gezin. Vervolgens werd er nooit meer met een woord over haar gerept.

De kleine jongen was erg gehecht geweest aan zijn moeder; waar zij was, was hij ook, met de stof van haar sari stevig in zijn knuistjes. Het leven na haar dood was verwarrend en wreed. Zijn zussen werden halsoverkop uitgehuwelijkt en het knulletje kwam terecht bij een oom die zijn handen nogal los had zitten. Op zijn blote voetjes door het hete woestijnzand moest hij water halen voor het gezin uit een put met een zware handpomp die een kilometer verderop stond. Melk moest hij zelfs van verder halen. Zijn leven werd eenzaam en op school kon hij zich niet concentreren, wat hem een dankbaar mikpunt voor pestkoppen maakte. Zodoende voelde noch zijn thuis, noch zijn school als een veilige plek voor hem. Zelfs tussen zijn eigen broers was geen harmonie. Zijn oudere broers lieten geen gelegenheid voorbij gaan om hem te vertellen dat hij een kleine nul was met de wreedheid die broers nu eenmaal vaak eigen is. Diep in zijn hart wist hij beter maar hij had nooit geleerd zich te uiten, althans niet in woorden, maar wel in muziek. Hij kon namelijk prachtig zingen en bewoog zijn publiek tot tranen toe met zijn gevoelige liederen. Hij had grote ambities. Hij wilde filmster worden. Hij was knap, charmant en getalenteerd, en bovendien had hij, anders dan de rest van zijn familie, een ongewoon lichte gelaatskleur – zeer gewild in India. Zijn beste vriend had het ver geschopt in Bollywood, de Indiase filmwereld. De jongen echter moest zijn ambities opgeven en werd naar Europa gestuurd om zijn brood te verdienen. Het leven zou daar veel beter voor hem zijn, zo werd hem verteld. Zijn twee oudere broers hadden in het aantrekkelijke westen al hun sporen verdiend.

Niet lang voor zijn emigratie waren de jongen en zijn gepensioneerde vader bij een andere oom gaan wonen waar ze niet bepaald als geëerde gasten werden behandeld. Maar zelfs toen binnen het gezin van zijn oom leugen en bedrog hoogtij vierden en de toestand voor hem onhoudbaar werd, was

hij niet in staat zijn mond te openen. Zijn vader - een trotse en enigszins agressieve man - kon in deze situatie, wegens ingewikkelde familieomstandigheden, niets doen. Zijn kwaadheid sloeg naar binnen en veroorzaakte een hersenbloeding. De jongen kon alleen maar toekijken hoe een drama zich in zijn familie voltrok. Hij zag maar één uitweg. Hij veinsde zich ernstig ziek en liet zich naar het ziekenhuis brengen waar ook zijn vader lag. In een gespeelde coma vertelde hij, met gesloten ogen en met de stem van een ijgende patiënt, tegen de dokter en zijn aanwezige broers de waarheid over de toestanden zoals hij die in zijn familie had gezien maar waarover hij niet mocht spreken. En wie zou er naar hem geluisterd hebben? Wat wist hij, die jongste telg? Wat had hij te vertellen? Op zijn zogenaamde ziekbed dwong hij op deze ongewone manier zijn familie naar hem te luisteren.

Zijn oudste broer had medelijden en huurde een huis voor hen in Jaipur waar de jongen enige tijd woonde met zijn vader en een van zijn andere broers.

Op een dag slikte hij een overdosis slaappillen omdat zijn broer hem had beschuldigd van iets wat hij met een goede intentie had gedaan. Zover ging zijn gevoeligheid. Maar praten over je ware gevoelens, dat werd in zijn familie niet gedaan.

1979. Na een jaar met zijn vader en broer samen te hebben gewoond, vertrok de jongen - inmiddels uitgegroeid tot een jongeman - definitief naar Europa waar hij dacht snel rijk te worden. Toen zijn vader stierf na een langdurig ziekbed ging hij voor korte tijd terug naar India om de begrafenis bij te wonen.

Van Nederland verhuisde hij naar Ierland en trad in een verstandshuwelijk met een jonge Ierse. Hij kreeg schoonouders, een dochter en een baantje als

afwasser bij een Indiaas restaurant. Zijn baas zag een goede kok in hem en zo promoveerde hij al spoedig. Nog beter werd het toen een vaste klant meer in hem zag dan kok en hem hielp aan een eigen zaak.

Maar hij was er nog lang niet klaar voor om de rol van vader en gezinshoofd te vervullen. Hij snakke naar geluk en zocht het in alles wat het leven te bieden had, maar al wat hij overhield was een diep gevoel van leegte en nog meer eenzaamheid. Waar hij nu nog naar verlangde wist hij zelf niet meer. Hoe meer hij had geprobeerd zijn wensen te vervullen, hoe verder hij verwijderd leek van zijn doel. Hij was nog nooit in zijn leven zo ongelukkig geweest; alleen in een vreemd land, vol onvervulde en onbekende verlangens. Hij verborg zijn gevoeligheid achter een masker van gespeeld zelfvertrouwen.

Een echtscheiding volgde en de jongeman, die zelf zijn beide ouders had verloren, moest nu zijn vijf jaar oude dochtertje achterlaten. Het voelde alsof zijn hart brak.

Zijn vrouw was op dat moment zwanger en ook zij bleef achter met onvervulde verlangens. Zijn verantwoordelijkheidsgevoel maakte dat hij zijn Ierse gezin financieel en emotioneel bleef steunen zoveel hij kon.

Na de scheiding verhuisde hij naar België, waar hij met lege handen aankwam, want hij had alles wat hij in Ierland had opgebouwd voor zijn vrouw achtergelaten en dus begon hij weer bij het begin. Zijn nieuwe winkel was binnen zes maanden failliet. Hij gaf het niet op en verhuisde naar Nederland.

Toen zijn Belgische vriendin, die met hem naar Nederland was gekomen, hun relatie plotseling verbrak en met de noorderzon en zijn spullen vertrok, braken de laatste koordjes die zijn hart nog bij elkaar hielden en vielen zijn laatste dromen in duigen. Om haar had hij echt gegeven. De enorme

volharding, waarmee hij zich staande had gehouden in zijn zoektocht naar het ware geluk, verliet hem nu; hij kon het niet meer aan.

1989. De pijn van zijn gebroken hart was zo hevig dat het voelde alsof iemand met een touw het hart uit zijn lichaam probeerde te rukken met de kracht van een heftruck. Hij vertrouwde niemand meer en hij voelde zich alleen op de wereld. Er was niemand om zijn woede en verdriet te begrijpen. Hij sliep maanden niet of nauwelijks en leefde als een zombie. Toen herinnerde hij zich dat hij als kind had geloofd in een God die groot en machtig was. Een God die hij niet kon bereiken maar die machtig genoeg was om *hem* te bereiken. Hij zat op zijn knieën in zijn appartement in Landgraaf en schreeuwde tegen de hemel:

'Ik zal de hele wereld verklaren dat Je niet bestaat of Je moet nú komen!' Op dat moment scheurde de hemel niet open en er klonk ook geen engelengezang. Er gebeurde helemaal niets. In ieder geval niets wat onmiddellijk zichtbaar of voelbaar was. Maar God was Zijn plannen al aan het beramen.

Een lieve, begrijpende verkoopster uit één van zijn kledingwinkels die hij in Nederland had kunnen openen, had medelijden met haar baas, die met wallen onder zijn ogen probeerde staande te blijven. Zij raadde hem aan naar een bekende helderziende te gaan en maakte zelfs een afspraak voor hem. Hij ging met de moed der wanhoop.

'Spreekt de man Engels?' vroeg hij nog voor de zekerheid.

'Een beetje,' antwoordde zijn verkoopster.

De helderziende, ik zal hem Joop noemen, begroette de man en peilde hem. Mijn God, wat kan ik voor deze man doen, dacht hij verbaasd. Toen begon Joop, tot verbazing van de man en ook - zo bleek achteraf - tot die van hemzelf, perfect Engels tegen de man te spreken. Hij vroeg uit welk land de man kwam.

'Uit India.'

Er stond een foto van Sai Baba op Joop's tafel, wachtend op een plaatsje aan de muur.

'Ken je Sai Baba? Hij komt ook uit India.'

'Oh, ik dacht dat hij uit Afrika kwam.' De man had in zijn jeugd ooit een foto van Sai Baba bij iemand aan de muur zien hangen maar wist niets van Hem af.

Wat hierna gebeurde was niet te verklaren. Joop ging staan en legde beide handen op het hoofd van de man om hem healing te geven. Later zei Joop dat hij vanaf dat moment niet meer zelf kon bepalen wat hij deed. Iets of iemand anders nam het volledig over. De man voelde dat er vanuit Joop's handen een kracht door hem heen begon te stromen, die wat hem betrof slechts te vergelijken was met miljoenen Watt elektriciteit. Zijn hele lichaam voelde als jelly en zijn handen maakten spastische bewegingen. Zijn lichaam werd stuurloos. Het enige dat hij continu bleef uitroepen waren de woorden:

'I don't hate, I love!... I don't hate, I love!'

Later zei Joop dat hij in zijn hele carrière nog nooit zoiets had meegemaakt. Hij was volledig onder de indruk van wat er die middag was gebeurd.

'Je was op de juiste tijd op de juiste plaats met de juiste persoon,' zei hij. 'Wie je dan ook om hulp hebt gevraagd; hij heeft je geholpen. Ik heb niets gedaan.'

De man was door deze buitengewone healing - die de uitwerking had van een totale zuivering - in één klap verlost van een enorme hoeveelheid negatieve gevoelens uit het verleden. Opgehoopte woede van een heel leven waarin hij slechts door onrecht leek te zijn achtervolgd, had gezorgd voor een gloeiende vulkaan van innerlijk geweld, die elk moment kon uitbarsten. De wonderlijke healing had hem behoed voor ongelukken.

Hij had tijd nodig om alles rustig te verwerken en toen hij die avond thuiskwam voelde hij de behoefte om tot God te bidden, maar in welke vorm? En hoe moest hij bidden? Een diep, monotoon geluid klonk voortdurend in zijn geest: Aummm...

Daarom besloot hij het bekende Sanskriet symbool voor 'Aum' op een stukje oranje papier te tekenen, hij plakte het tegen de muur, brandde een kaarsje en begon er voor te bidden.

Een aaneenschakeling van wonderen begon zich in zijn leven te voltrekken. Een van die wonderen was dat hij in staat bleek om vele ongezonde gewoonten zonder moeite of neveneffecten te transformeren naar meer *sattwische* gewoonten.

Op een dag had hij een machtig visioen van Shiva, het aspect van God dat staat voor vernietiging van het ego en daarmee voor transformatie naar het goddelijke.

'Het was alsof Shiva in levende lijve voor me stond, alsof ik Hem had kunnen aanraken.'

In zijn huis begonnen de kaarsvlammen tientallen centimeters hoog te dansen wanneer hij zich innerlijk met God verbond.

Hij kreeg een droom waarin hij de ashram van Sai Baba in Puttaparthi duidelijk voor zich zag. Toen hij later deze heilige plaats werkelijk bezocht, herkende hij alles precies zoals hij het in zijn droom had gezien.

Je wist het natuurlijk al; de man uit het verhaal is **Maanish**, mijn levensgezel, mijn echtgenoot.

Deze gebeurtenissen waren het begin van een grote transformatie in hem en hebben ertoe bijgedragen dat hij is wie hij vandaag is. Het ging niet zonder slag of stoot maar de aanzet ertoe moest extreem zijn. God koos voor een

extreme aanpak voor Zijn extreme, verloren schaapje. Maanish ging zich voor Baba's leringen interesseren en koos voor een geheel nieuwe manier van leven, gericht op zijn snel groeiende devotie voor God. Het belangrijkste was dat hij eindelijk wist waar hij al die tijd zo hevig naar had verlangd. Het was de Goddelijke Liefde, die hij zo lang had moeten ontberen en met van alles had proberen te vervangen. God gaf hem het bewijs van Zijn liefde en had hem weten te bereiken. Maanish had immers altijd geloofd in een God die hij niet kon bereiken maar die machtig genoeg was om hém te bereiken en zijn geloof werd bevestigd.

Zijn leven was vanaf dat moment aan God gewijd en die devotie zorgde voor een extreme verandering in zijn karakter en gedrag. Hij werd niet van de een op de andere dag heilig maar wist nu waarnaar hij werkelijk zocht, hoe hij zijn leven richting moest geven en wat hem werkelijke voldoening schonk. Hij was in ieder geval weer op weg naar huis.

Het contact dat Maanish sindsdien met Sai Baba had werd alleen maar sterker. Zijn heilige naam was altijd als eerste in zijn gedachten, wat er ook gebeurde. Sai Baba leidde hem voortdurend door middel van dromen en door Zijn ongeziene aanwezigheid. Zijn liefde was de voornaamste drijfveer in Maanish' leven geworden. En dat bleef zo toen hij mij ontmoette en wij met elkaar trouwden.

Toch was er nog dat verlangen naar iets. Hij wist niet precies wat het was. Met Sai Baba kon hij niet rechtstreeks spreken wanneer hij in India was. Duizenden anderen zaten daar met hem op het tempelplein, allen met hetzelfde verlangen: een interview. Innerlijk contact kon je thuis ook tot stand brengen; daar hoefde je niet helemaal voor naar India. *Als ik helemaal naar India kom om Sai Baba in Puttaparthi te zien, dacht hij, dan*

wil ik ook met Hem kunnen spreken, aan Zijn voeten zitten en toch vrienden zijn zoals Krishna en Arjuna.

Hij schreef Sai Baba in een brief dat hij van plan was om niet meer naar Puttaparthi te gaan, want Sai Baba kon immers naar hém toe komen wanneer Hij dat verkoos. Baba nam de brief onmiddellijk aan. Hij moest er zelfs een tweede maal naar uitreiken toen iemand tussen hen in omhoog kwam en Baba zo de weg naar de brief belette.

Maanish had nog altijd zijn totale vervulling niet gevonden, maar hij was een man van oplossingen en niet van problemen. Hij zou niet rusten voordat hij alles had gedaan wat in zijn macht lag.

Het nu volgende deel van het verhaal staat ook prachtig beschreven in *Sri Gopala Krishna Baba; Ervaringen van Toegewijden* van Sita van den Nieuwendijk.

Nog nooit eerder had Maanish deze Swami ontmoet maar hij ging samen met zijn vriend - ik zal hem Anand noemen - op weg naar India om een uitweg voor zijn innerlijke strijd te vinden. Anand was kort daarvoor door deze Swami getrouwd en Maanish was nieuwsgierig geworden door de verhalen die hij van verschillende kanten over Hem had gehoord. Misschien was er dan toch iemand die hem persoonlijke antwoorden kon geven en zijn dorst van verlangen naar God kon lessen. Maanish had drie voorwaarden waaraan de Swami moest voldoen, om zijn vertrouwen te winnen.

1. Hij was niet van plan Zijn voeten aan te raken tenzij de Swami hem zover zou weten te krijgen.
2. De Swami zou hem een bewijs van Zijn Goddelijkheid moeten geven, zonder dat hij erom zou hoeven vragen.
3. Hij zou verlicht moeten zijn, *anders kunnen we geen zaken doen*, zei Maanish tegen zichzelf.

Toen Maanish en Anand de Sai Mandir in Girinagar binnenliepen kwam Swami Gopala Krishna direct op hen toe en verwelkomde hen als een moeder die haar kinderen na lange tijd terugziet. Hij noemde Maanish bij zijn naam, terwijl dit hun eerste ontmoeting was! Dat ontroerde Maanish zo, dat hij zich zonder bedenkingen aan de voeten van de onbekende Swami wierp. Dat was het laatste wat hij van zichzelf had verwacht. Swami hielp hem overeind en legde Zijn arm om de schouders van de twee vrienden, ieder aan een kant. Zacht en vriendelijk vroeg Hij:

'Wat wil je?'

'U weet wat ik wil. Als U het mij kunt geven, geef het me dan alstublieft. Waarom vraagt U het nog?' antwoordde Maanish. Swami glimlachte en een hemelse, zoete geur van *amrith* en *vibhuti* bereikte op datzelfde moment Maanish' neusgaten. Hij verdween in golven van gelukzaligheid en extase.

Op Maanish' vraag of hij hetzelfde had ervaren, antwoordde Anand dat hij niets had geroken of gevoeld. Toen Maanish Swami hierover vroeg lachte deze en zei:

'Jij had er toch om gevraagd? niet Anand! Dat is de reden waarom alleen jij die geur hebt geroken en die gelukzaligheid hebt ervaren. Ik ken iedere gedachte in je hart en geef je wat je nodig hebt.'

Hiermee waren aan zijn eerste twee voorwaarden ruimschoots voldaan. Maanish besloot ook de laatste voorwaarde te onderzoeken en trok de stoute schoenen aan:

'Are You one with God?'

Swami's antwoord kwam als een verassing:

'You and He are one.'

Dit antwoord veroorzaakte dikke tranen en Maanish wist dat hij zijn leermeester had ontmoet. Toen Anand naar Puttaparthi ging voor een bezoek aan zijn moeder, nodigde Swami Maanish uit om bij Hem in huis te

blijven tot het einde van zijn verblijf. De drie dagen met Swami waren één lange, hemelse gelukzaligheid. Er waren niet veel bezoekers in die dagen, wat hem de kans gaf talloze uren samen met Swami door te brengen. Alleen zij tweeën. Ze deden alles samen. Gopala Ma zorgde voor hem als een moeder voor haar baby, zich er voortdurend van verzekerd dat het hem aan niets ontbrak. Eindelijk had Maanish iemand gevonden aan wie hij zoveel kon vragen als hij wilde en aan wiens voeten hij kon zitten.

Ik schreef dat Maanish had besloten niet meer naar Puttaparthi te komen. God kon toch naar hém toekomen? Hij had macht en kracht genoeg, daar was Maanish van overtuigd. En God *kwam*. Letterlijk! en wel in de vorm van Swami Gopala Krishna, die hem beloofd had persoonlijk naar zijn huis te komen. Dat gebeurde in juli 2001 gedurende een negendaags bezoek aan Nederland. Op donderdag 19 juli kwam Swami met Zijn gevolg naar Limburg en bezocht ons huis en onze tempel in Landgraaf. Toen ik mijn dankbaarheid uitte dat Sai Baba naar ons huis was gekomen in Zijn vorm zei Hij:

'Baba is niet in deze vorm gekomen; Baba is gekomen!'

Gedurende die dagen met Swami werd Maanish' vertrouwen in Sai Baba verstevigd en nam alleen nog maar toe door Swami's bovenmenselijke liefde. Toen Maanish Swami hierover vertelde, omdat hij er verbaasd en verheugd over was, antwoordde deze eenvoudig:

'Daarom ben ik gekomen.'

Swami materialiseerde een kleine, kristallen *lingam* tijdens de *bhajans* in onze tempel en droeg ons op er voortaan elke maandag *Rudrabhishekam* voor te verrichten. We besloten het heel eenvoudig te doen, aangezien noch Maanish noch ikzelf bekend was met de ingewikkelde Indiase mantra's en

rituelen. Swami gaf de *lingam* de naam *Vaidyanatheswara*, wat 'Goddelijke Dokter' betekent. Het water dat voor het ritueel wordt gebruikt, wordt later uitgedeeld en gebruikt als goddelijk medicijn, net als Baba's *vibhuti*. Hoe konden we ons ooit realiseren wat een zegen over ons was gekomen door deze Goddelijke taak?

Op een maandag zaten we zoals gewoonlijk met een groep mensen in een grote cirkel rond de *lingam*, het symbool van de schepping. Maanish was bezig met het overgieten van de *lingam* met water, terwijl wij Shiva mantra's zongen. Eigenlijk was Maanish niet met zijn gedachten bij de *puja*. Hij was aan het vechten met Baba. *Wat is dit leven voor een drama? Waarom al die zakelijke problemen? Is er geen betere besteding van mijn tijd mogelijk? Het leven is zo kort en het lijkt of ik mijn tijd hier verdoe. Hier zit ik dan, puja te doen. Ondertussen maak ik ruzie met Baba. Waar slaat het allemaal op en waarom helpt Hij mij niet? Doe ik soms iets verkeerd? En als dat zo is, waarom corrigeert Hij me niet?*

Tijdens dit stormachtige, innerlijke gevecht waar wij niets van konden zien, gebeurde er iets wat wij allemaal wél konden zien. De Panipitha (houder) waarin de *lingam* zich bevond, draaide zich plotseling een kwart slag en wees daarmee regelrecht naar Maanish! Dit was nooit eerder voorgekomen en is daarna ook nooit meer gebeurd. We waren verbijsterd en Maanish voelde zich enigszins getroost met de gedachte dat God al zijn gedachten hoorde en altijd bij hem was. Zelfs op dat moment van innerlijk gevecht had Hij naar Maanish geluisterd.

Een nog grotere troost betekende een droom die hij enige tijd later kreeg. Baba maakte hem duidelijk dat hij zich nergens zorgen over hoefde te maken. Dat hij gewoon moest doorgaan zijn plichten te vervullen en niet

alleen dát, maar hij moest er zelfs van genieten en de rest aan Baba overlaten.

'I will take care of everything,' voegde Hij er nog liefdevol aan toe, 'every good act will bear a good result. I will make sure of that.'
Dat gaf Maanish pas echt een goed gevoel en hij was hierna in staat zijn werk met meer plezier te doen.

Swami Gopala Krishna was altijd al een devotee van Sai Baba geweest. Het is de taak van de Meester om Zijn pupil te leiden naar eenheid met Hem in de Geest. Voor ons allemaal lijkt dit vaak nog heel ver weg. Voor Swami was het anders. Zijn immense devotie maakte dat Hij in Sai Baba overging. Velen kunnen dit moeilijk geloven en hoe kan het ook anders. Wij kunnen ons met ons beperkte denkvermogen nauwelijks voorstellen wat het zou betekenen om godsbewustzijn te bezitten. Toch was het Maanish en mij duidelijk dat het Baba *Zelf* was geweest, die in 2001 naar ons huis kwam. We beleefden de enorme vreugde nogmaals toen Hij in juli 2004 terugkwam; precies drie jaar later. Tijdens zijn toespraak op 21 juli in het Luciushof in Heerlen, waar we de grote zaal hadden afgehuurd voor deze gelegenheid, verklaarde Swami dat Hij ontzettend blij en tevreden was met het werk dat wij met z'n allen verricht hadden. Hij zei dat hij de zaadjes voor het evenement van die dag vijftien jaar eerder had gezaaid en dat Hij vandaag de vruchten mocht aanschouwen. Natuurlijk begon iedereen terug te rekenen. Zo ook Maanish. Hij kwam uit op 1989! Het jaar waarin hij zijn grote transformatie had ondergaan! En niet alleen hij. Het was in datzelfde jaar 1989 dat ook bij mijzelf het zaad van transformatie was gezaaid. Maanish had wel eens gekscherend gezegd dat het net leek of Baba in dat jaar Zijn zaadjes over Nederland had uitgestrooid, aangezien Hij en ik en zelfs enkele van onze vrienden in dat jaar pas goed wakker waren geworden. Hiermee gaf Swami duidelijk Zijn alwetendheid maar vooral

Zijn eenheid met Sai Baba aan, want in 1989 kende géén van ons Swami Gopala Krishna en toch gaf Hij aan dat Hij het was, die de transformatiezaadjes had gestrooid. Het was duidelijk dat Hij dat *alleen* kon hebben gezegd vanuit Zijn eenheid met Sai Baba. Als we ons niet eerder van die eenheid bewust waren, dan waren we dat wel door die bijzondere opmerking van Swami.

Het feit dat ik dit verhaal heb mogen opschrijven was voor mij weer een wonder. Eerst was daar Maanish' weerstand tegen mijn geschrijf. Ik had hem, zonder zijn weerstand te veroordelen, met respect en geduld mijn verlangen uitgelegd en hem daarna een tijd met rust gelaten, ondertussen Swami innerlijk en per e-mail om hulp vragend. Niets forcerend. Maanish draaide langzaam bij. Af en toe vroeg ik hem terloops en met een ondeugende grijns wanneer ik *zijn* verhaal vast mocht leggen. Hij grijnsde altijd terug, zonder toestemming. Swami's zegen voor dit boek en Zijn bevestiging dat *Hij* door mij zou schrijven hebben wellicht verandering gebracht in Maanish' gevoel. Ik kreeg de toestemming.

Om er zeker van te zijn dat ik geen fouten zou maken in een voor mij toch inmiddels bekend verhaal, heb ik hem gevraagd nogmaals zijn verhaal te vertellen. Dus maakte ik het me gemakkelijk met mijn kladblok naast hem op de bank om hem te interviewen, met als resultaat het bovenstaande verhaal.

Voor Maanish was God gekomen in de vorm van Sai Baba. De lezers van mijn eerste boek zullen inmiddels weten dat voor mij - en dat geldt ook voor Maanish - God alles inhoudt. Ik omschrijf Hem als 'Hij' maar overal waar 'Hij' staat geschreven, kan ook 'Zij' worden ingevuld of Licht, Het Al, Kosmisch Bewustzijn, Buddha, Allah, Jezus, enz.

*Ik ben ieders dienaar
Je kunt me met elke naam aanroepen
Ik zal antwoorden, want alle namen zijn de Mijne
Liever nog heb Ik helemaal geen speciale naam
Zelfs wanneer ik door jou word verworpen
Zal ik nog bij je zijn*

-Baba-

In augustus 2005 namen we met een aantal mensen uit Limburg deel aan de nationale GKS *sathsang* in Lambertschaag. Twee inspirerende en vrolijke dagen brachten we door in het gezelschap van onze Nederlandse GKS familie. We zongen *bhajans* in een prachtig gedecoreerde tempelhal, we dansten en aten samen, sliepen in caravans en tenten en deelden de vreugde van het besef dat Swami aanwezig was in elk aspect van het met zoveel liefde georganiseerde weekend.

Ik had mijn cassetterecorder meegenomen omdat dit me de kans zou geven om verschillende mensen uit Noord-Holland te interviewen.

Ik had geen speciale mensen op het oog; wilde het gewoon van het moment laten afhangen. Uit ervaring wist ik ondertussen dat vrijwel iedereen een bijzonder verhaal heeft. God zou het wel regelen. Zo kwam ik - gezeten aan één van de in het gras opgestelde picknickbanken - in gesprek met **Yvonne Doffer**, 'Yvon' voor dierbaren en bekenden.

Rond 2001 lag Yvon op bed te soezen en was in een toestand tussen waken en slapen. Spontaan kwam ze in een visioen waarin ze zich op een

verstilde, open vlakte bevond. Rechts van haar kwam Sathya Sai Baba met snelle pas aanlopen, duidelijk gehaast. Hij wenkte iemand en als uit het niets verscheen er een gestalte, geheel in het wit. Beiden draaiden zich om naar Yvon en Sai Baba schoof de witte gestalte in haar richting. Met dezelfde haast als waarmee Hij was gekomen, verdween Sai Baba. Yvon bleef achter met de onbekende persoon. Hij keek haar lange tijd vol in de ogen en dat maakte grote indruk op haar. Er was blijdschap en zelfs een gevoel van herkenning.

Bij nader inzien vond ze het vreemd dat Sai Baba was weggelopen en een ander naar voren had geschoven, maar ze besloot er niet te lang over na te denken, aangezien ervaring had geleerd dat een antwoord zich vanzelf aan zou dienen.

Niet lang daarna vraagt Kannaiah of ze geïnteresseerd is om te worden geïnformeerd als zijn guru, Swami Gopala Krishna, naar Nederland zou komen. Een sterk verlangen kwam over haar: *Ja, daar wil ik bij zijn!*

Toen ze Hem voor het eerst in de ogen keek kwamen de woorden als vanzelf in haar omhoog: *Oh mijn God, Sai Baba!* Ze werd overmand door een ongekeerde emotie.

Toen herkende ze Hem: Hij was de man uit het visioen!

Natuurlijk vroeg ik Yvon naar eventuele gebeden die vooraf waren gegaan en naar het effect van haar ervaring.

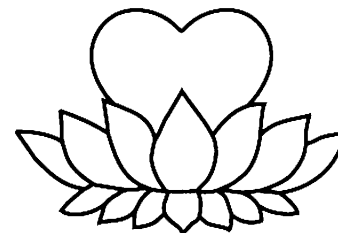
Ze vertelde dat ze altijd het idee heeft gehad geen persoonlijke guru nodig te hebben.

Toch was er een onbewust verlangen om iets te kunnen omarmen. Ze was zichtbaar ontroerd toen ze vertelde dat Swami voor haar de warmte van de Moeder symboliseerde en dat ze die warmte ook door het contact met Hem ervaren had.

Het goddelijke, het moederlijke, het verzorgende; *dat* was Swami voor Yvon. Hij heeft het haar zelfs zeer letterlijk laten voelen: toen Yvon negen maanden na die bijzondere eerste ontmoeting met Swami in Girinagar was, vroeg Sita toestemming voor hun groepje om naar een bepaalde Krishna tempel te gaan. Swami gaf onmiddellijk toestemming maar gaf meteen ook instructies hoe laat ze terug moesten zijn. Yvon werd hier ongewoon blij van. Hij liet daarmee zien dat Hij om hen gaf en voor hen zorgde. En reken maar dat ze die avond op tijd weer 'thuis' was!

Swami had op die manier een diepe, oude wond genezen die was ontstaan toen ze zes was en haar ouders gingen scheiden. Ze was bij haar vader blijven wonen en had zodoende de moederliefde gemist.

Terug in Nederland is het gevoel gebleven, dat Hij voor haar zorgt en als het ware altijd in de buurt is. Sindsdien weet ze zich veilig in Zijn energie.

God beantwoordt het gebed voor een ander

Waar en wanneer je ook aan me denkt, Ik zal bij je zijn

Wanneer je me ook roept, Ik zal antwoorden.

-Baba-

Op een dag voelde **Soriane** - de lieve vrouw van Nhemten - een sterke impuls om de rozenkrans te bidden in een kerk. Niet bepaald iets wat ze gewend was te doen. Ze ging een katholieke kerk binnen waar ze toevallig langsliep en nam deel aan de gebeden voor de heilige Moeder Maria.

Vijf dagen later kwam haar zoon Frank thuis van een autorijtje met de mededeling:

‘Mam, het spijt me verschrikkelijk maar ik heb je auto helemaal in de soep gereden en hem op de weg achtergelaten.’ Soriane bedacht zich geen moment, vroeg de auto van de burens te leen en reed met haar zoon naar de plaats van het ongeluk. Het was nog geen kilometer van haar huis. Onderweg bekeek ze haar zoon en zag dat hij nog geen schrammetje had. Al van verre konden ze een grote groep mensen zien staan. Allen waren geschokt bij de aanblik van de auto. De hele voorkant was gekreukeld tot aan de plaats waar Franks knieën moesten hebben gezeten. Ietsje verder en zijn benen zouden zijn verbrijzeld. Het bleek dat het niet zijn fout was geweest maar dat het ongeluk was veroorzaakt door onvoorzichtigheid van de andere bestuurder. Hoe dan ook, waar het Soriane om ging was dat haar zoon ongedeerd was. De volgende dag in meditatie ontving ze van Baba de woorden:

‘Zie, je gebed in de kerk heeft een energie opgebouwd, sterk genoeg om je zoon vijf dagen later te kunnen beschermen.’ Soriane begreep uit deze gebeurtenis eerst goed welk enorm effect gebed heeft. Ze adviseert ons daarom om ons te verbinden in gebed zodat God deze energie

gebruiken kan voor welk doel we ook in gedachten hebben. Voor de aarde bijvoorbeeld, want ten slotte hebben we door de tsunami onze les geleerd.

Het kan geen toeval zijn dat we juist in een negendaagse novena zaten toen ik dit schreef. Kannaiah's moeder Alída had de wens aan Swami voorgelegd om met z'n allen te bidden voor Europa, dat werd geteisterd door zware terroristische aanslagen. Swami gaf ons een Devi-mantra om dagelijks honderd-acht keer te herhalen.

De bovengenoemde redding van haar zoon was niet de enige gelegenheid waarbij Soriane bemiddelde tussen God en een van haar geliefden. In de volgende gebeurtenis waren het zowel haar gebed als het vertrouwen van de ander - laten we hem Paul noemen - dat veroorzaakte dat een wonder kon gebeuren.

Nhemten en Soriane waren in Sai Baba's ashram in Whitefield als leiders van een Franse groep. Tijdens dit verblijf werd hun groep gezegend met een interview bij Sai Baba. Een dag later koos Baba Soriane - samen met vier vrouwen uit hun groep - uit een verwachtingsvolle menigte voor een tweede interview. Tijdens dit interview dacht Soriane plotseling aan Paul, een van de mannen uit de groep. Hij had aids en tijdens de reis had hij een grote koffer medicijnen met zich meegesleept. Om de andere leden van de groep niets te hoeven vertellen over de inhoud, had Paul de koffer in Soriane's kamer verstopt. Soriane voelde dat Baba haar van binnenuit inspireerde om genezing voor Paul te vragen. Na enige aarzeling die voortkwam uit angst om Baba te moeten onderbreken, trok ze toch de stoute schoenen aan.

‘Baba, kunt U Paul genezen?’ Toen ze naar Baba keek voelde ze dat ze zich in een andere sfeer bevond van waaruit Baba haar liefdevol aankeek terwijl Hij zei:

‘Ja, wees gelukkig.’

Ze begreep dat Baba’s ‘ja’ een bevestiging was om Paul te genezen.

Na het interview zocht Soriane de eerste de beste gelegenheid om Paul te spreken en ze vertelde hem:

‘Paul, ik heb Baba gevraagd jou te genezen.’

‘Yes!’ riep Paul overgelukkig uit. Zijn onvoorwaardelijke geloof in Baba bracht hem ertoe onmiddellijk al zijn medicijnen weg te gooien en sindsdien nooit meer iets te nemen. Hij verkeert in goede gezondheid. Voor zijn reis naar India had hij een medium geconsulteerd die hem had verteld dat hij zou genezen van zijn ziekte maar hij had haar nauwelijks kunnen geloven. Haar woorden bleken toch waarheid te zijn geworden.

Wanneer jij liefde ontwikkelt

Hoef je niets anders meer te ontwikkelen

-Baba-

Toch hebben Nhemten en Soriane ook ervaren dat God niet iedereen geneest voor wie zij bidden. Het kan zijn dat Hij in plaats daarvan een groot deel van de pijn en de angst wegneemt.

We komen nu bij een verhaal dat zich afspeelde in de eerste weken van 2004. Susan, de moeder van Soriane, merkte dat ze plotseling veel minder eetlust had. Ze at alleen omdat het moest en vond dat wat vreemd. Niemand maakte zich ernstige zorgen en Nhemten en Soriane zagen ook geen enkele aanleiding om niet naar India te gaan zoals ze gepland hadden. Vanuit India belden ze Susan om naar haar gezondheid te informeren en ze hoorden dat er achter de maag een gezwel was ontdekt waarvan de aard nog niet bekend

was. Tijdens haar meditatie in de tempel later die dag vroeg Soriane in gedachten aan Baba: *Swami, wat is er aan de hand met mijn moeder?* Baba antwoordde: *Het is een zeer agressieve vorm van kanker.* In een volgende meditatie vroeg ze: *Swami, hoe groot is de overlevingskans van mijn moeder?* Het antwoord luidde: *Nadat ze heeft begrepen dat ze kanker heeft kan ze nog tussen de twee weken en twee maanden leven.* Hierop vroeg ze: *Is het al nodig dat we teruggaan naar Frankrijk?* Waarop Swami antwoordde: *Nee, verander je plannen niet. Er zijn twee manieren om naar het heengaan van Susan te kijken. Gebruik deze keer geen van je ‘helingsinstrumenten’ maar laat alles aan Mij over en zie wat er gebeurt.* Soriane zei eenvoudig: *Oké Swami, we volgen Uw aanwijzing en kijken toe hoe Uw spel zich ontvouwt met Susan’s gezondheid.*

Alsof Baba haar kracht wilde geven voor wat komen ging, gebeurde het drie maal dat Hij in de auto vlak voor Soriane langsreed en haar zegende met Zijn hand.

Op de geplande tijd kwamen ze in Frankrijk aan en belden Soriane’s ouders om voorzichtig te polsen of ze zich bewust waren van de ernst van de situatie. Uit hun reacties konden Nhemten en Soriane opmaken dat ze nog van niets wisten en geen enkele reden zagen om zich serieus zorgen te maken. Natuurlijk zeiden Nhemten en Soriane er niets over maar vroegen of ze onmiddellijk konden langskomen om hen te zien.

‘Oh nee, dat is helemaal niet nodig,’ protesteerden beide ouders, ‘doe rustig aan en kom volgende week maar eens langs als jullie zijn bijgekomen van de reis.’ Er waren nog enkele onderzoeken gepland, dus belden Nhemten en Soriane een week later om een afspraak te maken en gingen kort daarna bij hen op bezoek. Ze waren de enigen in de familie die voorbereid waren op de onverwachte dood van Susan, vierentwintig dagen later. Gedurende deze laatste vierentwintig dagen ging haar gezondheid

met een sneltreinvaart achteruit terwijl nog steeds niemand wist wat er aan de hand was. Nhemten en Soriane zochten de huisarts op, om te horen wat hij wist. De dokter vertelde hen in vertrouwen dat Susan leed aan een zeer kwaadaardige en vooral zeer pijnlijke vorm van kanker.

Oh God, wat kunnen we doen om Susan's pijn te helpen verzachten, dachten ze bedroefd. Ze mochten haar immers niet helpen met de spirituele instrumenten die tot hun beschikking stonden. Toen herinnerden ze zich een voorval van een week daarvoor. Een vriendin was met hen meegevlogen uit India en haar zoon kwam hen afhalen van het vliegveld. Hij bleek flink te hinken, dus vroegen ze:

‘Wat is er met jou gebeurd?’

Hij bleek zijn enkel zeer pijnlijk verzwikt te hebben en kon er nauwelijks op lopen. Omdat het zondag was moest hij een dag wachten voordat hij naar de huisarts kon. Hij had zelfs zoveel pijn dat hij niet meer kon rijden en Nhemten moest, ondanks de uitputtende vliegreis, het stuur overnemen. In het hotel aangekomen waar ze de nacht zouden doorbrengen, vroeg Nhemten de jongen of hij een healing wilde. Hij had geen bezwaar, vond het zelfs fijn en stelde zich volledig open voor de energie. Nhemten wist zelf niet waarom, maar zei zonder aanleiding:

‘Vraag je moeder morgen ditzelfde voor jou te doen.’ Zijn moeder had nooit iets in die richting gedaan.

De volgende dag gingen ze met de trein naar Zuid-Frankrijk. Hun vriendin belde hen kort daarna en zei enthousiast:

‘Je raadt nooit was er is gebeurd! De avond na jou healing heeft Baba mij innerlijk gezegd dat ik de pijn van de mensen kan verlichten. Hij vertelde me zelfs wat ik moest doen. Ik mocht het onmiddellijk uitproberen op mijn zoon. Ik belde hem en hij was meteen enthousiast. Toen ik hem de dag na de behandeling opbelde met de vraag hoe het met zijn voet ging vroeg hij verbaasd:

‘Hoezo?’

‘Je pijnlijke enkel, weet je wel!’

‘Oh, helemaal vergeten! Ik ben zo uit bed gesprongen toen de telefoon ging, zonder aan mijn voet te denken!’ Er was geen spoor meer van de pijn. Hij was zelf nog het meest verbaasd.’ Baba legde hun vriendin innerlijk uit: *Het was niet zijn enkel die genas maar je zoon is van een oude pijn genezen.*

Toen Nhemten en Soriane hieraan terugdachten besloten ze hun vriendin te bellen.

Om een reden, die alleen Baba bekend was, mochten ze hun eigen helende krachten niet gebruiken, maar Baba had vast niet bedoeld dat ze werkeloos moesten toekijken hoe Susan pijn leed en dat ze haar behoeften moesten negeren. Dus vroegen ze hun vriendin:

‘Zou jij de pijn van Soriane's moeder willen verlichten?’

‘Natuurlijk, Swami heeft me gezegd hoe ik het moet doen en voor Soriane's moeder doe ik het zeker.’

En inderdaad, gedurende de laatste vierentwintig dagen van haar leven heeft Susan absoluut geen pijn gehad. De dokter begreep er niets van: zijn patiënt at niet maar werd geen gram lichter en ze had geen pijn, wat ondenkbaar was bij deze vorm van kanker. De eerste week was ze nog gewoon thuis en werd ze verzorgd door haar man, Nhemten en Soriane. Daarna werd ze te zwak en omdat ze medische verzorging nodig had werd ze opgenomen. Er was echter geen plaats in het ziekenhuis en daarom moest ze met de ambulance naar een tachtig kilometer verderop gelegen ziekenhuis worden vervoerd. Toen ze haar daar opzochten klaagde ze dat er veel te weinig zusters waren om haar een goede verzorging te kunnen geven. Gelukkig kwam er na twee dagen een bed vrij in het ziekenhuis vlak bij haar woonplaats. Ze kwam niet op een gewone afdeling te liggen, maar

op een afdeling waar mensen werden opgevangen na een operatie. Daardoor was er meer dan voldoende personeel om haar heen. Nhemten en Soriane zien dit, naast het wegnemen van Susan's pijn, als een extra zegen van Baba.

Wat ook zeer verwonderlijk was, was dat Soriane, hoewel haar moeder op sterven lag, niet emotioneel uit haar doen was. Natuurlijk was het een moeilijke tijd. Niemand, behalve zichzelf en Nhemten, wist van de ernst van de situatie. Ze hadden er behoorlijk onrustige nachten van.

Op een avond, rond zeven uur, gingen ze op bezoek in het ziekenhuis. Ze troffen Susan woelend in bed aan. Ze vroegen een zuster of ze misschien toch pijn kon hebben. De zuster probeerde haar aan te spreken maar ze was nauwelijks bij bewustzijn en kon amper praten. Toen ze weer bij haar volle bewustzijn was probeerde Soriane haar wat te laten eten maar Susan had na twee hapjes yoghurt genoeg. De zuster gaf haar iets om te slapen en voor Nhemten en Soriane werd het ook tijd om naar bed te gaan. Voor het eerst sinds lang sliepen ze die nacht diep en vredig. Die nacht kreeg Nhemten het vreemde gevoel of er iets van hem losgesneden werd. Ook Soriane had een vreemd gevoel. Het was alsof iets - het deed haar denken aan een parachute - uit haar solar plexus omhoogkwam en in het niets verdween. 's Ochtends vertelden ze elkaar hun ervaringen. Beiden hadden het gevoel gehad alsof er als het ware een regen van liefde uit de lucht over hen neerdaalde. In haar ochtendmeditatie zag Soriane haar moeder. Zo te zien was ze perfect in orde. Het viel Soriane op dat haar moeder kon zitten. Twee engelen wenkten Susan om te komen maar ze zei:

‘Oh nee, daar ben ik nog niet klaar voor. Ik wil eerst dat mijn familie hiervan weet.’ Meteen na de meditatie rinkelde de telefoon. Susan was enkele minuten daarvoor overleden, vertelde de zuster en ze vroeg of Soriane het nieuws aan haar vader wilde doorgeven. Het was duidelijk dat Susan afscheid was komen nemen in Soriane's meditatie en haar had

uitgekozen om haar vader in te lichten. Soriane kon dat zonder pijn doen omdat ze had gezien dat haar moeder, die altijd bang was geweest om te sterven, was omringd door veel dierbaren, die ze in dit leven had gekend en haar daarginds waren komen begroeten.

Nhemten en Soriane waren zich ervan bewust hoe Susan door Swami was geholpen, dat haar dood onvermijdelijk was en dat Swami hen had laten ervaren hoe het voelt om alles aan Hem over te laten. Met Gods hulp hadden ze volledige vrede kunnen ervaren in een zeer moeilijke situatie en daardoor waren ze in staat geweest Soriane's vader tot grote steun te zijn. Ze wisten dat Susan in Gods hand was en dat de engelen voor haar zorgden. Dat bracht niet alleen acceptatie maar zelfs grote vreugde. Als dat geen groot wonder is...

Met meerdere mensen bidden voor anderen doet wonderen. Een ander wonder waar God pijn verlicht door gebed is hieronder beschreven en weer waren Nhemten en Soriane erbij betrokken.

Mijn zus **Anna** belde me op om te vragen of ik ook een kaarsje wilde opsteken voor mijn moeder die naar de kaakchirurg moest om elf kiezen te laten trekken. Ik vond het een goed idee en besloot een briefje met haar naam erop bij Baba's *paduka's* in de tempel te leggen. Nhemten en Soriane logeerden die week bij ons en behandelden elke dag een flink aantal mensen met hun gezamenlijke healing; een combinatie van de helderziendheid van Soriane en handoplegging door Nhemten. Hieraan toegevoegd werd hun ontroerende devotie voor Baba, hun aandacht en

compassie voor alle mensen en hun onuitputtelijke energie van liefde en toewijding. Ik vertelde tijdens hun lunchpauze over mijn moeder en vroeg ze ook voor haar te willen bidden. Ze waren erg met haar begaan.

's Middags mocht ik een van de healing-sessies bijwonen om te vertalen. Tot ieders verbazing stopte Soriane tijdens de sessie haar verhaal en vertelde dat we even met onze aandacht naar mijn moeder moesten gaan omdat ze een roep om hulp van haar ontving. Ze was wat angstig of nerveus, legde Soriane uit. Natuurlijk hielden we enige minuten stil en sterkten haar in onze gedachten. Niemand van ons wist de precieze tijd waarop ze behandeld zou worden. Soriane vroeg me het tijdstip te noteren waarop we gebeden hadden. Het was 16.22 uur en ik schreef dat op. De volgende dag hoorden we dat mijn moeder inderdaad erg nerveus geworden was van een onverwacht lange wachttijd. Twee spoedpatiënten waren voorgegaan. Om 16.15 uur merkte ze dat ze iets belangrijks in de auto had laten liggen en mijn vader ging het snel halen. Hij hield de klok in de gaten. Toen hij om 16.22 in de wachtkamer terugkeerde hoorde hij van de wachtenden dat zijn vrouw nét de deur door was gegaan van de behandelkamer! Het feit dat mijn vader niet op tijd terug was geweest had haar toch al gespannen zenuwen geen goed gedaan. De behandeling viel tot haar opluchting erg mee. Toen de kaakchirurg vertelde dat hij klaar was, had ze het gevoel dat er slechts één kies getrokken was in plaats van elf tanden en kiezen. De feilloze verbinding tussen Soriane en mijn moeder en het verzachten van het ongemak van de behandeling door ons gebed, versterkte het vertrouwen van alle betrokkenen.

Samen bidden

We roepen om hulp

We bidden voor elkaar

We rijgen ons aaneen

In vertrouwen

Vol vuur

En hetzelfde vuur

Verenigt zich met de kracht

Die aanwezig is

Waar hulp wordt geboden

Het wonder

Van de verbintenis

Met elkaar en al wat leeft

Kunnen we amper beseffen

Met een klein bewijs

Zijn we verguld

Maar het grote wonder

Is het vertrouwen

Dat in ons hart

Is geboren

-Linda-

Bas Koot is getrouwd met Dineke en wat mij betreft zijn het twee geweldige mensen. Inmiddels is Bas gepensioneerd maar tot zijn pensioen werkte hij met gehandicapten in de Sociale Werkvoorziening. Op een dag was één van zijn medewerkers erg verdrietig. Bas ging naar haar toe en vroeg wat eraan scheelde. Ze vertelde dat haar vriendin zich met een mes had gesneden en zo een slagaderlijke bloeding had veroorzaakt. Ze was onmiddellijk naar het ziekenhuis gebracht, waar een ziekenhuisbacterie had veroorzaakt dat de situatie zo erg was geworden dat het been eraf zou moeten. Bas was erg onder de indruk van het verhaal en toen hij op de fiets naar huis zat, bad hij tot Baba: *Wil je me helpen en deze vrouw genezen want ze is nog veel te jong om in een rolstoel te komen.*

Hij liet het rusten en ging twee dagen later bij haar op bezoek in het ziekenhuis. Hij hoopte met heel zijn hart haar met twee benen aan te treffen. Toen dat inderdaad zo was vroeg hij:

‘Hoe is het?’

‘Wonder boven wonder,’ zei ze stralend, ‘het begint te genezen!’

Bas was immens blij voor haar en dankte Baba in gedachten voor dit geschenk.

Het ging een hele tijd goed, totdat hem ter ore kwam dat ze opnieuw in het ziekenhuis lag en het weer goed mis was. Er was contact geweest met verschillende chirurgen en er was geen hoop meer dat het been gered kon worden. De situatie was nog ernstiger dan de eerste keer. Bas hield contact en vroeg steeds hoe het ging totdat ze zei:

‘Morgen moet het echt gebeuren.’

Bas werd opstandig: *Baba, wat maak je me nou! Heb ik U gevraagd haar te genezen, U doet het en nu laat U haar weer stikken! Dat kan toch niet!*

Het begon hem te dagen dat hij onmogelijk kon weten wat goed was voor deze vrouw. Een nieuw gebed volgde: *Baba, als U wilt dat ze haar been behoudt dan behoudt ze haar been. Is het voor haar beter dat ze het niet*

behoudt dan is die beslissing aan U want U weet wat goed voor haar is. Bas liet het los in het volle vertrouwen dat God het beter wist dan hij. Een paar dagen later kwam zijn collega naar hem toe:

‘Bas je hebt het weer gered! Tot wie bid jij eigenlijk? Je hebt het wel eens over India gehad maar wie of wat is die Indiër nou eigenlijk waar je het wel eens over hebt?’ Bas bevestigde dat het inderdaad die ‘Indiër’ was tot wie hij had gebeden en vroeg wat er was gebeurd.

‘Het been is genezen op wat complicaties na maar het hoeft er niet af.’ Bas gaf haar een fotootje van Baba met het advies om af en toe eens tegen Hem te praten.

‘Het werkt echt!’

Het vertrouwen in Sai Baba is hierdoor sterk toegenomen vertelde Bas en vooral de les dat hij niet hij kan invullen wat goed voor iemand is maar het aan God mag overlaten, heeft hij hier rechtstreeks mogen ervaren en dat heeft diepe indruk achtergelaten.

Ik ben nooit geboren en zal nooit sterven

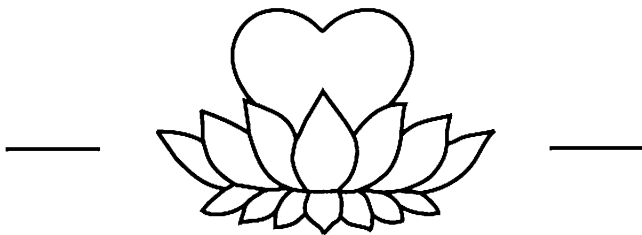
*Mijn naam zal nooit vergaan
Velen zullen Mijn naam nog erven
En voor eeuwig voortbestaan*

*Kijk niet om en blijf niet hangen
In pijn of machteloos verdriet
Het levensmaal kent vele gangen
Een abrupt einde kent het niet*

*Sla de handen ineem vol vertrouwen
Ga zo samen hand in hand
En help samen de wereld bouwen
Maak overal het Beloofde Land*

*Want elke plek is jullie gegeven
Om te leren Mij nentwil
Zonder angst en zonder beven
Pak op je zwaard, maar van binnen stil*

-Linda-

We creëren onze realiteit

*Vertrouwen in God en in jezelf
Dat is het geheim van grootsheid*

-Baba-

Ik heb het volgende verhaal altijd inspirerend gevonden; het gaat over de manier waarop mijn zus Anna haar werkelijkheid heeft gecreëerd.

Anna verhuisde al jarenlang heen en weer in dezelfde stad. En het waren niet altijd de meest comfortabele en gezellige woonplekken. Ze was dringend toe aan een fijn huis om in te wonen en te werken. Nu was het zo, dat de voorstelling die ze van haar toekomstige huis had gemaakt, theoretisch vrijwel niet te verwezenlijken was. Ze wilde namelijk, terwijl ze het als kunstenaar moest zien te redden met een zeer laag inkomen, een flink huis en dan ook nog het liefst in het hartje van de stad. Voor al haar beelden had ze een ruim atelier nodig. Een atelierwoning zou ideaal voor haar zijn. Jammer dat die er in de binnenstad niet waren. Meer dan een jaar lang affineerde ze het volgende: *Ik geloof in wonderen en de perfecte plek om te wonen en te werken verschijnt voor me.* Daar wist het universum wel raad mee. Een op het oog fijn huis werd haar aangeboden maar het was het *nét* niet helemaal en ze wimpelde het aanbod af. Het universum wist toch wat ze zocht... dan moesten ze daar ook maar mee op de proppen komen. De boodschap was nu doorgekomen. De gemeente besloot toevallig midden in de binnenstad, in het meest idyllische straatje dat je daar kunt vinden, enkele fraaie atelierwoningen te bouwen. Op de onderverdieping van elke unit een atelierruimte en boven een comfortabel woongedeelte. Anna kreeg er een toegewezen. Het was de ideale woning op de ideale plek!

Dit 'onmogelijke' wonder had nog een wonderlijk staartje.

Anna woonde al enige tijd met veel plezier in haar droomhuis toen ze een leuke jongen ontmoette. Hij trok bij haar in en ze besloten dat hij in het atelier zou gaan wonen en dat Anna een atelier om de hoek zou huren. Dat atelier was vrij duur en ze had in eerste instantie maar net genoeg geld om de eerste drie maanden huur te kunnen betalen. Toch waagde ze de gok en verhuisde met haar werk naar de nieuwe ruimte. Als ik geen geld meer heb neem ik wel een baantje bij de post, dacht ze. De drie maanden waren bijna om en aangezien het geld op was had Anna al bij de post gesolliciteerd. Op dat moment belde een krant dat ze bereid waren om eenmaal per week haar strip te plaatsen. Daar kreeg ze zoveel geld voor dat ze nu al jaren elke maand in staat is haar huur te betalen. Ze was gered en je kunt je voorstellen hoe blij haar dat maakte. Toen ik vroeg naar het effect van de wonderen op haar leven en gedachtewereld, mailde ze mij dat ze er niet eens zo van opkeek. Ze ging er altijd al min of meer vanuit dat, wanneer ze iets echt nodig heeft, ze daarin wordt voorzien. Wanneer het niet gebeurt zoals zij het in haar hoofd heeft, dan zal er wel iets anders belangrijk zijn. Dat probeert ze dan te aanvaarden. Als er dus weer eens een wonder gebeurt, is ze nauwelijks verbaasd, accepteert het als normaal en gaat door met leven. Wel verheugt ze zich in deze werkingen van het leven. Ze schreef dat ze ook altijd let op datgene wat gebeurt wanneer ze een nieuwe ruimte binnengaat. Ze is dan bijzonder gespitst op 'tekens'. Toen Anna haar nieuwe atelier voor het eerst binnenkwam, drong een bepaald refrein dat op de radio werd uitgezonden, sterk tot haar door. De woorden '*...to find out who we really are*', leken speciaal voor haar te worden gezongen en raakten haar diep. Ze beschouwde het als een voorteken en een bevestiging dat het goed was dat ze in de nieuwe ruimte ging werken.

Sinds Anna me, nu al jaren geleden, haar atelierwonder heeft verteld, haal ik dit voorbeeld altijd aan als ik iemand over de kracht van affirmaties vertel. Nu ik me hier ook in mijn eigen leven steeds sterker bewust van

word, waarschuw ik altijd dat je krijgt wat je vraagt en dat je dus maar beter kunt uitkijken wáár je om vraagt.

Inmiddels heeft iedereen wel iets gezien, gehoord of gelezen over de 'wet van de aantrekkingskracht' (The Secret). Deze wet leert ons dat manifesteren (van materiële zaken, gezondheid, verbetering in situaties enz.) meer een kwestie is van je voorstellen dat datgene wat je wilt creëren al van jou is - alsof je het al kunt voelen, ruiken, genieten, leven - dan erom vragen en hopen dat je het krijgt. Door dit levendige voorstellen, waarbij je zowel je intentie als je aandacht gebruikt, creëer je een *positieve emotie*. Die emotie is als het ware een magneet voor de materialisatie van jouw voorstelling of de realisatie van je affirmatie. Het succes van je scheppingsproces hangt daardoor af, van de mate waarin je in staat bent een positieve emotie te creëren. Het is dan ook belangrijk dat je de 'innerlijke saboteurs', die bij dit proces de kop opsteken, leert herkennen en transformeren. Zij zorgen namelijk voor een negatieve emotie en het universum zendt je onmiddellijk de bevestiging in de vorm van een creatie waar je niet blij mee bent.

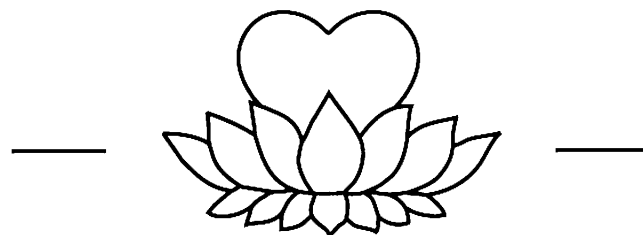
Onder innerlijke saboteurs versta ik de beperkende overtuigingen die we in ons leven hebben geadopteerd, zoals 'ik ben het niet waard,' 'ik zal me nooit meer blootgeven,' 'ik kan het niet,' 'het heeft geen zin' enz. enz. Sommige hiervan zitten zo diep geworteld dat ze elke creatie in de weg staan. De boodschap aan het universum is dan dubbel. Aan de ene kant gaat je positieve emotie de kosmos in en aan de andere kant de emotie die hoort bij bijvoorbeeld je verborgen overtuiging, dat het toch te hoog voor jou gegrepen is en dat je het niet waard bent. Tegenwoordig zijn er prachtige processen, zoals *De Helende Reis* van Brandon Bays, om deze verborgen saboteurs op te sporen en op te lossen. Brandon vertelt ook dat nog veel meer kwaliteiten belangrijk zijn om vanuit vrijheid in de creatieve stroom

te kunnen leven. Denk hierbij aan dankbaarheid, openheid, onthechting enz. Daarnaast is het heel belangrijk dat je je bij het creëren realiseert dat de schepping niet alleen uit het scheppende principe bestaat, maar dat onderhouden en loslaten even belangrijke principes zijn (Anna liet haar zo zorgvuldig gecreëerde atelier ook net zo gemakkelijk weer los toen de situatie dat van haar vroeg). Als je geweldig kunt creëren maar je onderhoudt je creatie niet met respect en laat het niet op de juiste tijd weer gaan, blokkeer je vroeg of laat het scheppingsproces.

En wat wellicht het belangrijkste is; omhels dat wat is met liefde. Dan wordt je creatieve proces geen vlucht.

Voor mezelf vind ik de volgende vragen belangrijk: Wat wil ik creëren? Wil ik dat vanuit mijn hart? Is het gezond? Maakt het me ruimer, liefdevoller? Wat zijn mijn onbewuste boodschappen aan het universum? Passen die nog bij wie ik nu ben? Zijn ze niet gedateerd: ooit geboren en nooit herzien?

Het is altijd het meest heilzaam en het minst schadelijk om je leven in overeenstemming met de hoogste waarheid te creëren. Je steeds bewust zijn van *wie* creëert. Ik heb Swami Gopala Krishna nog nooit iets zien manifesteren zonder dat Hij duidelijk laat blijken: *Het is allemaal het werk van Sai Baba*. Hij laat ons door Zijn voorbeeld zien hoe belangrijk het is onszelf als instrument van het goddelijke te beschouwen. Als we de prachtige boodschap nog eens bekijken die Hij voor dit boek geschreven heeft, zien we dat daaruit duidelijk blijkt dat creëren niet is: vluchten voor wat is of veranderen van wat is. Het klinkt meer als een moeiteloze stroom vol acceptatie en vrijheid. Deze houding laat geen ruimte voor het ego, dat elke creatie kan omvormen tot ellende en verdriet.

God leidt door innerlijke stem

Een hart vol compassie is de tempel van God

-Baba-

Een levend voorbeeld van iemand met zo'n hulpvaardig en geopend hart is **Greetje Ensink**. Een schat van een vrouw, stralend van innerlijke schoonheid, getrouwd en moeder van twee volwassen kinderen. Inmiddels is ze ook de trotse oma van twee kleinkinderen. Greetje is altijd een 'fan' van Jezus geweest. Tijdens de vele en langdurige ziektes van haar vader had ze geleerd wat 'Uw wil geschiede' betekende en deze wijsheid was haar eigen geworden. Na zijn overlijden wandelde ze op een dag met haar yogalerares tussen de bloeiende bramenstruiken in het bos. Als uit het niets overviel haar spontaan een overweldigend gevoel dat Moeder Aarde voor al haar kinderen genoeg heeft. Plotseling ging ze Jezus anders zien dan dat ze hem door haar ouders had leren kennen. Ze zag dat Zijn genezende kracht inherent was aan alle mensen. Zijn voorbeeld van leven en de wonderen die Hij verrichtte in naam van Zijn Vader, was het voorbeeld voor alle mensen. Iets wat bereikbaar was voor allen en niet slechts voorbestemd voor die ene zoon van God. Haar yogalerares raadde haar een boek aan over de levende manifestatie van God: Sri Sathya Sai Baba. Ze vertelde dat deze heilige net zulke wonderen kon doen als Jezus Christus tweeduizend jaar geleden. Greetje besloot het boek *De Avatar* van Howard Murphet aan te schaffen. Toen ze alleen thuis was zette ze haar favoriete muziek op en nestelde zich op de bank. De woorden uit het boek ontroerden haar tot in het diepst van haar ziel. Het was meer een beleven dan lezen. Greetje kwam terecht bij de Sai Baba Mandir in Rotterdam. Helaas had iemand haar per ongeluk een foutieve aanvangstijd van de bhajandienst doorgegeven en zodoende kwam Greetje bij de Mandir aan

toen de deur al was gesloten. Ze moest meerdere malen kloppen om binnengelaten te worden, maar als de intenties zuiver zijn kan iedereen bij God binnenkomen en dus werd haar kloppen beantwoord. Haar man was ondertussen door een grote angst bevangen en liep weg om in een katholieke kerk te bidden voor de veiligheid van zijn vrouw. Hij werd gerustgesteld toen hij de positieve verandering in zijn vrouw ging bemerken en toen het hem duidelijk werd dat de Sai Baba organisatie absoluut geen sekte was.

Na enige tijd besloot Greetje naar India te gaan om Sai Baba in levende lijve te ontmoeten. Voor haar vertrek had zij een droom. Ze bracht een geweldige middag met Baba door en wel op de fiets. Gezamenlijk, stuur aan stuur, doorkruisten zij de omgeving van Puttaparthi, waar Greetje in werkelijkheid nog nooit was geweest. Ze zag alles zeer duidelijk voor zich. Beiden werden dorstig en Baba leidde haar naar het eerstvolgende dorpje om water te halen. Baba pompte het water uit de put en gaf het aan Greetje waarna Hij er zelf ook van nam. God reikte haar symbolisch Zijn nectar aan. Er kwamen wat mensen op Baba af en Greetje trok zich terug. Zij was immers al de hele middag met Baba opgetrokken.

Toen ze in 1992 werkelijk naar India ging herkende ze de huisjes uit haar droom in de huisjes bij de Wensboom in Puttaparthi! Ze had het gevoel dat Baba haar door middel van een belangrijke les spiritueel optilde tijdens haar verblijf in de ashram. Samen met enkele andere dames zat ze te eten in de Indiase kantine. Een klein vrouwtje kwam uit de keuken en begon tegen hen te praten - natuurlijk niet te begrijpen. Het vrouwtje maakte rechtsomkeert naar de keuken en kwam terug, gewapend met een aardappelschilmesje. De boodschap werd duidelijk. Deze vrouw had het niet op hun leven gemunt maar wilde wel graag van hun hulp gebruik maken bij het klaarmaken van de groente voor de volgende maaltijd. Een van de dames zei: 'No time' en voordat Greetje er erg in had, volgde ze haar

metgezellinnen naar buiten. Het zat haar niet lekker. Zij had immers geen tijdgebrek en desondanks had ze zich laten misleiden en was meegegaan. Tijdens het *bhajans* zingen die middag keek Baba haar indringend aan en ze ervoer dat als een bevestiging voor haar gevoel dat ze een belangrijke kans had laten liggen. Na de *bhajans* rende ze naar de tempel om te mediteren en in haar meditatie vroeg ze wat ze fout gedaan had. Het antwoord borrelde op uit haar binnenste: *zoek naar de vijf menselijke waarden*. Snel zocht Greetje in haar herinnering naar de waarden en bleef hangen bij 'juist gedrag'. Nu wist ze zeker wat er mis was. Beschaamd ging ze aan de zijkant van de tempel zitten en kreeg een hevige huilbui. Ze vroeg innerlijk om excuses dat ze zich niet had ingezet voor haar goddelijke Gastheer. Baba antwoordde: *Go and drink something now and stop crying*. Ze haastte zich naar het winkeltje en kocht wat te drinken. Ze plofte neer op een muurtje om rustig te drinken en bij te komen. Een heel oud Indiaas vrouwtje kwam naast haar zitten. Ze observeerde Greetje en complimenteerde haar met haar sari om vervolgens drie stukjes kokosnoot in haar handen te stoppen. Greetje voelde dat het Baba was die haar een boodschap kwam brengen. Daarom stopte ze de stukjes vol vertrouwen in haar mond, ondanks dat ze de smoezelige, klamme handen van de vrouw had opgemerkt. Nog diezelfde dag mocht ze het mysterie van de kokosnoot oplossen. Iemand vertelde haar de betekenis. De groene schil is essentieel voor de bescherming van de kokosnoot. Voordat je de harde kokosnoot gaat kraken moet je eerst de groene schil laag voor laag verwijderen die staat voor alle lagen van gehechtheid. De harde kern is het ego dat slechts door een harde klap gebroken kan worden alvorens de essentie van de kokosnoot, het kokos zelf ofwel 'het Zelf', kan worden ervaren. Op de kokosnoot staan drie stippen die staan voor de drie-eenheid. Men kan ze vertalen als:

de drie *guna's*

de drie tijden: heden, verleden en toekomst
de drie hoedanigheden of *guna's*: *sattwa*, *raja* en *tamas*
de drie-eenheid Brahma Vishnu en Shiva enz.

(Greetje zelf had direct het verband met de drietand van Shiva gevoeld toen ze de **drie** stukjes kreeg. En Shiva staat bekend als de vernietiger van het ego!)

De kokosnoot is multifunctioneel en voor alles te gebruiken:

de groene schil voor kokosmatten, afwasborstels, brandstof. Deze schil staat voor intelligentie, karakter.

De harde schil wordt gebruikt als beker en als brandstof en staat voor ego of lichaamsbewustzijn.

Het water en het kokos zijn het puurste van het puurste, ze worden gebruikt als drank en voedsel en het water helpt bij het genezen van diverse ziektes. Zij staan voor de individuele ziel, het Jivatma.

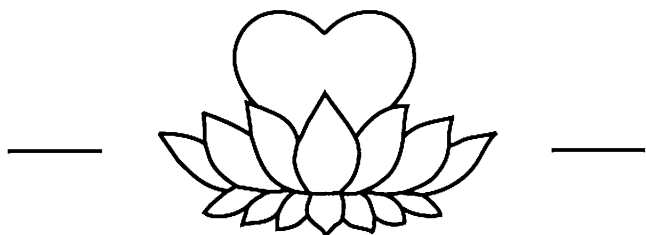
De kokosboom staat op de smerigste plekken, zelfs op afvalhopen maar levert desondanks het zuiverste water. Daarom wordt hij bij elke *puja* gebruikt in India.

Greetje had het dus heel goed aanvoeld dat de stukjes kokos een rechtstreekse gift van God waren en haar moesten leiden naar wie zij werkelijk was, de pure ziel of het Jivatma, dat, zoals Baba zegt, te bereiken is door onbaatzuchtige dienstverlening, wat onze harde kern of het ego kraakt.

De volgende dag wist ze niet hoe snel ze na de *darshan* in de keuken moest komen. Met veel toewijding sneed ze die dag de groente met haar gedachten erop gericht dat ook Baba ervan zou eten. Die middag zat ze tijdens de *bhajans* helemaal vooraan op de eerste rij. Er werd een bhajan gezongen die ze kende en Greetje wiegde zachtjes op de maat mee. Baba kwam uit de tempel, stapte naar voren maar liep onverwacht weer achteruit om zich vervolgens naar Greetje toe te draaien. Zachtjes wiegde Hij met

haar mee en toonde zo Zijn goedkeuring voor haar gedrag van die morgen. Haar innerlijke vreugde kende geen grenzen. Elke devotee zal kunnen bevestigen dat, wanneer Baba een boodschap voor je heeft, je deze herkent door de manier waarop Hij je aankijkt of juist negeert. Zo was het ook voor Greetje. Ze was met de stroom meegegaan en Baba spiegelde dat door met háár mee te 'stromen'. Voor haar was de les duidelijk: ze moest zichzelf niet laten afleiden door anderen maar haar eigen weg volgen, de weg van onbaatzuchtige dienstverlening. Ieder weet van binnen wat goed voor hem of haar is op een bepaald moment; niet iedereen luistert naar die innerlijke boodschap. Doe je dat wel, dan blijkt de vreugde onvoorstelbaar.

'Te mooi om te verwoorden,' verzuchtte ze met tranen in haar ogen toen ze me haar verhaal vertelde, terwijl we samen aan de keukentafel zaten. Het ophalen van alle herinneringen bracht ook de ontroering weer in haar naar boven.

Materialisatie

*Verspil je capaciteiten niet door Mij te willen begrijpen
Het is voorbij ieders vermogen om Mij te kunnen begrijpen*

Alleen als je erin slaagt jezelf te kennen

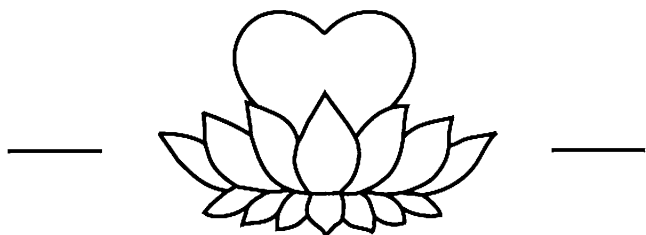
Ken je Mij

-Baba-

Greetje vervolgde haar verhaal. Ze was in het voorjaar van 2004 bij Jean Freer, een gerenommeerd medium uit Kerkrade. Jean zag verschillende heiligen om Greetje heen. Het middelpunt vormde Sai Baba. Daaromheen zag zij onder andere Amma, Mother Meera en Swami Gopala Krishna. Van deze laatste had Greetje nog nooit gehoord en ook Jean kon haar weinig vertellen. Toen het gesprek op het oogprobleem van Greetje kwam, zei Jean dat haar ogen gereinigd moesten worden met heilig water. Daarbij verwees ze naar Swami Gopala Krishna. Greetje besloot op zoek te gaan naar informatie over deze onbekende Swami. Ze was op een dag bij Rajeev, een bevriende therapeut, die haar vertelde dat ze eens naar Maanish en Linda zou moeten gaan. Daar zou ze informatie over Swami Gopala Krishna én *lingamwater* kunnen krijgen. En dus belde ze ons op met de vraag of ze eens langs mocht komen. Natuurlijk was ze van harte welkom en wij vertelden haar het verhaal van onze *lingam* en legden haar het programma van onze *Abhishekam* uit. Die avond zong ze met ons mee. De energie was door het zingen van de heilige mantra's intens en Greetjes gebed aan Baba was minstens zo intens. Ze bad vurig om haar te helpen met haar ogen, maar vooral om haar te helpen door Zijn ogen te zien. Na de lichtceremonie pakte Steffie het doosje *vibhuti* en begon aan de vrouwenkant uit te delen. Iedereen zat met gesloten ogen en hield de rechterhand naar voren met de handpalm omhoog, om de *vibhuti* te

ontvangen. Ook Greetje zat rustig te wachten terwijl ze de *vibhuti* mantra zong. Ze voelde dat Steffie in haar buurt moest zijn aangekomen en dat zij haar weldra *vibhuti* zou geven. Maar toen kreeg Greetje het wonderlijke gevoel dat Baba Zélf *vibhuti* aan haar gaf. Tegelijkertijd voelde ze duidelijk dat iemand met zijn duim op haar derde oog drukte. Ze zat nog altijd met gesloten ogen. Wat ze niet wist was, dat Steffie nog niet langs haar was geweest. Toen Steffie bij Greetje aankwam zag ze tot haar stomme verbazing een aanzienlijke hoeveelheid *vibhuti* in Greetjes geopende hand liggen en ze vroeg zich natuurlijk af waar die vandaan kwam.

'Hoe kom jij nou aan die *vibhuti*?' fluisterde ze zo hard dat iedereen het boven de zang uit kon horen. Greetje opende haar ogen en keek al even verbaasd naar de *vibhuti* in haar hand. Dus toch van Baba, wist ze onmiddellijk. Het was voor haar een groot cadeau, maar evenzeer voor ons. Het meemaken van dit mooie wonder deed ons hart opspringen. Voor Greetje betekende het dat de magneet tussen Baba en haar krachtiger werd. Ze voelde dat het een direct bewijs van Zijn genade voor haar was en dat Hij op die manier liet weten altijd bij haar te zijn.

Dieren als boodschappers van God

*Ik wil niet dat je Mij verheerlijkt;
Ik zal tevreden zijn als je op Mij vertrouwt.
Het brengt tranen van vreugde in je ogen
en veegt ook de tranen van verdriet weg.*

-Baba-

Ik wil graag twee vertederende verhalen met jullie delen over God, die in de vorm van een vlinder zijn devotees wist te bereiken. Het eerste overkwam **Arida Winands**, een zeer goede vriendin van mij waar ik heel veel ervaringen mee deel. Onder elkaar ervaringen uitwisselen is één ding, maar haar verhaal vrijgeven voor publicatie in een boek is iets heel anders. Even kwam, bij mijn verzoek haar verhaal te mogen opschrijven in mijn boek, haar oude schuchterheid weer boven. Liever veilig en anoniem wegkruipen... of toch delen met anderen? Genereus zette ze haar schroom aan de kant en koos voor het laatste.

Arida's wonder speelde zich af in een tijd dat haar hele innerlijke leven stond te schudden op zijn grondvesten. Ze was begonnen aan een grote innerlijke schoonmaak en had gekozen voor therapie bij Hans van Druten. Twee sessies had ze al achter de rug toen Hans haar, voor haar gevoel, voor het blok zette.

'Tijdens de komende sessie gaan we je confronteren met het zwaarste stuk,' zei hij veelbelovend, 'denk er goed over na of je dat wilt.' In daaropvolgende week werd Arida heen en weer geschud tussen hevige boosheid en de vraag of ze de confrontatie al dan niet aan zou gaan. De sessie was gepland op maandag en de zondag ervoor ging ze met Jan, haar echtgenoot, naar de Florina in As. Op de terugweg lonkte het langs glijdende Mechelse Bos wel heel verleidelijk in de schitterende zonneschijn

en Arida en Jan besloten tot een lange boswandeling. Maar zelfs de schoonheid van de natuur was niet in staat haar uit haar overpeinzingen te halen. Ze wist nog steeds niet wat ze de volgende dag zou doen. Moe van het nadenken bad ze innig tot Baba, *Geef me toch een teken, wat moet ik doen? Kan ik het aan? Moet ik doorgaan?* Toen werd ze zich pas bewust van een klein oranje vlindertje, dat al enige tijd met haar meevloog, van tak tot tak. Ze wees Jan erop en vroeg of hij ooit een vlindertje had gezien dat helemaal oranje was. Hij moest het ontkennen. Het vlindertje veranderde van tactiek en begon om Arida heen te cirkelen om vervolgens op haar vinger te landen. Jan keek toe met stijgende verbazing. Het vlindertje verruilde zijn zitplaats op haar vinger voor een knoepje op haar witte blouse, juist ter hoogte van haar hart.

Ondertussen was het bos overgegaan in heide en liepen ze op een mooi zandpad. Het vlindertje en zijn ongewone, vertederende gedrag had hun volle aandacht en de hele scène ontroerde Arida. Ze bracht voorzichtig haar hand naar het vlindertje op een manier zoals je een vogeltje zou uitnodigen om erop te springen. Het vlindertje ging op de uitnodiging in en wipte over naar haar hand. Pas toen begreep ze dat dit het antwoord was waar ze zojuist om had gevraagd. Ze was perplex dat dit allemaal echt gebeurde. Als Jan er niet bij geweest zou zijn, zou ze in de verleiding zijn gekomen te denken dat ze het allemaal gedroomd moest hebben. Toen de boodschap, die de vlinder was komen brengen, begrepen was, zei Arida zachtjes van binnen: *Nu kun je gaan*, waarop het vlindertje inderdaad opfladderde en verdween.

'Ik ben met de een of andere heks getrouwd,' was het commentaar van de nog altijd verbouwereerde Jan. Maar voor Arida was het Baba geweest, die haar kwam geruststellen en ze ging dan ook de volgende dag vol goede moed naar Hans. De sessie viel achteraf erg mee. Terwijl Arida me haar prachtige verhaal vertelde kwam het gevoel van ontroering weer

boven. Niet emotioneel zoals toen, maar als een wonderlijke tinteling rond haar schedel.

Arida's wonder betekende voor haar een enorme geruststelling en een aanmoediging. Het tweede vlinderwonder betekende bovendien een grote troost voor een lieve vrouw die ik **Maartje** zal noemen.

Maartje had gebeden om een oplossing voor haar probleem. Het was hartje winter. Ze had een klein altaartje gemaakt in de gezamenlijke slaapkamer van haar en haar man. Er zat veel scheef in haar huwelijk en door het voortdurende commentaar van haar man kreeg ze niet de verlangde gelegenheid om zichzelf te kunnen zijn in haar intense devotie voor God. Ze had een foto van Baba gekocht bij de Babagroep en had de lijst schitterend versierd met kleurige bloemen. 's Nachts brandde ze er een kaarsje bij. Haar man vluchtte naar de kelder. Liever sliep hij in de kelder dan zoiets waanzinnigs te moeten meemaken. Nu was er wel een kachel in de kelder, dus kou hoefde hij niet te lijden, maar Maartje voelde dat dit geen oplossing was en bleef bidden. Was ze niet verkeerd bezig? Al gauw kwam een antwoord in de vorm van een beeldschone vlinder. Aangetrokken door Baba in die kleurige lijst, nestelde hij zich op de bloemen om er niet meer te verdwijnen. Na korte tijd werd hij vergezeld van een tweede vlinder, die de lijst eveneens als woonplaats koos. Hier bleef het niet bij. Een derde, een vierde en zelfs een vijfde vlinder sloot zich aan bij de club en samen vormden ze een wáár vlinderlegertje. 's Avonds fladderden ze vrolijk door de kamer en overdag hielden zij de wacht op de lijst. Midden in de winter! Voor Maartje was het een bevestiging dat Baba bij haar was en haar had gehoord. Ze was dol op

vlinders en kreeg het gevoel dat alles goed zou komen. In maart vertrok haar man voorgoed en dit bleek voor hen beiden de beste oplossing. De vlinders hadden hun taak gedaan en vertrokken eveneens; even mysterieus als ze gekomen waren. Ze hadden Maartje troost en geluk gebracht en haar laten voelen dat de dingen goed waren zoals ze waren. Ze hoorde dat vlinders symbool stonden voor zielsverhuizing of verandering van situatie. Beiden waren op haar van toepassing. Sai Baba is er heel duidelijk in dat een huwelijk voor het leven is en dat door middel van wederzijds begrip een onverbreekelijke band kan ontstaan tussen de partners. Toch behoort een gezonde band niet in alle gevallen tot de mogelijkheden en dan laat Baba het gebeuren dat de relatie wordt beëindigd. Alleen Hij ziet het grotere plaatje en weet wat voor beiden het beste is.

Als God vlinders kan vinden om als Zijn boodschappers te sturen, zal Hij zeker ook geen moeite hebben met het gebruiken van andere dieren als Zijn instrument. Daar weet **Myriam** als geen ander over mee te praten. Myriam woont in België, is getrouwd met Marco en samen hebben ze een dochtertje, Surya.

Myriam begint haar verhaal in 2002. Swami had het jaar daarvoor beloofd Zijn bezoek elk jaar te herhalen als wij onze *sathsangs* zouden voortzetten. Maar in 2002 kon Hij niet komen omdat de nieuwe Shirdi Tempel in Bangalore werd gebouwd en Swami had het erg druk met alles wat daarbij kwam kijken. In 2003 begonnen we hevig te verlangen naar Zijn komst en Myriam nam een mooi initiatief: ze stuurde alle leden van de GKS familie een ontroerende e-mail en stelde voor om allemaal op een vastgestelde tijd

te bidden voor Zijn komst: iedere avond om negen uur. Marco en Myriam deden dit zelf trouw elke avond. Op een dag verwachtten ze de broer van Myriam. Ze zouden dus om negen uur niet in de gelegenheid zijn om te mediteren. Ze besloten om zes uur even te gaan zitten en hun gebed mentaal te versturen naar negen uur. Toen ze die avond gezellig met hun visite rond de tafel zaten, dwaalden Myriam's ogen op een bepaald moment af naar de klok en ze registreerde dat het bijna negen uur was: de tijd waarop ze normaal gesproken zouden mediteren voor Swami's komst. Even later sprong er een kat op de vensterbank. Hij schuurde zich behaaglijk met zijn vacht langs het raam en ze zagen dat het een oranje kat was. Meteen begreep Myriam dat het Swami's antwoord was op hun gebed om te komen. Swami had bijna vijftig katten en deze was bovendien oranje, de kleur die Swami meestal droeg. Verder was een oranje kater absoluut niet in hun buurt bekend. Ook bij navraag de volgende dag, zeiden alle burens geen oranje kat te kennen. En niemand heeft hem nadien nog teruggezien. Swami is dat jaar nog niet naar Nederland gekomen maar het was duidelijk dat Hij het initiatief van Myriam beloofde en in een ander vorm Zijn aanwezigheid kenbaar maakte.

Haar volgende verhaal gaat terug naar de tijd dat ze op de Mode Academie in Breda zat. Het was haar eindexamenjaar. Er werd van de studenten gevraagd een scriptie te schrijven en Myriam had het leerproces binnen haar studie als onderwerp gekozen. Ze had het verhaal puur vanuit zichzelf geschreven en het was dus heel persoonlijk. Helaas keurde de lerares haar scriptie resoluut af. Er stonden nog veel taalfouten in toen ze het werk inleverde maar dat was niet het enige waar de lerares over viel. Respectloos begon ze Myriam's scriptie af te kraken. Toen Myriam thuiskwam was ze erg verdrietig. Ze zocht troost door haar goede vriendin mevrouw Van Tol op te bellen. Mevrouw Van Tol was voor haar als een moeder. Terwijl ze

haar teleurstelling uitte en mevrouw Van Tol haar probeerde te troosten, sprong Myriam's kat - geheel tegen haar gewoonte in - op de tafel om zich behaaglijk bovenop de scriptie te nestelen. Voor Myriam was dit het teken dat haar scriptie oké was, dat er niets mis mee was. De kat sprong nooit op tafel en dat zij het juist nú wel deed en bovenop de scriptie ging liggen, kon geen toeval zijn. Voor de beoordeling was Myriam echter afhankelijk van de lerares en die zou waarschijnlijk niet gecharmeerd zijn van een verhaal over een kat en de innerlijke overtuiging van haar studente. Daar wist het universum wel raad mee. Door haar vernieuwde zelfvertrouwen was Myriam in wezen veranderd en dat veranderde ook de omstandigheden. Zo werkt het nu eenmaal. Myriam werd de lachende derde in een machtsstrijd tussen het hoofd van de afdeling en de lerares kostuumgeschiedenis, die haar scriptie in eerste instantie had afgekeurd. Het hoofd van de afdeling keurde de scriptie goed, wellicht met als belangrijkste reden om haar collega een hak te zetten. Maar dat maakte niet uit, de scriptie was er door! Het ging hier niet om de mening van welke lerares dan ook, maar om Myriam's eigen gevoel en de bevestiging ervan, die ze door deze gebeurtenis kreeg.

In 2001 hadden Marco en Myriam het enorme geluk om hun huwelijk door Swami bezegeld te zien worden. Ze waren al in België getrouwd maar hadden Swami gevraagd hen nogmaals te trouwen, waarin Hij had toegestemd. Na het huwelijk zaten ze op het dak van het gastenverblijf. Marco zat met een innerlijke vraag over het werk dat hij voor Swami wilde doen. Op het dak stond een enorm beeld van Krishna dat je vanuit de hele omtrek kon zien. Op dat moment kwam er een arend op de bliksemafleider van het grote beeld zitten. Het was een onmogelijk plekje om te zitten dus het dier zat flink te wiebelen om zijn evenwicht te bewaren. Een tweede vogel probeerde hem weg te jagen maar het lukte de arend, zij het met veel

moeite, om te blijven zitten. Ondanks zijn onbehaaglijke zitplaats wist de arend hen beiden strak aan te kijken, waarbij hij zijn hoofd verticaal heen en weer bewoog. Voor Myriam, die altijd vindt dat Sai Baba arendsogen heeft, was het Baba die hun een extra zegening kwam brengen voor hun huwelijk en liet weten dat Hij Marco's vraag had gehoord. 's Avonds in de tempel zaten ze met de hele groep Nederlanders aan Swami's voeten. Zonder enige aanleiding keerde Swami zich plotseling naar Marco en zei:

'And you shall do my work.'

Marco verstond het niet en Swami herhaalde:

'And you shall do my work.'

Hij moest het daarna nogmaals herhalen voordat Marco de boodschap begreep en Hij keek daarbij ook Myriam veelbetekenend aan. Marco had met die woorden het antwoord op zijn onuitgesproken vraag en Myriam had de bevestiging dat het Baba was geweest die in de vorm van de arend bij hen op het dak was om te laten weten dat Hij de vraag had gehoord. Voor haar waren Sai Baba en Swami Gopala Baba één.

Na het huwelijk en weer terug in België wilde Myriam een hyacint die ze voor vrienden had gekocht in een leuk potje doen. Ze liep naar het schuurtje om potgrond te halen en vond tot haar stomme verbazing een kippenei in de goed gesloten zak potgrond. Er liepen geen kippen los in de omgeving van het huis en zelfs als die er waren was het nog niet mogelijk een ei in een gesloten zak te leggen. Jean Freer had haar verteld dat ze aan het begin van een geheel nieuwe periode stond. Een ei is in dat geval wel een zeer passend symbool. Niet lang daarna zou ze haar baan opzeggen, zwanger worden en met Marco verhuizen naar hun droomhuis. Als dat geen nieuw begin was...

Toen Luna de kat stierf, wilde Marco een fotootje van Baba mee begraven. Ze hadden een stapeltje Babakalendertjes in huis en Marco zocht naar de afbeelding die hem het meest aansprak. Toen hij er een naar zijn zin gevonden had, vroeg Myriam nieuwsgierig:

‘Wat staat er eigenlijk onder?’

Meestal worden deze fotokalendertjes vergezeld van een mooie tekst. Marco had er niet op gelet en bekeek de tekst nu pas goed. Er stond:

*You can see the moon only
with the help of moonlight
You can see God only
through the rays of Love*

Aangezien ‘luna’ maan betekent kon Marco geen toepasselijker kaartje hebben uitgezocht en Myriam durft te wedden dat er geen enkel ander kalendertje van Baba bestaat, waarvan de tekst op de maan slaat. Op deze manier voelden ze zich enigszins getroost in hun grote verdriet over de dood van Luna en ze beseften dat dit het beste voor haar was. In feite maakte de maan plaats voor de zon en daarmee de nacht voor de dag, want hun dochttertje heet Surya, wat zon betekent.

Aan de zwangerschap was nog wel het een en ander voorafgegaan.

Myriam was al negenendertig en na zeven jaar huwelijk was ze nog altijd niet zwanger. Ze was vooral het laatste jaar vaak bezig geweest met de vraag of ze nog ooit moeder zou worden. Op een morgen werd ze wakker met het gevoel in de slaapkamer van haar ouders te zijn. Daar had altijd een beeld van Maria gestaan. Ze was zich sterk bewust van de aanwezigheid van het beeld; zo sterk dat ze verbaasd was dat - toen ze eenmaal goed wakker was - ze in haar eigen slaapkamer bleek te liggen. Die middag had

ze een afspraak met Jean Freer, die zonder inleiding vertelde dat Maria bij haar was. Ze vroeg aan Myriam:

‘Ben je bang om zwanger te worden?’

Myriam wist hier niet zo goed antwoord op te geven maar dacht wel onmiddellijk aan wat ze die morgen had beleefd. Ze vertelde het aan Jean.

‘Ja,’ zei Jean, ‘het wordt je allemaal aangereikt. Je hebt alleen een beetje bevestiging nodig. Je moet bidden tot de Moeder om zwanger te worden.’

Dat advies nam Myriam ter harte. Ze ging zelfs naar een bedevaartsoord om tot Maria te bidden. In de etalage van het daar aanwezige boekwinkeltje stond een boek met een gesluierte moslimvrouw op de kaft en als titel: *Als Myriam Maria was*. De moslims noemen Maria Myriam.

De naam Maria begon overal op te duiken. Myriam’s laatste baan voor haar zwangerschap was in een tehuis voor verstandelijk gehandicapten. Daar werkte een moslim die hoorde dat ze Myriam heette. Voor hem betekende dat Maria en hij probeerde haar dat in gebrekkig Nederlands uit te leggen. Wat er uit zijn mond kwam was:

‘Ik hou van jou!’ waarmee hij bedoelde dat hij van Maria hield.

Maria, Moeder en toevlucht van alle volkeren, kwam de eerste tekenen brengen dat ook Myriam moeder zou worden. Maar er kwamen er meer. Een jaar na hun huwelijksinzegening door Swami Gopala Krishna waren Marco en Myriam voor enkele weken in India. Op een dag waren ze in de Oude Mandir. Nhemten en Soriane waren ook aanwezig. Een van Swami’s geliefde poezen probeerde twee van haar jongen naar het beeld van Shirdi Sai te brengen. Eén voor één nam ze hen in haar bek en deed een poging ze op de verhoging bij het altaar te tillen om ze een veilig plekje te geven aan de voeten van het beeld. Myriam - altijd al gefascineerd door katten -

snelde meteen naar voren om het tafereel van dichtbij te zien. Op dat moment zag Soriane, die rustig achter in de tempel zat, vijf sterren of lichtjes om Myriam heen, die als het ware competitie voerden wie er bij haar mocht zijn. Na enige aarzeling sprak Soriane Myriam op oudejaarsavond aan met de vraag of ze soms kinderen wilde. Omdat ze een teer punt raakte barstte Myriam uit in een stortvloed van tranen en in gebrekkig Engels, waar geen touw aan vast te knopen was, probeerde ze haar verhaal te doen. Soriane luisterde geduldig en vertelde haar dat de tijd rijp was dat er een kind zou komen. Het zou een echt Babakindje worden. Dat was een prachtige boodschap voor de laatste dag van het jaar. Symbolisch werd hiermee niet alleen het oude jaar maar ook Myriam's oude leven afgesloten. Baba had Soriane innerlijk nadrukkelijk aangegeven dat ze haar visioen aan Marco en Myriam moest vertellen omdat het belangrijk was dat ze er zelf in zouden gaan geloven.

Terug in België beseftte Myriam dat de sfeer op haar werk niet bevorderlijk was voor haar gemoedrust en dat ze haar werk op zou moeten geven wilde ze zich veilig genoeg voelen om zwanger te worden. Een maand nadat ze dit besef had omgezet in daden gebeurde het lang gehoopte: ze was zwanger! Vreemd genoeg niet alleen zij maar allebei haar buurvrouwen aan weerskanten waren ook zwanger! Haar gebeden moeten wel bijzonder krachtig geweest zijn.

Marco en Myriam waren bezig met het geboortekaartje en hadden besloten om bij elke letter van de naam van de baby een dier te plaatsen. Het was al vanaf het begin duidelijk dat de baby Surya zou gaan heten en dus waren er vijf dieren nodig. Middels twee dromen dienden een poes en een witte olifant zich aan. Verder wisten ze gewoon intuïtief dat er een zwaan en een dolfijn bij moesten zijn, maar ze misten nog één symbool. Op een ochtend

lag Myriam in bed en bad om een vijfde symbool. Na een kort gebed klom ze uit bed en zat even later met Marco in de auto om hem naar het busstation te brengen. Nadat ze Marco had afgezet reed ze weer richting huis. Ze moest zich goed concentreren omdat het mistig was. Plotseling rende er iets voor de auto de weg over, dat nog het meest leek op een witte rat. Ze bedacht dat witte ratten misschien helemaal niet bestonden en dat het dier misschien wel wit had geleken vanwege de mist. Ze was zich er echter ook van bewust dat dieren in haar leven vaak opduiken als symbool en dat ze zichzelf in die zin serieus moest nemen. *Of het nu werkelijk een witte rat was of niet; ik heb een witte rat gezien. Voor mij was het een witte rat en dat is het enige dat telt*, zo sprak ze tegen zichzelf. Thuis gekomen belde ze meteen Marco om het hele verhaal te vertellen en vroeg hem om op Internet te zoeken wat een witte rat kon betekenen. 's Avonds vertelde hij dat hij op een website was terechtgekomen van mensen die naar India waren geweest en in een Durga tempel waren beland. Daar werden ratten als heilig vereerd en er werd beschreven dat witte ratten een zeldzaamheid waren. Als een witte rat je pad kruist betekende dat geluk. Voor Myriam was het duidelijk dat de witte rat het missende symbool was en als antwoord op haar gebed was gekomen.

Ruim een week voor de verwachte bevallingsdatum, maakte Myriam zich klaar om naar bed te gaan. Voordat ze het licht uitdeed zei ze:

‘Surya, Surya, je mag komen. Mama is er klaar voor en ik heb zelfs je witte olifant al gemaakt.’ Die nacht brak het vruchtwater. Het werd echter een lange moeizame bevalling. Laat in de middag van de volgende dag besloot de arts dat het een keizersnee zou worden. Op het moment dat Myriam dit hoorde was Marco op de begane grond van het ziekenhuis met Maanish en mij aan het bellen met de vraag voor Myriam te bidden. Precies op het moment dat wij in Landgraaf de *Lingam-Abhishekam* begonnen en

aan Myriam dachten tijdens het voorlezen van de intenties, is Surya geboren: maandagavond om vijf over half acht!

Door al deze wonderen nam het vertrouwen van Myriam in haar eigen inzichten toe. Vertrouwen in Gods almacht had ze genoeg maar vertrouwen in die van zichzelf is minstens even belangrijk.

Baba zegt:

*Heb vertrouwen in God
én in jezelf
Dat is het geheim van grootsheid
want God is Liefde*

Al eerder heb ik beschreven hoe Swami Gopala Krishna in het leven van **Yvonne Doffer** kwam. Het volgende verhaal beschrijft haar ontroerende ontmoeting met Sai Gita, de olifant van Sai Baba.¹

1989 was een moeilijke periode in het leven van Yvon. Ze zat toen op een schildercursus en op een middag voelde ze sterke emoties opkomen tijdens het schilderen. Het was duidelijk dat haar werk die emoties in haar losmaakte, maar ze kon niet zeggen waarom.

Haar docente kwam naast haar staan en merkte op:

‘Goh Yvon, dat lijkt wel een olifant.’

‘Ja, nu je het zegt.’

‘Het is een Indiase olifant.’

¹ Sai Gita heeft haar laatste adem uitgeblazen op 22 mei 2007. Ze heeft Sai Baba meer dan vijftig jaar trouw gediend en maakte decennia lang deel uit van alle festiviteiten in Prashanti Nilayam.

‘Hoe weet jij dat nou?’

‘Dat zie ik aan zijn oren,’ zei de docente.

De daaropvolgende week schilderde ze een serene omgeving met een indianententje. De docente kwam weer bij haar staan en zei:

‘Volgens mij ga jij op vakantie.’

‘Ik? Op vakantie? Hoe kom je daar nu bij? Met wie zou ik nou op vakantie moeten gaan?’

‘Volgens mij ga je toch op vakantie,’ hield ze vol.

Een week later werd Yvon wakker uit een bijzondere droom. Het ging over de koningin van Engeland en toch wist ze dat het Sai Baba was geweest. De koningin had gezegd:

‘Kom jij maar eens een tijdje uitrusten.’ Toen kreeg ze de opdracht om even in een kantoortje te wachten.

In een flits wist Yvon met stellige zekerheid dat ze naar India moest gaan en binnen een kwartier was haar reis geregeld.

In Puttaparthi kwam ze al snel in een kantoortje terecht waar ze zich kon inschrijven voor een kamer. Ze herkende het direct als het kantoortje uit haar droom! Dit was een duidelijke bevestiging dat haar sterke gevoel om naar India te komen door Baba was ingegeven.

Yvon had een bijzondere voorliefde voor olifanten en al vanaf haar jeugd had ze de innige wens om ooit een olifant te mogen aaien. In het vliegtuig had ze zich verheugd op het knuffelen van Sai Gita, Sai Baba’s olifant. Er was haar verteld dat iedereen bij haar mocht komen. Toen ze in Puttaparthi aankwam ging ze linea recta naar Sai Gita toe om erachter te komen dat ze ver weg achter een gesloten hek aan de ketting stond. Wat een teleurstelling! Terug in haar kamer zei ze hardop:

‘Sai Baba, ik ben zó teleurgesteld. Ik had zo graag Uw olifant willen voelen, willen aanraken.’ Yvon besloot er niet meer naar toe te gaan.

Na een paar dagen zag ze een Nederlands meisje op een bank in de ashram zitten. Haar hele houding straalde gelatenheid uit. Yvon vroeg wat er aan de hand was. Hannie, zoals het meisje heette, klaagde haar nood; ze zat al een uur te wachten op een Belgisch echtpaar dat beloofd had haar mee te nemen naar de olifant van Sai Baba. Yvon bood spontaan aan haar ernaartoe te brengen. Dat voorstel werd dankbaar aanvaard. Haar eigen wens kwam totaal niet in haar gedachten, zozeer had ze er innerlijk afstand van gedaan.

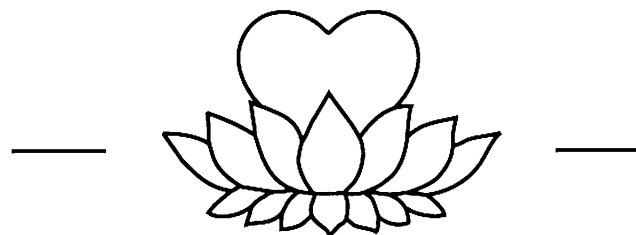
Het meisje wilde wat banaantjes voor Sai Gita kopen, maar Yvon raadde het haar af.

‘Dat hoeft je echt niet te doen hoor meid, als we geluk hebben zien we hooguit een stipje van de olifant.’

Het meisje liet zich niet ontmoedigen. Voor de zekerheid nam ze toch maar liever wat banaantjes mee.

Sai Gita stond, net als de vorige keer, aan de ketting. Op datzelfde moment kwam een verzorger aanlopen en tot hun verbazing maakte hij de ketting los. Sai Gita kwam rechtstreeks op hen af. De verzorger wenkte ze en beduidde dat ze wel binnen het hek mochten komen. Het meisje durfde niet, maar Yvon nam haar kans waar en ging meteen naar binnen. Ze kon Sai Gita naar hartenlust aaien, bekloppen en voeren met de banaantjes, en ze was in de zevende hemel.

Later realiseerde ze zich pas dat Sai Baba de door haar gekoesterde wens had beantwoord. En hoe! Vaak komt een wens heel intens in haar omhoog en dan laat ze die vrijwel onmiddellijk los. Vandaar dat de mogelijkheid dat ze alsnog Sai Gita zou kunnen aaien niet eens in haar was opgekomen toen ze met Hannie naar haar op weg ging. Op de meest onverwachte momenten wordt die wens dan ingewilligd, zoals ook hier gebeurde.

Een subtiele hint, een tedere aanraking

Waarom zou je bang zijn als Ik hier ben?

*Richt al je vertrouwen op Mij
en Ik zal je leiden en beschermen.*

-Baba-

Dit heerlijke kleine wondertje overkwam mij toen Swami in juli 2001 in Nederland was. Het begon tijdens een boottocht die ik nooit meer zal vergeten. Swami zat zo stralend in de boot en later in ons midden op een idyllisch gelegen grastapijt, terwijl wij om hem heen dansten als de Gopi's om Krishna. Hoe gelukkig prezen we ons, te mogen meemaken wat de mensen hadden mogen ervaren bij Sai Baba in Zijn jonge jaren, toen iedereen nog dicht bij Hem kon zijn. Het was onbeschrijflijk. Tijdens de terugtocht hadden Maanish en ik de unieke kans dichtbij Swami in de boot te zitten en iemand had mijn wollen, met bloemen geborduurde sjaal om Swami's hals geslagen. Swami zag er adembenemend uit en ik was zo gelukkig dat ik deze gezegende sjaal mee naar huis mocht nemen.

In november 2001 waren Maanish en ik een week in Girinagar, samen met een behoorlijke groep mensen van de GKS familie uit Noord-Holland. Op een mooie rustige avond beloofde Swami bij ons op het dak van het gastenverblijf te komen en wat tijd met ons door te brengen. Wij zorgden voor een fijne sfeer op het dak met behulp van een aantal waxinelichtjes en spreidden de bewuste sjaal, die ik altijd mee naar India neem, uit over Swami's geïmproviseerde zitplaats. De sjaal was me al dierbaar maar werd door deze dubbele zegening als een relikwie voor me.

Na Swami's tweede reis naar Nederland in 2004 wilde ik de sjaal wassen in de wasmachine. Ik draaide een koud wasprogramma en hing hem tamelijk nat op. Toen ik hem de volgende morgen van de lijn wilde halen zag ik dat

alle kleuren van de geborduurde bloemen waren doorgelopen. *Het einde van de sjaal*, dacht ik. Ik had nog nooit een kledingstuk met doorgelopen kleuren kunnen redden dus wat was mijn kans in het geval van deze dierbare sjaal? *Swami, help me alsjeblieft. Doe een klein wondertje en geef me mijn sjaal terug!* Ik gooide hem weer in de machine. Liet hem deze keer centrifugeren om hem iets droger op te kunnen hangen. Ik haalde hem vol verwachting uit de machine en... brandschoon! Dank je Baba!

Waarom doet God dit soort kleine wondertjes? Heeft Hij het niet druk genoeg met serieuze zaken? Kunnen we onze energie niet beter sparen voor de momenten dat we die werkelijk hard nodig hebben? God doet niets zonder een diepe bedoeling. Ook al vatten wij die niet altijd direct. Hij lijkt er behagen in te scheppen om zelfs onze kleinste wens te vervullen om ons van Zijn voortdurende zorg te verzekeren en ons vertrouwen te doen toenemen. Op het moment dat ons vertrouwen volledig is, zullen we waarschijnlijk automatisch ophouden met het vragen om dit soort kleine gunsten.

Op de dag dat we Swami naar het vliegveld brachten gebeurde er nog een klein, schijnbaar nietszeggend wondertje. Toch werd de diepere betekenis me al snel duidelijk. In dit geval was het niet eens bij me opgekomen om Swami's hulp te vragen, omdat het om een kleinigheid ging maar toch kwam Swami spontaan in actie.

Hij werd omcirkeld door ons devotees en één voor één knielden we voor Hem neer om afscheid te nemen. Hierbij schoof mijn rugzakje naar voren en over mijn hoofd. Bij het opstaan bleef hij in mijn haar hangen. Mijn moeder, die achter me stond, kwam me te hulp en begon haar poging om hem weer los te krijgen. Ik kon niets anders doen dan afwachten en besteedde mijn tijd met zachtjes meezingen van het lied 'Ananda' met de

rest van de mensen. Na een paar minuten was de tas nog niet los en Swami keek toevallig onze richting uit.

'Ooooh, what's wrong?' vroeg Hij met veel compassie.

Ik lachte en zei:

'Swami, my handbag is stuck in my hair!'

Swami keek naar het tafereel, terwijl mijn moeder nog altijd bezig was met haar pogingen mij te bevrijden. Toen focuste Hij krachtig Zijn blik en op hetzelfde moment sprong de tas los. Iedereen die om Hem heen stond begon te lachen en ik zei:

'Thank You Swami!'

Swami lachte.

Meteen schoten mijn gedachten terug naar de nachtmerries die ik soms had, waarin ik mijn handtas kwijt was of hij werd gestolen. Slechts één keer liep een dergelijk droom bevredigend af. Ik was weer eens naar mijn handtas op zoek en werd zoals gewoonlijk nerveus van alle mislukte pogingen. Toen vond ik hem terug bij Moeder Meera. Ik weet nog dat ik het heel vanzelfsprekend vond dat hij daar lag.

Mijn handtas symboliseert mijn identiteit. En als iets bedreigend is om kwijt te raken, dan is dat de identificatie met het ego. Ik begreep uit de droom dat mijn werkelijke identiteit bij de goddelijke Moeder lag. Als ik het daar zocht zou ik succes hebben. Zo niet, dan kon ik eindeloos zoeken... of er letterlijk en figuurlijk in verstrikt raken. Swami sneed me symbolisch los van de ego-identificatie door me met Zijn gefocuste blik te bevrijden van de verstriking met de tas ofwel de schijnidentiteit. Wat een zegen! Ik begrijp dat het nu aan mij is om steeds weer voor vrijheid te kiezen; te beseffen dat ik een keuze heb. Wanneer Hij een minuutje had gewacht dan had mijn moeder mij waarschijnlijk wel losgekregen, maar dan had ik dit mooie wonderdje niet mogen beleven. Het gaf me het gevoel dat Swami in alles voor me zorgt.

OPLOSSEN EN LOSLATEN

*Als je kinderachtig reageert
gekweld door oude
bekende pijn*

*Als je vanuit die pijn reageert
en wellicht de ander
ook weer pijn doet*

*Is dan alles verloren
wat je hebt opgebouwd?*

*Is de warmte weg
de liefde en de stilte?*

*Kun je de vooruitgang
nu wel vergeten?*

*Of is het God Zelf
die deze pijn*

*aan het licht heeft gebracht
En mag je in dankbaarheid*

aanvaarden

het geschenk van de

verlichting van dat oude gewicht

Nu voor altijd opgelost

*in de trilling van
het eeuwige Licht*

Soms kan een miniwondertje bevestigen dat je keuze de juiste was.

Marco van den Biggelaar wilde naar de bruiloft van zijn oom, maar zijn vrouw Myriam wilde niet mee. Dat zorgde voor wat wrevel en uiteindelijk ging Marco alleen. Tijdens de receptie kwam een ober naar hem toe met een groot dienblad vol gebak. Als je Marco ergens een plezier mee kan doen is het wel met een lekker gebakje. Vreemd genoeg kreeg niemand van de mensen die om hem heen stonden iets aangeboden maar ging de ober op een andere plek verder met zijn serveerronde. Marco voelde zich door de overheerlijke zoetheid, die klaarblijkelijk speciaal voor hem bestemd was, gesterkt in zijn beslissing om alleen te gaan. Tegelijkertijd voelde Myriam thuis tijdens haar meditatie sterk de aanwezigheid van Swami. Ook zij voelde zich gesterkt in *haar* beslissing om thuis te blijven.

De scepticus zal zich wellicht afvragen wat al deze schijnbaar eenvoudige gebeurtenissen in een boek over wonderen doen. Voor diegene die oog heeft voor dit soort subtiele dingen zullen ze een herkenning zijn. Voor mij zijn dit echte wonderen. Uit ervaring weet ik hoe dit soort eenvoudige gebeurtenissen, die onwaarschijnlijk mooi aansluiten op mijn innerlijke processen, mijn geloof en vertrouwen in innerlijke leiding versterken. Diegene die het overkomt, is de enige die het werkelijke wonder achter de gebeurtenis kan bevatten en op waarde kan schatten. Toch vind ik het heel belangrijk om ze in dit boek te delen vanwege het inspirerende effect dat ze kunnen bewerkstelligen. Leiding is er voor iedereen en te allen tijde beschikbaar. Bidden en met open ogen door het leven wandelen geeft aan wonderen de kans om jou te bereiken.

Nu volgt het inspirerende verhaal van **Geesje Lunshof**. Geesje was één van de mensen die er altijd was voor leiding en advies tijdens het schrijven van mijn eerste boek en gedurende het enerverende proces waarin een manuscript transformeert tot een volwaardig boek. Ik had ook haar gevraagd om mijn vier vragen met betrekking tot haar wonder te beantwoorden: een korte introductie, het voorafgaande gebed of de affirmatie, het wonder zelf en als laatste het effect dat de gebeurtenis had op haar leven. Dat was voor Geesje geen enkel probleem. De enige moeilijkheid was wélke ze zou vertellen van de vele wonderen die haar leven hadden gezegend. In haar brief schrijft ze dat de zegen van het kennen van Baba en door Hem getransformeerd worden het grootste wonder is. Baba is altijd in haar hart waar Hij Zijn aanwezigheid kenbaar maakt als een gloeiende vlam die haar hele bovenlichaam verwarmt en haar vele innerlijke vragen beantwoordt. Onder Zijn leiding schreef ze drie boeken over dit wonderbaarlijke gloeien van haar hart: *'Innerlijke dialoog met Sai Baba'*, *'Sai Baba, Levende Vlam van Liefde'* en *'Sai Baba Mijn Zelf'*. Toch kwamen er onmiddellijk drie treffende gebeurtenissen naar boven, die zeker onder de noemer *wonder* waren te plaatsen. De eerste is hieronder beschreven, de andere twee volgen later in het boek.

Enkele jaren geleden ontdekte ze op een morgen dat een gouden Sai Baba hanger niet meer om haar nek hing. Ze had de hanger een aantal jaren gedragen en het speet haar dat ze hem nu had verloren. Daarom doorzocht ze het hele huis en speciaal de slaapkamer, want ze herinnerde zich dat ze de hanger de avond ervoor nog om had. Waarschijnlijk, zo redeneerde ze, had ze hem verloren terwijl ze had liggen woelen in bed. Maar de hanger lag noch in bed, noch eronder. Zelfs niet onder de matras of op het tapijt naast haar bed. Ze zocht in de badkamer en gooide de wasmand ondersteboven. Zonder resultaat. Waar kon hij zijn? Ze was er zeker van

hem niet buiten te hebben verloren. De daaropvolgende twee dagen controleerde ze haar huis en vooral de slaapkamer tot vervelens toe. *Wellicht is dit een seintje van Baba dat ik Hem moet verinnerlijken en Hem niet langer aan de buitenkant moet dragen*, dacht ze. Dat leek een logische verklaring en dus bad ze, *Swami, ik accepteer het feit dat ik niet langer een portret van U hoef te dragen. Wat meer is, ik beschouw het als een eer dat ik blijkbaar klaar ben om U slechts in mijn hart te bezitten. Op die manier is het dus zinnig dat ik Uw portret heb verloren. Maar waarom moest ik ook de ketting verliezen? Dit was een gouden ketting van mijn moeder en ik droeg die als een gekoesterde herinnering aan haar. Zij heeft me slechts enkele stukken nagelaten en dit was het enige dat ik graag droeg*. Na dit gebed deed Geesje haar avondmeditatie en ging naar bed. Toen ze in bed wilde stappen zag ze vlak voor haar bed, op een plaats waar ze zeker al honderd keer had gezocht, iets glinsteren. Het was de ketting! De ketting, maar dan zonder de hanger!

Baba vervult zelf onze kleinste wens en daar is Geesje Hem oneindig dankbaar voor. Wanneer ze geneigd is dit ook maar enigszins te vergeten duikt deze gebeurtenis op in haar herinnering, om haar te verzekeren dat God ons alles geeft waar wij met een puur hart om vragen.

Hoe vaak maken we niet mee dat we iemand enthousiast willen maken voor iets waarvan we denken dat het hem goed zou kunnen doen, maar dan blijkt dat die persoon dat nu juist niet uit onze mond wil horen. Ik heb vaak ervaren dat God hier wel raad mee weet wanneer we zelf bereid zijn niet te pushen, maar in plaats daarvan te bidden en te vertrouwen. God gebruikt vele monden, handen en voeten. Als onze woorden niet worden

geaccepteerd, vindt Hij wel een andere mond die dezelfde boodschap doeltreffender kan overbrengen. En wat maakt het uit van wie het komt? In het onderstaande geval gebruikt God wel een heel bijzondere boodschapper: Swami Gopala Krishna Zelf.

Hierna volgt een verhaal dat weer met **Frank** te maken heeft, de zoon van Soriane. Nhemten en Soriane gingen weer naar India. Frank, 28 jaar oud, woonde toen niet ver van Parijs en dus besloten ze hem te ontmoeten voordat hun vlucht zou vertrekken. De afspraak vond plaats in een pensionnetje vlakbij Parijs. Nhemten en Soriane stelden Frank bij die gelegenheid voor om in de toekomst een keer met hen mee te gaan naar India.

‘Oh, nee! Dat is toch niets voor mij,’ protesteerde Frank. ‘Het is leuk voor jullie maar ik ben een wetenschapper en hou me met heel andere zaken bezig. Vergeet het.’

‘Oké.’

Ze drongen niet verder aan en vervolgden hun reis na een gezellig samenzijn. In Bangalore brachten ze eerst een bezoek aan Swami Gopala Krishna. Tijdens een gesprek zei Hij:

‘De volgende keer moeten jullie je zoon Frank meenemen.’

Soriane dacht, *Swami, dan zul je een wonder moeten doen want we hebben hem pas nog gesproken en hij heeft in de verste verte geen plannen om te komen*. Op de terugweg naar huis hadden ze weer een ontmoeting met Frank om hem te vertellen van de reis en hun belevenissen.

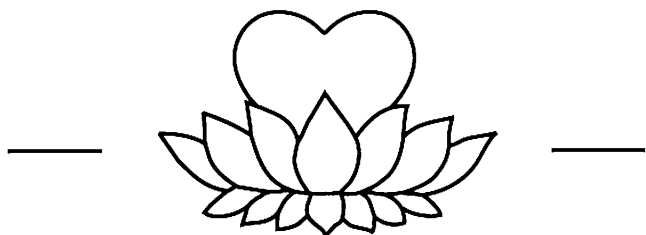
‘Trouwens,’ zei Nhemten terloops tijdens hun gesprek, ‘Swami heeft je een uitnodiging gegeven om Hem te ontmoeten.’

Geheel tegen de verwachting in riep Frank enthousiast uit:

‘Yes! Dat wil ik wel! De volgende keer ga ik met jullie mee.’ Het jaar daarop met Kerstmis kochten Nhemten en Soriane een extra ticket en namen Frank mee. Ondanks dat hij niets van Baba of Swami Gopala

Krishna afwist, heeft hij een fantastische spirituele pelgrimstocht gehad. In Bangalore kreeg hij zelfs de gelegenheid voor een interview met Swami Gopala Krishna. Het was een speciale dag, waarop Swami normaal gesproken geen mensen uitnodigt voor een gesprek. Frank kon met Swami over allerlei zaken praten die hem interesseerden. Vlak na het interview brachten Nhemten en Soriane hem naar het vliegtuig en bleven zelf nog een maand in India. Ze wisten op dat moment nog niet wat zijn gevoel over de reis was geweest. Op weg naar huis ontmoetten ze Frank weer in Parijs.

‘Oh, mijn reis was geweldig en ik had nog wel langer willen blijven!’ was zijn enthousiaste reactie.

Engelen als boodschappers van God

*God zal je nooit verlaten, verloochenen of zich van je afkeren.
God is ieders naaste, dierbaarste en meest liefhebbende metgezel,
kameraad en bloedverwant.*

-Baba-

We hebben God nu al zien verschijnen in vele vormen: hulp bij transformatie, een felbegeerde woonplaats, verzachting van pijn door gebed, een vlinder en een gebakje als troost en bevestiging, stukjes kokosnoot als symbool voor de zuivere ziel enz. Maar waar blijft de engel? De stralende, gevleugelde boodschapper van God, van oudsher op aarde neerdalend om te redden en te leiden? Hier komt het eerste engelenverhaal.

Ans Aarts had het als alleenstaande vrouw en moeder van drie volwassen dochters erg moeilijk. Alle drie de dochters hadden te kampen met nogal wat gezinsperikelen. Er zijn tijden in ons leven dat alles te zwaar lijkt en dit was zo'n periode. Ans zat op een avond in haar stoel in de woonkamer en voelde zich vervelend, ontevreden en depressief. Ze staarde in een groot glas thee in haar hand, klaar om een slok te nemen. Op dat moment zag ze, weerspiegeld in de bodem van het glas, dat er een beeldschone engel achter haar stond. Het was een engel zoals we die allemaal kennen van tekeningen en plaatjes, compleet met vleugels tot op de grond, een uitstraling van oneindige liefde en mededogen en een ongekennde, stralende schoonheid. Duidelijk geraakt door de herinnering vertelt ze:

'Ik zie de vleugels nu nog voor me zoals die waren, zo fijn, zo levensecht. De verschijning sterkte me enorm in het besef dat ik niet alleen was. Mijn somberheid verdween op slag.' Op mijn vraag of ze had gebeden om hulp, vertelde Ans:

'Ik bid altijd. Als ik opsta, slapen ga, bezig ben of wandel. Ik bid voor mijn gezin, mijn dierbaren, voor de wereld. Dat moment was daarop geen uitzondering.'

Voor Ans zijn engelen heel belangrijk. God komt meestal in de vorm die ons dierbaar is. En ook daarop vormt haar volgende verhaal geen uitzondering.

Ergens in het voorjaar van 2003 was ze op weg naar België, naar haar vriendin Yvon.

Ze reed op een drukke autoweg en had er flink de gang in. Op een gegeven moment passeerde ze twee auto's met Duits kenteken. Zo halverwege de twee auto's gebeurde het. De achterste auto kwam naar de linkerbaan terwijl ze hem nog niet gepasseerd was. In het moment van hevige schrik verscheen een engel op de motorkap. Duidelijk zichtbaar... stralend en wit. Ze trok in een reflex aan het stuur waardoor ze net niet tegen de vangrail belandde. Vanaf dat moment handelde ze niet meer zelf. Daarvoor was ze te zeer door de schrik overmand. Een onbekende kracht zorgde dat ze rechtdoor bleef rijden, parallel aan de auto vlak naast haar. Op een gegeven moment reed de auto weer terug naar de rechter rijbaan - naar zijn uitgangspositie achter de voorste auto. Ans is, zonder zich te kunnen herinneren hoe, naar de kant van de weg gereden, de vluchtstrook op. De twee Duitse auto's bleken ook aan de kant van de weg te zijn gaan staan, vlak achter haar. Ans was lijkbleek, niet tot helder denken in staat en haar hart zat in haar keel. Na een tijdje zo gezeten te hebben, keek ze in haar achteruitkijkspiegel en zag uit de voorste auto een vrouw stappen. Ans stapte zelf ook uit en voegde zich bij de vrouw.

'Mens wat gebeurt hier, ik ben me doodgeschrokken, wat is dit voor iets?' bracht ze uit. De vrouw antwoordde in het Duits:

'Maakt U zich niet zo druk, we zullen kijken wat we kunnen doen,' waarop ze naar de achterste auto liep, de auto die Ans bijna had

platgedrukt. Het raampje ging open. Er zat een jongeman achter het stuur. De vrouw begon hem hevig uit te foeteren en op dat moment zag Ans dat hij stoned was; totaal van de wereld. De vrouw beval de jongen uit te stappen, pakte hem bij zijn arm, want hij was zelf amper in staat te lopen en zette hem achterin de eerste auto. Zelf ging ze achter het stuur van de tweede auto zitten en weg waren ze, zonder nog een woord of blik aan Ans te besteden. Ze bleef nog minstens tien minuten op die plek staan, voordat ze in staat was haar weg te vervolgen. God dankend voor de hemelse redding is ze naar haar vriendin gereden. Een glas water en een healing brachten haar weer bij zichzelf.

Haar geloof in engelen en in hulp van boven is door het voorval versterkt. Ook het gevoel dat ze er niet alleen voor staat is hiermee weer bekrachtigd.

Tijdens de nationale *sathsang* in 2005 in Lambertschaag had ik een fijn gesprek met **Koen van Velzen** - Kannaiah's broer en schrijver van *Zeven dagen Shirdi Sai*. In het middagzonnetje, gezeten op het gras na een lekkere maaltijd, vertelde hij me dit prachtige verhaal.

Anouk, Koens dochter, was in het verleden heel vaak erg bang 's nachts in bed maar ze kon niet goed vertellen wat er was. Vaak bleef Koen lang in haar kamer tot ze eindelijk insliep. Hij kon zien dat ze echt bang was en niet zomaar om aandacht vroeg. Daarom maakte hij zich zorgen en vroeg God op een avond of Hij haar alsjeblieft wilde helpen om van die angst af te komen.

En op het moment dat Anouk in slaap zakte gebeurde het; in een flits zag Koen een enorme, stralende, witdoorschijnende engel, die met zijn gebogen

hoofd bijna het plafond raakte. Hij had grote vleugels van licht die hij beschermend uitspreidde. Er ging een grote kracht van hem uit, zodat Koen voelde dat er een echte beschermer was, niet een aardig hulpje maar een engel van betekenis. Omdat die kamer 2 meter 40 hoog was, schatte hij dat de engel meer dan twee meter zestig was als hij rechtop had gestaan.

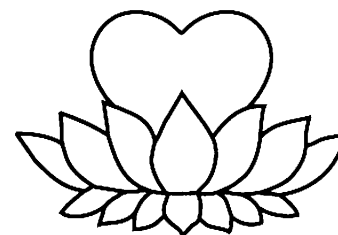
Wat hem van die korte flits het meest bijbleef was de grote kracht en zachtmoedige blik van de engel.

Hij verliet de kamer in het vaste vertrouwen dat Anouk goed beschermd werd.

Sinds Anouk Swami Gopala Krishna kent, vertelt ze vaak dat Hij haar komt beschermen.

Dit verhaal kreeg een paar jaar later nog een vervolg. Koen was inmiddels met zijn gezin verhuisd maar Anouk bleef haar angstige ervaringen bij tijd en wijle houden. Swami kwam haar daarbij vaak te hulp. Op een nacht kreeg Koen zelf een akelige droom. Al was hij niet bang, hij herinnert zich nog hoe verstijfd hij was van afgrijzen door het tafereel dat zich in zijn droom afspeelde. Op een gegeven moment werd hij half wakker doordat hij voelde dat zijn voeteneind ingedrukt werd, alsof iemand erop ging zitten. Er was echter niemand, dat wist hij zelfs zonder te kijken. Meteen werd de vreselijke droom afgebroken, alsof de projector acuut werd uitgezet, en vanaf zijn voeten golfde een heerlijke, warme stroom van liefde over hem heen. Het contrast kon niet groter zijn! Koen *wist* dat het Swami was, hij herkende Hem, het voelde hetzelfde. Hij zei in gedachten: *Lieve Swami, wat zorgt U goed voor mij! Ik was niet bang en heb U niet geroepen, maar toch zorgt U voor mij!* Hij lag met een brede glimlach te genieten van die intense liefde en was vervuld van dankbaarheid. Koen beseftte toen pas dat hij dit al een aantal keren eerder had meegemaakt, ook in halfslaap, en dat

hij dit meteen vergeten was. Hij heeft zich hierna nog dagenlang zeer bemind en vervuld gevoeld.

God als kostwinner

Dienstverlening is het enige pad naar Zelfrealisatie

Het is de hoogste uiting van Liefde.

Geef jezelf in dienstverlening tot je laatste adem.

-Baba-

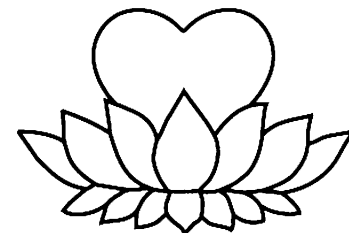
God gebruikt kleine wondertjes ook wel als beloning voor een goede daad. Dat blijkt uit het laatste verhaal van Ans. Verzot als ze was op wandelen, was ze lopend op weg naar de supermarkt gegaan. Daar trof ze een arme vrouw uit Roemenië, die de Daklozenkrant verkocht om aan wat geld te komen. De vrouw intrigeerde Ans; zo sjofel als ze eruitzag, zo krachtig was haar uitstraling. Ans vroeg in gebrekkig Engels of ze honger had. De vrouw knikte en zei:

'Croissant.'

'Dat is niet genoeg,' zei Ans kordaat, 'ik geef je iets beters.' Ze nam de Roemeense mee naar de bakker en toonde haar het uitgebreide assortiment broodjes en gebak. De vrouw koos een stukje vlaai en een croissant en toonde Ans haar dankbaarheid. Toen vroeg ze met handen- en voetentaal of Ans kinderen had, waarop Ans haar een foto van haar kinderen liet zien. De vrouw haalde zelf ook een beduimeld fotootje uit haar zak: haar tweejarig dochttertje, dat in Roemenië was achtergebleven. Ze vroeg of Ans kleding over had. Ans besepte dat naar haar dochters of naar huis lopen geen zin had. Voordat ze terug was zou de Roemeense al lang weg kunnen zijn. Ondanks haar zeer bescheiden inkomen liep Ans naar een pasgeopende winkel in de buurt en zocht vier mooie kledingstukjes uit voor het kindje. Ze legde de artikelen op de toonbank en wilde afrekenen. De caissière beduidde Ans op een geïmproviseerde rode

- 107 -

knop te drukken. Onder de knop school de kans om iets gratis mee te krijgen vanwege de recente opening van de winkel. Ans gaf een ferme druk op de knop en tot haar grote verbazing kreeg ze te horen dat ze niet één artikel gratis kreeg maar alles wat ze had uitgezocht!

- 108 -

God neemt letterlijk het stuur over

*Ik vraag je nooit Mij te verdienen
Ik vraag je slechts Mij nodig te hebben*

-Baba-

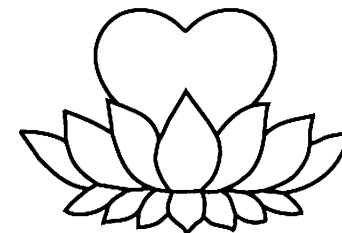
Het tweede wonder dat **Geesje Lunshof** met ons deelt brengt ons op de snelweg. Jarenlang was ze in de ban van de angst om buiten de stad te rijden. Wanneer ze er echt niet onderuit kon, bleef ze voorzichtig uiterst rechts rijden en zelfs langzamer dan de minimum snelheid. Als haar rijbaan samenkwam met een andere raakte ze in paniek. Totdat een aantal wekelijkse verplichtingen haar dwongen naar plaatsen te gaan die niet met het openbaar vervoer bereikbaar waren. Dat liet haar geen andere keuze dan met de auto te gaan. Tijdens de eerste van de reeks visites bevond ze zich op de rechter rijbaan, veel te langzaam rijdend, veel te voorzichtig en bijna op de vluchtstrook.

'Baba, help me!' bad ze elke keer dat een andere rijstrook zich bij de hare voegde. Plotseling begon haar hart intens te gloeien wat voor haar het teken was, dat Baba zich kenbaar maakte. Op hetzelfde moment voelde ze dat Baba het stuur van haar overnam; ze was niet langer zelf de bestuurder. De auto werd resoluut en zeker gereden door een kracht die gebruik maakte van Geesje's handen. Het gaspedaal werd ingedrukt en voordat ze het wist bevond ze zich op hoge snelheid op de linker rijbaan, vele auto's passerend. De auto reed zichzelf als het ware, zonder een enkel probleem. Verdwenen was haar angst.

Een paar dagen later gebeurde hetzelfde. Op exact dezelfde plaats op de snelweg kwam Baba gloeiend in haar hart en nam het stuur van haar over. De week daarna herhaalde het fenomeen zich. Dat was alles wat nodig was

- 109 -

om van Geesje een zelfverzekerde chauffeur te maken, in staat om zonder angst deel te nemen aan het hectische verkeer op de snelweg. Dit is tot op de dag van vandaag niet veranderd. Haar angst is door dit wonder getransformeerd in volledig vertrouwen.

- 110 -

God toont Zijn Alomtegenwoordigheid en Almacht

Wie je ook bent, je bent van Mij

Ik zal je nooit opgeven

Waar je ook bent, je bent dicht bij Mij

Je kunt nooit buiten Mijn bereik raken

-Baba-

21 september 1995. Het wonder van de melk drinkende Ganesha-beeldjes vond plaats over de hele wereld. Ook Den Haag, de woonplaats van **Geesje Lunshof**, vormde hierop geen uitzondering. Het unieke verschijnsel was in verschillende Sai Mandirs te aanschouwen. Veel Sai Baba devotees van het Haagse Sai Centrum zagen met eigen ogen hoe Ganesha, zonder ook maar een druppel op de lepel achter te laten, de melk dronk die op theelepeltjes aan het beeldje werd geofferd. Het was niet alleen Ganesha die melk dronk; in de Rama Mandir accepteerden ook de beelden van Hanuman, Shiva en Parvathi de aan hen geofferde melk. Het was een geweldig ontroerende ervaring om melk te mogen offeren en te zien dat het eenvoudigweg van de lepel verdween. Alsof dit nog niet genoeg was begonnen ook beeldjes in de huizen van verschillende devotees melk te drinken. Geesje zelf heeft meerdere malen mogen ervaren dat Ganesha melk accepteerde in haar eigen huis. Niet alleen op de 21ste maar ook gedurende de dagen erna. Voor haar als Christen was het zelfs nog spectaculairder toen op 26 september ook een beeldje van Maria melk accepteerde. Een vriendin had haar gebeld om te laten weten dat bij haar thuis ook een beeldje van Maria melk had gedronken. Hoewel Geesje protestants was opgevoed en niet geneigd Maria te vereren, had ze ergens hoog op een kast toch een klein beeldje van Maria staan. Meteen nadat haar vriendin had opgehangen klom ze op een stoel om

het beeldje van de kast te pakken. Liefdevol wreef ze het schoon waarna ze het op haar altaar plaatste. Vervolgens vroeg ze Maria de melk die ze haar offerde te accepteren. En werkelijk! Ze hield een theelepeltje melk voor haar mond en na enkele seconden was het leeg. Een geglazuurd aardewerken beeldje! In geen geval poreus zoals sommige sceptici het wereldwijde wonder van de melk drinkende Ganesha-beeldjes hadden proberen te verklaren.

Later die dag en ook gedurende de daaropvolgende dagen bleef Maria de geofferde melk accepteren, zelfs wanneer er andere mensen bij aanwezig waren. Op een bepaald moment is Geesje gestopt met het aanbieden van melk aan Maria en Ganesha. Ze wilde het gebeuren als iets speciaals bewaren in haar hart, want het vreemde was dat na enkele keren van grote verwondering, zelfs een zo bijzonder wonder als dit normaal begon te worden! Ze heeft geen idee of het Maria beeldje ook nu, vele jaren later, melk zou accepteren als ze het zou aanbieden. Ze is echter niet geneigd het uit te proberen. Het is iets wat hoorde bij die tijd en om het simpelweg uit nieuwsgierigheid te testen past niet bij haar.

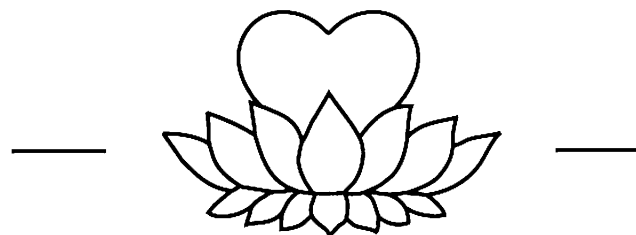
Terwijl Geesje mijn vragen overdacht kwam ze tot de conclusie dat dit wonder aan al mijn vragen beantwoordde. Ze had tot Baba gebeden of Hij (ofwel God) zichzelf kenbaar zou willen maken over de gehele wereld. En dat is precies wat in die tijd gebeurde: wereldwijd dronken Ganesha-beelden melk en er was geen televisiestation dat hier geen aandacht aan besteedde.

Wat mijn laatste vraag betrof had ze het gevoel dat dit wonder zeker een effect op haar latere leven had. Om iets van een dergelijke grootsheid van zo nabij te mogen meemaken, heeft haar veel zelfvertrouwen gegeven om door te gaan op haar weg naar God.

Hieronder volgt een wonderlijke ervaring van **Toine Hamers**, sinds de zomer van 2004 een regelmatige en dierbare bezoeker van onze tempel. Toine begon in 1997 aan een tweejarige cursus occultisme waarin hij veel heeft geleerd over werken met kleuren en het sturen van licht of symbolen. In de cursus werd aandacht besteed aan een grote verscheidenheid van onderwerpen als magnetiseren, iemand behandelen op afstand of via een foto, de betekenis van graancirkels en de openbaring van meesters. In die tijd wist hij nog weinig over het bestaan van meesters. Zijn docente Yvon werd begeleid door een meester, Ursus genaamd, wat staat voor *Grote Beer*. Zij vertelde dat de meesters en vele andere ingewijden het proces op aarde bekijken door zogenaamde lenzen: poorten van waaruit men van de ene naar de andere dimensie kan kijken.

Op een avond na de cursus stond Toine thuis op het dakterras naar de sterren te kijken. Het was een stralende sterrenhemel en de nachtelijke schoonheid hield Toine zeker vijftien minuten in zijn ban toen hij plotseling overspoeld werd door informatie via zijn gedachten. Zoveel dat hij het niet allemaal meer kan navertellen maar het was een intense ervaring. Het was alsof hij spontaan in een toestand van alwetendheid opging. Toch twijfelde hij een beetje of al deze ingevingen wel klopten. Hij vroeg daarom aan de meesters om hem te bevestigen dat dit juist was. Na een halve minuut gebeurde er iets ongelooflijks. Hij keek naar een ster en ineens begon deze op te lichten. Het licht wordt feller en feller, zozeer dat Toine op een bepaald moment in het spotlicht stond. Een straal van zeker duizend watt overspoelde hem. Toen veranderde het langzaam weer in het formaat van een gewone ster die vervolgens met ongelooflijke snelheid het sterrenbeeld *de Grote Beer* in schoot. Toine kon zijn ogen niet geloven. Voor hem was dit een duidelijke bevestiging van een hogere intelligentie die over ons waakt en die ons leringen geeft vanuit een andere dimensie.

Verschijning

Ik leef in de ervaring dat Ik één ben met iedereen

Mijn liefde stroomt uit naar allen en ik zie allen als Mijzelf

Als een persoon Mijn liefde beantwoordt vanuit het diepst van zijn hart,

Dan ontmoet Mijn liefde de zijne in eenheid

En is hij genezen en getransformeerd

-Baba-

De avond voordat Swami naar Nederland kwam, was **Margriet** naar de *Lingam Abhishekam* gekomen. Maanish vertelde tijdens de *puja* dat Swami op dat moment in het vliegtuig moest zitten en allemaal waren we in gedachten intens bij Hem betrokken. Die nacht werd Margriet wakker met een hevige pijn, die omhoogtrok vanuit haar maag. Ze voelde zich ziek en ellendig. Zo erg, dat ze dacht dat ze een hartinfarct kreeg. Ze zat op de rand van haar bed en was behoorlijk in paniek. Toch wachtte ze ervoor om haar man Rinus te wekken, omdat ze hem niet ongerust wilde maken. Ze wist absoluut niet wat ze moest doen. Als ze ging liggen werd de pijn erger, dus bleef ze zitten. Midden in de paniek en op het moment dat ze besloot dat ze toch beter met spoed naar het ziekenhuis kon gaan, gebeurde er iets onverwachts. Ze voelde dat ze heel voorzichtig en teder opgepakt en op bed gelegd werd en ze wist dat het Swami was die dat deed. Ze wist ook dat Hij in het wit gekleed was. Ze viel zonder meer in een diepe weldadige slaap. Toen ze de volgende morgen wakker werd, verbaasde ze zich erover dat ze in bed lag. Ze wist dat ze niet zelf was gaan liggen, want dat was te pijnlijk geweest. Toen kwamen de gebeurtenissen van die nacht terug in haar bewuste geest. Ze vroeg zich verwonderd af of ze alles niet had gedroomd. Zoiets kon toch niet waar zijn? Maar als het niet waar was dan zou ze nu nog op de rand van haar bed moeten zitten. Ze had toch werkelijk gevoeld

dat ze was neergelegd. Toen de werkelijkheid van het wonder tot haar doordrong, voelde ze zich letterlijk gedragen bij de herinnering - veilig als een baby in Gods armen. Alle pijn en ellende waren verdwenen en ze kon die dag gewoon haar afspraak nakomen, om de zaal te helpen versieren voor het feest. Ze was overstelpt door gevoelens van dankbaarheid en wilde daar uitdrukking aan geven. Ze kon niet wachten om naar de zaal te gaan en was ver voor de afgesproken tijd aanwezig. Zelfs nog eerder dan de persoon, die met de sleutel zou komen om de deur te openen.

Ze genoot die dag van het feest dat we voor Swami hadden georganiseerd, hoewel ze zich niet zeker genoeg voelde om Hem persoonlijk aan te spreken. Ze had het liefst willen vragen wat er nou precies was gebeurd maar vond haar gebrekkige Engels niet toereikend. Als om haar toch te overtuigen dat ze een waarachtige ervaring had gehad, was Hij die dag in het wit gekleed! En als ik vertel dat ik Swami in al die jaren dat ik Hem ken, nog maar twee keer in het wit heb gezien, dan kan dit geen toeval zijn geweest.

Margriet had haarfijn aanvoeld dat Swami Zelf fysiek ook niet in orde was. Haar hart stroomde over van compassie en de innige wens Hem te willen helpen.

Margriet was erg onder de indruk van alles wat haar was overkomen. Het verhaal kent zelfs nog een vervolg.

Tijdens Swami's verblijf in Nederland en korte tijd daarna had ze geen pijn meer. Toch keerde het probleem in alle hevigheid terug. Margriet besloot naar het ziekenhuis te gaan om zich te laten onderzoeken. Er werd wel iets afwijkends in haar bloedwaarden gevonden, maar er was niets waar ze haar mee konden helpen. Ze had pijn op de borst met een uitstraling naar beide armen en een gevoel van complete malaise.

In de week dat de toestand voor Margriet ondraaglijk werd, waren Nhemten en Soriane bij ons. Zij behandelden vier dagen lang zes mensen per dag met hun bijzondere healing methode. Alle mensen hadden zich van tevoren moeten aanmelden maar Margriet had zich, bescheiden als ze was, niet op de lijst geplaatst want op dat moment mankeerde ze nog niets. Ze vond dat de beschikbare plaatsen dus beter voor mensen konden worden gereserveerd die het hard nodig hadden. Op vrijdagavond werd de laatste sessie afgesloten maar in plaats van op te ruimen, liet Soriane alles staan, omdat ze het gevoel had dat er nog iemand zou komen. Wij lachten, maar geloofden haar onmiddellijk.

Ondertussen was Margriet er niet best aan toe. Ze was volkomen in paniek geraakt, kon het in huis niet meer uithouden en was de tuin in gerend. Ze was kwaad en riep naar Baba:

‘Wat is dit nou allemaal? Ik ben zo verward, ik voel zo veel, ik wil van alles. Ben ik te ongeduldig, moet ik wachten? Ik wil helpen, waarom kan dat niet, waarom lukt het niet?!’ Margriet zou het liefst de hele wereld onder haar hoede hebben genomen, maar haar lichaam en omstandigheden stonden haar dat niet toe. Rinus zag haar in de tuin en wist niet wat hij moest doen. In paniek belde hij Toine en vertelde dat Margriet zo vreemd deed, dat hij haar nog nooit zo had gezien en dat hij ten einde raad was.

Toine was erg met Margriet begaan. Hij was die week wél bij ons geweest voor een sessie en wist hoe goed het hem had gedaan. Daarom belde hij ons die avond op met de vraag of er nog ruimte was voor een noodgeval. Hoewel Nhemten en Soriane de volgende dag naar Noord-Holland zouden vertrekken, vroegen ze Toine om Margriet nog vóór hun vertrek te laten komen. Margriet was dolblij dat ze kon komen en ze arriveerde de volgende ochtend met een bleek en gepijnigd gezicht. Wat Nhemten en Soriane haar hebben verteld is privé, maar ik kan wel zeggen dat het haar onmiddellijk heeft geholpen. Wel mag ik vertellen dat Soriane meteen de

gave van Margriet herkende en zei dat ze daar heel veel goed werk mee zou gaan doen. Haar intense gebed van de vorige avond was daarmee verhoord. Toen Rinus haar kwam halen was ze al een stuk opgeknapt en na die dag is de pijn niet meer teruggekeerd. Als gevolg van de healing kan ze zich verbaal nu beter uitdrukken en ze behaalt fenomenale resultaten in haar praktijk voor complementaire gezondheidszorg, waar ze mensen behandelt met verschillende therapieën. Klachten voelt ze steeds zuiverder aan, waardoor ze mensen effectiever kan behandelen. Daarmee vermindert de behandelduur enorm. Haar helderziende gave ontwikkelt zich aanzienlijk. Zozeer, dat ze er zelf verbaasd van staat en moet uitkijken dat ze niet zonder onderscheidingsvermogen vertelt wat ze ziet en voelt.

Het effect van de wonderen was dus behoorlijk groot voor Margriet. God was haar meermalen te hulp geschoten toen ze Hem het hardst nodig had en daarvoor had Hij verschillende mensen als instrument gebruikt. Het resultaat was een enorme sprong vooruit in haar spirituele bewustwording.

Op een rustige zondagmiddag, gedurende een van haar reizen naar India, zat **Sita van den Nieuwendijk** in een gemakkelijke stoel in de hal van Swami's gastenverblijf. Nico lag te rusten in hun kamer en er was geen dringend werk te doen. Sita had echt zin om in het Harry Potter boek te lezen dat ze in haar koffer had maar tegelijkertijd was er dat schuldgevoel. Had ze niet genoeg schrijfwerk liggen? Kon ze het wel maken hier zomaar te zitten en wat te lezen? Ze schudde de lichte onrust van zich af en besloot het boek te pakken. Na twee pagina's keek ze op van haar boek. Een allerschattigst knulletje kwam de hal inlopen en zijn vrolijke gezichtje en

donkere krullenbol trokken haar aandacht. Ze groetten elkaar warm toen hij langs haar stoel liep, waarna hij bij kamer vier op de deur klopte. Sita verwachtte dat hij terug zou komen en was verbaasd toen in zijn plaats een ander jongetje langsliep vanuit de richting waarin de eerste verdwenen was. Deze jongen was wat dunner en kleiner dan de eerste. Hij had stijl haar en Sita herkende hem als het zoontje van een van de vrouwen die het gebouw schoonhielden. Ze vroeg zich af waar het onbekende jongetje met het krulhaar gebleven was en stond op om het uit te zoeken. Kamer vier was vanaf de buitenkant met een hangslot gesloten, dus niemand kon daar binnen zijn. De aangrenzende kamer was nummer zeven en dat was hun eigen kamer. Ze ging binnen en vroeg Nico of hij een kleine jongen had gezien. Hij zei dat er niemand binnen was geweest. De gang liep dood dus hij kon nergens naar toe zijn gegaan. Hoewel ze er honderd procent zeker van was dat hij haar niet een tweede keer was gepasseerd om terug naar het trappenhuis te gaan, ging ze toch op de volgende verdieping zoeken en zelfs op de verdieping onder de hare, bij de apotheek. Ze beschreef de jongen en vroeg iedereen of ze de hem hadden gezien. Nee... niemand. Eigenlijk had niemand daar ooit een jongetje gezien dat aan die beschrijving voldeed. Sita realiseerde zich op dat moment dat de jongen niemand minder was geweest dan de kleine Krishna die haar was verschenen! Hij had een van Zijn ondeugende spelletjes met haar gespeeld en ze begreep dat God in deze speelse vorm was gekomen om haar te verzekeren dat het oké was om te genieten en dat haar schuldgevoel ongegrond was.

De volgende dag waren Nico en Sita bij Swami om het huwelijk van hun dochter Jyoti te vieren, toen Hij plotseling vroeg:

‘Sita, was je het vergeten? *Ananda!*’

Ze begreep meteen dat Hij verwees naar de *darshan* die Hij haar had gegeven in de vorm van de kleine speelse Krishna om haar te leren dat plezier toegestaan was; sterker nog, dat het heel goed was om te rusten van haar drukke werk en zoiets simpels te doen als een leuk kinderboek lezen. Dit prachtige kleine wonder bracht nog een geschenk mee. Sita realiseerde zich hierdoor namelijk dat Krishna altijd weer op een andere manier kan verschijnen. In haar meditatie kan ze steeds weer de herinnering aan Zijn betoverende gezichtje voor zich halen.

Een andere keer zat Sita in dezelfde gang terwijl ze de duizend en acht namen van de Moedergodin herhaalde.

Innerlijk verscheen een beeld van de Goddelijke Moeder, die haar vertelde dat de vorm van Swami behulpzaam was om *Haar* te bereiken. Vervolgens zag ze de Moedergodin in cirkels rondlopen. Op de een of andere manier riepen deze cirkels een sterke emotie bij haar op en ze was genoodzaakt haar ogen te openen omdat de gevoelens haar overrompelden. Toen ze door het raam naar buiten keek - dat een goed uitzicht op Swami's tuin bood - zag ze Swami voor Zijn huis rondlopen in dezelfde cirkels en in hetzelfde tempo! Stel je de emotie voor die deze aanblik bij haar opriep!

Dit heerlijke kleine wonder was niet alleen een enorme bevestiging voor de echtheid van haar visioen maar ook een oplossing voor een innerlijk gevecht. Sita had zich vaak verward gevoeld als ze tot Shiva bad en Krishna verscheen of de Goddelijke Moeder kwam terwijl ze aan Swami dacht.

En de eenpuntige gerichtheid dan, waar iedereen het over heeft?

‘Alle vormen zijn van Mij,’ had Swami gezegd toen ze Hem er eens naar had gevraagd en Hij had letterlijk bewezen dat het waar was.

Sita is gestopt met vechten. Ze geniet van elke vorm waarin God in haar meditatie verschijnt en beschouwt ze alle als de Zijne.

Op het moment dat we onze geest volledig aan God overgeven, zal Hij alle zorg voor ons op zich nemen.

-Baba-

India 2004. Op de terugweg van een bhajandienst bij de familie Dube - over hen hoor je later meer - vertelde **Lakshman**, Swami Gopala Krishna's favoriete bhajanzanger, ons een verbazingwekkend verhaal. Ik had geen taperecorder bij me en Lakshman gaf me vriendelijk toestemming om zijn verhaal van de Indiase website over te nemen, op voorwaarde dat ik het exact zou weergeven zoals het daar stond. Ik heb me bij het vertalen dan ook zo goed mogelijk aan de oorspronkelijke tekst proberen te houden:

Er is een mysterie dat velen God noemen en dat zich manifesteert als Universele Liefde. Die liefde werkt door ieder van ons heen en is perfect en goddelijk.

Wanneer we deze fundamentele waarheid op ons levenspad ontdekken merken we dat - waar we onze voeten ook zetten - het pad zich onder onze voeten ontvouwt.

Lieve Sai broers en zussen, ik wil graag een gebeurtenis met jullie delen dat mij op 12 januari 2006 is overkomen. Het was een waar 'mysterie' voor mij, totdat ik mijn ervaring vertelde aan onze geliefde Moeder, Sri

Gopal Krishna Swami, die bevestigde dat de persoon die ik had ontmoet niemand anders was geweest dan onze geliefde 'Sai Baba van Shirdi'.

Het begon allemaal toen ik van mijn werk onderweg naar huis was...

Mijn vrouw Shivani zou 15 januari naar Bombay vertrekken, drie dagen daarvoor gebeurde het. Die dag zou ik met haar gaan winkelen, zoals ik had beloofd. Maar helaas hield mijn kantoorwerk me zo bezig dat ik in plaats van vroeg te vertrekken, nu zelfs had overgewerkt. Ik vertrok pas om half acht van kantoor! Dus haastte ik mij zodra ik het kantoorgebouw verlaten had naar het parkeerterrein waar ik mijn scooter had staan. De straatverlichting werkte niet en daardoor was het er behoorlijk donker die avond. Ik belde naar Shivani om haar te zeggen klaar te staan zodat ze direct mee kon voor haar last-minute aankopen.

Toen ik mijn tas op de bagagedrager bond en tegelijkertijd door de telefoon met Shivani sprak, hoorde ik achter mij een stem die riep:

'Zoon, oh zoon!'

Ik realiseerde me niet dat de persoon die dat riep, het tegen mij had! Ik draaide me om, om te zien of er behalve mij ook andere mensen op straat waren, maar er was niemand te bespeuren, wat uitzonderlijk was, want het kantoor lag op een top-businesslocatie. Toen moest ik wel inzien dat de man het tegen mij had...

Eerst dacht ik dat hij een bedelaar was, die om geld of aalmoezen kwam vragen, dus negeerde ik hem. Toen sprak hij weer:

'Zoon, luister alsjeblieft naar mij!'

Hij was midden veertig, donker getint en droeg een baard. Door de slechte verlichting kon ik zijn gezicht niet duidelijk zien. Hij was gekleed in een

lange 'kafni' en had een kom in zijn hand. In de kom bevond zich niets anders dan een traditionele 'dhoop' (een soort zachte wierook) die in tempels en moskeeën brandt. Ik vroeg hem te vertrekken en zei dat ik geen tijd had voor hem en zijn onbeduidende verhaaltjes. Ondertussen luisterde Shivani - nog steeds aan de andere kant van de lijn - mee. Ze vroeg me wie daar was. Ik vertelde dat het zoals altijd een bedelaar was. De man, die achter me stond, wilde gewoon niet vertrekken zonder met me gepraat te hebben en bleef volhouden. Hij vroeg me rustig mijn gesprek af te maken en zei dat hij bereid was te wachten. Shivani adviseerde me op te hangen en naar huis te komen aangezien het toch al te laat was om te winkelen. Toen ik ophing raakte ik pas echt geïrriteerd omdat het me duidelijk werd dat deze man gewoon zijn hart wilde luchten en ik was op dat moment absoluut niet in de stemming om te luisteren. Ik bekte hem daarom af en vroeg hem op te hoepelen omdat ik geen tijd had om naar zijn - naar mijn mening onzinnige - praatjes te luisteren. Ik stak mijn hand in mijn zak, pakte er twee muntjes uit en gaf ze hem. Hij stopte ze meteen in zijn kom en vroeg me:

'Zoon, waarom word je boos? Luister één keer naar me.' Dus zei ik:

'Wat je me ook wilt vertellen, doe het snel want ik heb hier echt geen tijd voor. Hij begon te praten en wat hij zei verraste me compleet!

Hij zei:

'Je bent Sai Baba's devotee. Je grootvader was Shirdi Sai's devotee. Je ouders zijn Sathya Sai's devotees. Jij en je vrouw zijn Gopal Baba's devotees. Je hebt de perfecte Guru gevonden. Je bent naar de juiste plaats gekomen voor een Guru. Jij en je vrouw gaan elke donderdag naar de Shirdi Sai Baba tempel om devotionele liederen te zingen. Toen je een kind was nam je vader je mee naar de moskee vanwege je slechte

gezondheid.' Het leek onwerkelijk, zoveel persoonlijke dingen te horen van een vreemde die ik net vijf minuten daarvoor in een verlaten straat had ontmoet. Maar ik moest het wel geloven want het gebeurde voor mijn ogen! Nog steeds een beetje beduusd van deze plotselinge verbale shot, slaagde ik erin te vragen wat hij wilde. Hij antwoordde direct:

'Zoon, ik heb van jou niets nodig. Je hoeft me niets te geven. In plaats daarvan ben ik gekomen om jou iets te geven.' Terwijl ik me afvroeg wat hij me dan zo graag wilde geven, zei ik niets van hem te willen. De munten die ik hem gegeven had kon hij houden, maar hij moest me laten gaan. Maar hij stond erop me datgene te geven wat hij in zijn hoofd had en herhaalde:

'Zoon, ik heb van jou niets nodig. Je hoeft me niets te geven. In plaats daarvan ben ik gekomen om jou iets te geven.'

Terwijl hij dit zei stak hij zijn hand in de kom, haalde er iets uit en gaf het aan mij. Hij legde het in mijn hand en lachte tegen me. Ik vertelde hem nogmaals dat ik dit helemaal niet nodig had. Hij lachte weer en zei: 'Zoon, kijk alsjeblieft goed wat er in je hand ligt.' Dus keek ik. Wat ik zag waren een paar roepies. Toen ik beter keek, zag ik twee 2-roepie munten, een 1-roepie munt en daartussenin lag een grote zilveren munt. Ik was nogal verbaasd dat een moslimfakir, die vaak niet eens geld op zak had, een grote zilveren munt bij zich droeg met afbeeldingen van de hindoegoden Ganesha, Laxmi en Saraswati aan de ene en het hindoewoord 'Shri' aan de andere kant. Voor de tweede keer in tien minuten tijd was ik geschokt en ik vertelde hem dat ik dit alles niet wilde. Hierop zei hij:

'Ik ben niet gekomen om iets van je te nemen. Ik heb lang gewacht je dit te kunnen geven.'

Ik staarde hem nogmaals aan, niet wetend dat dit de laatste keer was dat ik hem zag. Ondanks de duisternis zag ik dat zijn blik uitzonderlijk sereen

was. Zijn lach was zo aanstekelijk dat hij me hypnotiseerde en ik moest wel teruglachen. Ik keek weer naar de munten die hij me had gegeven. Toen ik - na wat niet meer kon zijn geweest dan vijf seconden – weer opkeek was hij nergens meer te zien. Alles wat achtergebleven was waren mijn scooter, ikzelf en de andere geparkeerde voertuigen. Op dat moment realiseerde ik me dat de persoon waarmee ik vijf seconden geleden had staan praten geen normaal mens was zoals jij en ik...

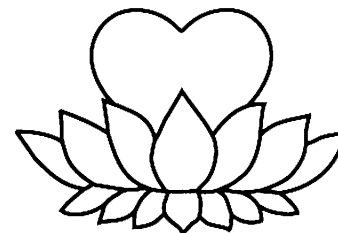
Ik stuitte eens op een prachtig citaat in een boek. Het waren de woorden van een schrijver, Li Po genaamd: 'We zitten samen, de berg en ik, totdat alleen de berg overblijft.' De reden dat ik deze zin aanhaal is omdat de straat waarin ik stond op dat moment voor mij de berg was. Na wat ik in de afgelopen tien minuten had meegemaakt was ik zo gegrepen door gemengde gevoelens van blijdschap, angst en verwarring dat het aanvoelde alsof ik mentaal en emotioneel onzichtbaar was, ook al was ik fysiek aanwezig. Alles wat ik in staat was waar te nemen was de straat, niet mijn fysieke zelf...

Na ongeveer een minuut kwam ik weer bij zinnen. Ik realiseerde mij dat ik me naar huis moest haasten. Op dat moment was ik zo bang dat ik snel de muntjes in mijn tas stopte, mijn scooter startte en op weg ging. Toen ik thuis kwam ging ik direct naar mijn kamer waar Shivani op me wachtte. Ik gaf haar de munten zonder een woord te kunnen uitbrengen. Nadat ik me had opgefrist vond ik pas de rust om haar te vertellen wat me was overkomen. Ook zij was geschokt maar tegelijkertijd blij voor mij. Ze vroeg me het incident aan onze geliefde Swami, Sri Gopal Krishna Baba te vertellen.

Tijdens de eerstvolgende gelegenheid met Swami, herinnerde Shivani me aan het voorval. Ik vertelde Hem alles en nadat Hij het hele verhaal gehoord had schonk Hij me zo'n verrukkelijke lach, zeggende me en vertelde dat de persoon waarmee ik had gesproken niemand anders was geweest dan onze geliefde 'Sai Baba van Shirdi'! Ik was immens blij dit te horen maar tegelijkertijd verdrietig omdat ik me - zij het onbewust - zo grof gedragen had. Ik bedacht me dat we niet altijd de mogelijkheid hebben om de gebeurtenissen te bepalen, maar wat we wel kunnen - en dat doen we dan ook - is de keuze maken hoe we reageren op wat ons overkomt. Die gedachte troostte me. Zo worden we tegelijkertijd gezegend en bezwaard door de grote verantwoordelijkheid van vrije wil – de Kracht van de Keuze.

Mijn lieve Sai broers en zussen, wat ik geleerd heb van deze fantastische gebeurtenis is dat het Universum waarin we leven ons niet veroordeelt, het voorziet ons slechts van consequenties, lessen en gelegenheden om te overwegen en te leren. In dit Universum is tijd een paradox die zich uitstrekt tussen ons 'verleden' en onze 'toekomst', begrippen die slechts in onze geest bestaan. Het begrip tijd is een afspraak tussen gedachte en taal, een sociale overeenkomst. Hier is een dieper waarheid:

WE HEBBEN SLECHTS DIT MOMENT

Onder directe leiding van de Meester

Je moet niet alleen vrij zijn van angst

Maar ook van hoop en verwachting

Vertrouw op mijn wijsheid

Ik maak geen fouten

Houd van mijn onzekerheid

Want het is geen vergissing

Het is Mijn bedoeling en Wil

Bedenk, niets gebeurt buiten Mijn wil

-Baba-

Zowel Maanish als ik had altijd een bepaalde sceptische houding ten opzichte van de wonderen die Sai Baba en later ook Swami verrichtte. Niet dat we er niet in geloofden maar we waren altijd meer geïnteresseerd in de Goddelijke Wonderdoener Zélf dan in Zijn wonderen. Natuurlijk doet Hij wonderen. Hij is er nu eenmaal toe in staat. Maar wat wil Hij ons leren? Hoe worden wij net als Hij. Hoe ontwikkelen wij onzelfzuchtige liefde? Dat hield ons veel meer bezig. Van alle boeken die over Baba geschreven zijn heb ik juist de boeken die hoofdzakelijk vol stonden met wonderen overgeslagen. Ik hoefde niet overtuigd te worden dat Hij wonderen kon doen. Jezus kon dat, dus waarom Baba niet, die ik als een nog hogere incarnatie van God beschouwde. En nu ben ik zelf een boek over wonderen aan het schrijven! Ik voelde door de verhalen heen de oneindige liefde van de Goddelijke Guru en die liefde bereikte me via de woorden, de ogen en de emoties van de mensen die ik mocht interviewen. Het is niet vooral het wonder dat ze onthouden, maar wat hen bijblijft, is de tedere zorg waarmee ze zich omringd voelen. Die zorg heeft een stempel van vertrouwen gedrukt op het visum dat toegang geeft tot hun hart. Ze stralen van

blijdschap of huilen van ontroering wanneer ze in hun herinnering de gebeurtenissen herleven.

Het is een enorme zegen om op deze manier betrokken te worden bij de wonderen in de levens van de mensen om me heen. Hun verhalen gaan gepaard met de ontroerende verwondering van het besproken moment en daarin mag ik delen wanneer ik hun verhaal hoor. Ik leerde de mensen nog beter kennen en was dankbaar voor hun openheid en vertrouwen. Het waren tijdloze momenten, waarin zelfs Maanish betrokken werd toen we in oktober 2004 voor tien dagen naar India konden gaan. Het was voor mij een wonder om te zien hoe kunstig Swami Gopala Krishna Maanish' aanvankelijke weerstand volledig omzette in samenwerking. Op de tweede dag van ons verblijf in Girinagar kreeg ik vroeg in de morgen een innerlijke aansporing: *doe seva*. Ik vroeg me af in welke vorm. Alles was brandschoon om me heen en na de maaltijden spoelden we onze eigen borden schoon. We konden niet helpen met koken. Ik zag geen klusje dat ik op kon pakken. Geheel overbodig boende ik de brandschone gang naar onze kamer om mezelf bezig te houden. Tijdens het werk ging een lichtje bij me branden. Bedoelde Swami dat ik mensen mocht gaan interviewen voor mijn boek? Ik trok de stoute schoenen aan en Lakshman was de eerste aan wie ik vroeg of ik hem en Shivani mocht interviewen voor mijn boek. Het volgende verhaal heb ik dus gekregen vóóordat hij ons het verhaal over zijn ontmoeting met Shirdi Sai vertelde. Lakshman, Shivani, Maanish en ik trokken ons rustig terug op onze kamer, waar zij hun inspirerende verhalen met ons deelden.

Het was mei 2004. **Lakshman** was op zoek naar een betere baan in Bangalore, waar ze woonden. Hij had ook een eigen bedrijfje in creatieve concepten, maar dat was nog in de ontwikkelingsfase en leverde niet genoeg op om zijn werk te kunnen stoppen. **Shivani** ging een weekje naar

haar ouders in Bombay en tijdens haar afwezigheid had Lakshman zes gesprekken waarvan zij niets wist.

Op donderdag probeerde Shivani in Bombay om dr. Kutar te spreken te krijgen maar na verschillende uren in zijn wachtkamer te hebben doorgebracht kreeg ze te horen dat hij die dag geen tijd voor haar zou hebben. Dr. Kutar was een homeopaat en een oprecht devotee van Swami Gopala Krishna. Zijn liefde voor Swami en zijn vertrouwen waren zo immens dat sommige leden van de GKS familie in Bombay *hem* zelfs aanspraken met 'Swami'. Op de een of andere manier leek hij direct met Swami in contact te staan en voor sommigen was Swami soms zelfs zichtbaar in dr. Kutar aanwezig: alsof Hij rechtstreeks door hem werkte en sprak. Miraculeuze genezingen kwamen voor in zijn praktijk. Logisch dat Shivani zich ontmoedigd en teleurgesteld voelde toen hij geen tijd voor haar bleek te hebben.

In Bangalore ondertussen, had Lakshman een probleem. Er waren twee banen die boven de andere vier leken uit te stijgen, maar welke van die twee moest hij kiezen. Hij moest echt Swami spreken! Voor de *bhajans* op donderdag ging hij altijd eerst naar Swami's huis om Hem te vertellen dat hij gearriveerd was. Helaas, Swami was in de Oude Mandir en had een bericht voor hem achtergelaten dat de *bhajans* zonder Hem moesten beginnen. Lakshman voelde zich afgewezen toen hij naar de Sai Dhara Hall liep waar de *bhajans* gezongen werden. Met zijn ogen dicht ging hij zo op in de *bhajans* dat hij niet merkte dat Swami was binnengekomen en hem al een minuut lang had zitten aankijken. Toen hij uiteindelijk zijn ogen opende en opkeek - zoals altijd beginnend bij Zijn voeten en dan pas omhoog naar Zijn lachende gezicht - was hij in diepe vertwijfeling. Voordat Swami de Mandir verliet zei Hij Lakshman na de *bhajans* naar Zijn huis te komen. Swami test altijd het geduld van Zijn devotees en zo

werd het kwart voor tien voordat Lakshman de kans kreeg Hem te spreken. Hij ging binnen en vond Swami bezig met wat huishoudelijk werk.

'Hoeveel sollicitatiegesprekken heb je?' was Zijn eerste vraag.

'Drie à vier deze week, Swami.'

'Kies wat je hart je ingeeft. Ik ben er altijd. Je krijgt je baan. Je krijgt zelfs meer dan één aanbod. Je hebt je aan Mij overgegeven; Hij (Shirdi Sai Baba) zal voor je zorgen. Laat Shivani voor je eigen bedrijf zorgen. Deze baan zal slechts tijdelijk zijn. Je eigen bedrijf zal gaan bloeien. Je krijgt zoveel klanten dat je geen tijd zult hebben om te ademen.' Ondanks de slechte economie kreeg Lakshman inderdaad de beste baan. Bovendien werden al zijn voorwaarden ingewilligd.

Tijdens *Gurupoornima* 2004 in Girinagar kreeg Shivani eindelijk de kans dr. Kutar te spreken. Toen zij elkaar ontmoetten lachten ze, want beiden wisten waarom het Shivani niet gelukt was hem die dag in Bombay te spreken.

'Nu begrijp je het, toch?' zei hij lachend. Er was immers geen probleem meer om te bespreken. Alles was al geregeld.

Dit incident vergrootte hun vertrouwen duizendmaal en ze geloofden dat wat er ook gebeurde, het slechts voor hun bestwil kon zijn.

Dit verhaal had nog een vervolg in 2005 en dat vertelde Lakshman ons toen Maanish, Prashanti en ik voor *Gurupoornima* in Girinagar waren.

Hij werkte een paar maanden in zijn nieuwe baan toen hij door stress te kampen kreeg met serieuze gezondheidsproblemen. Na lange en vermoeiende dagen zat hij thuis nog uren achter zijn bureau om het werk voor zijn eigen bedrijf af te krijgen. Elke donderdag ging hij *bhajans* zingen en zondags gaf hij muziekles. Dat maakte dat hij geen vrije dag meer overhield. Toen hij hier met Swami over sprak was de enige opdracht

die hij kreeg, 'doorgaan met waar je mee bezig bent'. Aangezien hij volledig vertrouwen in Swami had, deed hij wat iedereen idioot zou noemen... hij ging op dezelfde ongezonde manier verder. En net toen hij dacht dat hij er niet meer tegen kon, zei Swami:

'Neem ontslag.'

Dezelfde dag dat hij ontslag nam, kwamen drie grote orders voor zijn eigen bedrijf binnen die precies genoeg zouden opleveren om het verwachte tekort van de komende maand te dekken.

Wanneer je je oordeel

Overgeeft aan de Heer

Zal Hij de verantwoordelijkheid op zich nemen

En je beschermer zijn

Je gids en je bezielende kracht

-Baba-

Ik had via Venkat toestemming gevraagd voor de interviews maar om me helemaal gerust te voelen had ik toch behoefte aan Swami's rechtstreekse goedkeuring. Op maandagochtend na de *Rudrabhishekam* werden we tot onze verrassing uitgenodigd om in Swami's tuin koffie te komen drinken. Ik kon eigenlijk geen koffie verdragen en zeker niet op mijn nuchtere maag. *Ik neem wel een slokje van Maanish en krijg zo ook Swami's zegen*, besloot ik voor mezelf. Maar toen ik - nog voordat ik kon protesteren - een kopje in mijn handen gestopt kreeg, aanvaardde ik de koffie als Swami's prasad en dronk met smaak. Waar ik normaal gesproken misselijk zou worden en zou gaan trillen als een koortsige, gebeurde in dit geval niets. Koffie op een gevulde maag valt bij mij al verkeerd maar koffie op een

nuchtere maag is desastreus. Deze keer gebeurde er dus helemaal niets verontrustends en ik dankte Swami innerlijk voor de kleine wonderpjes waarmee Hij mijn vertrouwen blijft sterken. Met de koffie nog in mijn handen kreeg ik het idee om via Venkat te vragen of Swami een suggestie kon doen welke mensen ik zou mogen interviewen. Binnen een minuut was Venkat terug met speciale instructies en ik mocht meteen beginnen! Drie voor mij onbekende heren, die al bij ons zaten koffie te drinken voordat ik mijn vraag aan Venkat stelde, waren door Swami aangewezen om te worden geïnterviewd. Maanish zat naast me om vanuit Hindi te vertalen en zo was de scène volmaakt en compleet. Swami had in één klap mij immens blij gemaakt met Zijn aanwijzingen, een antwoord gegeven op de vraag of dit de *seva* was die ik kon doen, Maanish actief bij het boek betrokken én de heren een gelegenheid gegeven hun verhaal te vertellen. Onnodig te vermelden dat het voor ons een feest was om ernaar te mogen luisteren. Een van de drie heren, Sri Ananthasayana Rao, begenadigd schrijver van drie prachtige boeken over Swami Gopala Krishna en Zijn Missie, moest helaas weg maar verwees me naar Zijn boeken.

'Alles wat je weten wilt staat daarin,' verzekerde hij me. Het volgende citaat is een deel van de introductie van het derde boek van Sri Ananthasayana Rao, geschreven door professor N. Nanjunda Sastry:

Bhagawan Sri Sathya Sai Baba verklaart dat wonderen zowel noodzakelijk als natuurlijk zijn. Bij een bepaalde gelegenheid zei Hij dat ze Zijn visitekaartjes waren. 'Nu en dan verkondig ik Mijn natuur via wonderen,' zegt Hij.

De wonderen zijn echter slechts het eerste stadium in de strategie van Zijn Goddelijke Machine voor de verlossing van de mens. Duizenden voelen

zich tot dit eerste stadium aangetrokken en slechts enkelen halen de laatste, schrijft de professor.

Dat is wat de Heer zegt in de Bhagavad Gita, 'Onder duizenden is er nauwelijks één die naar perfectie streeft; van die succesvolle strijders is er nauwelijks één die Mij in essentie kent.' Het is die ene die volledig slaagt, die de mentor en het rolmodel wordt voor andere, minder begiftigden.

Het is de professor duidelijk dat *Sai Darshan* van Sri Ananthasayana Rao bewijst dat *Parama Poojya Paramahansa Bhagawan Gopala Krishna Baba*, - zoals Swami soms met respect wordt genoemd - die *Ene* is die door Heer Krishna is gekozen.

Gezegend door de onmiddellijke nabijheid van een uitverkorene wordt ons bewustzijn omhoog getild en staan we, op een voor onze ziel natuurlijke wijze, vele malen meer open voor wonderen.

De eerste man die we, gezeten in Swami's mooie tuin, mochten interviewen bleek Swami's tandarts te zijn, **dr. Pradeep Raju**. Pradeep, een zeer vriendelijke, goedlachse man zonder scrupules, heeft een tandartsenpraktijk in Jayanagar, Bangalore.

'Ik heb maar liefst vijf wonderen voor je boek,' vertelde hij enthousiast.

Rond 1999 kwamen hij en zijn vrouw Nagalatha via zijn broer voor het eerst bij Swami Gopala Krishna. Op die bewuste dag was het Goddelijke liefde op het eerste gezicht. Toen Swami hen begroette met Zijn lieflijke

glimlach sprong de vonk dadelijk over en de familie Pradeep behoort sindsdien tot Swami's trouwe, toegewijde devotees.

Op een dag kwam Swami naar de praktijk voor een behandeling. Pradeep, verlangend om het werkelijke verband tussen Swami en Bhagavan Sri Sathya Sai Baba te kennen, waagde het om Swami te vragen:

'Swami, kunt U Sathya Sai Baba zien?'

Gopala Baba antwoordde in Zijn goddelijke eenvoud:

'Ja, Swami (Sai Baba) staat hier.'

Na de behandeling nam Gopala Baba plaats in een stoel en vroeg de tandarts zijn handschoenen uit te doen. Tot grote verwondering en vreugde van Pradeep materialiseerde Hij een ring met een afbeelding van Shirdi Sai Baba. De kamer vulde zich met de onmiskenbare geur van *vibhuti*, wat alle aanwezige patiënten vervulde van eerbied. Allen wierpen zich in respect aan Swami's Lotusvoeten en de tandarts was met stomheid geslagen. Zijn devotie voor Swami werd hiermee nog versterkt en zijn vertrouwen volledig, vertelde Pradeep toen hij ons vol trots de mooie ring liet zien.

Rond 2000 wilde Pradeep met zijn vrouw, die ook tandarts is, naar de U.S.A. Hij kreeg zijn visum maar de papieren voor zijn vrouw werden geweigerd. Het echtpaar zocht toevlucht bij Swami. Pradeep had zijn visumpapieren in zijn zak en nog voordat hij ze tevoorschijn kon halen zei de alwetende Gopala Baba:

'Je wilt naar de U.S.A.?'

Pradeep was sprakeloos.

Toen hij zich had hervat vertelde Pradeep dat ze naar Chennai waren gegaan maar dat het visum van zijn vrouw was geweigerd. Swami zegende hen en met nieuwe hoop vertrokken ze nogmaals naar Madras. De Indiase regering was er bepaald niet happig op om dokters of tandartsen te laten gaan. Voor deze categorie was de aanvraag voor een visum zelfs nog

moeilijker dan voor andere mensen. In het consulaat trokken ze een nummertje en wachtten geduldig op hun beurt. Nagalatha's naam werd afgeroepen en ze ging naar het loket. Tot haar enorme verbazing zag ze Swami in levenden lijve achter de beambte staan! De beambte, zich van niets bewust, vroeg haar vriendelijk:

'Waarom hebben ze Uw visum in vredesnaam geweigerd? Ik geef U een visum voor tien jaar!' en hij zette zonder aarzelen de benodigde stempels op haar papieren.

Nagalatha liep dolblij terug naar haar man en vertelde hem opgewonden haar ongelooflijke ervaring. Terug in Bangalore bezocht het tandartsenechtpaar Swami in Girinagar, die hen lachend verwelkomde:

'En dokter, heb je je visum?' vroeg hij onschuldig.

Ze vertelden Swami het hele verhaal waarop Hij eenvoudigweg glimlachte - een veelbetekenende, ondeugende glimlach.

Het volgende wonder staat ook in *Sai Darshan* beschreven.

In 2003 was het echtpaar weer in de U.S.A. voor een bezoek aan de zus van Pradeep. Het plan was om 13 januari terug te reizen. Op de 11^e waren ze uitgenodigd voor een diner, maar helaas kreeg Nagalatha de volgende ochtend een ernstige en acute maagontsteking. Met het oog op de lange vliegreis waren ze er erg op gespist om snel de juiste medicijnen voor haar te bemachtigen. Helaas, de gekozen behandeling liep op niets uit. Er was geen resultaat te bespeuren. Wanhopig belde Pradeep naar Bangalore en vroeg Swami om hulp. Swami, altijd vol mededogen, zegende Nagalatha en adviseerde *vibhuti* en *theertam*. Hij verzekerde dat ze in staat zou zijn om de volgende dag te reizen. Ze moesten zich geen zorgen maken. Gelukkig reisde Pradeep nooit zonder *vibhuti* en *theertam* dus gaf hij onmiddellijk wat aan zijn vrouw. Het wonder geschiedde. Nagalatha genas als bij toverslag en de thuisreis verliep comfortabel en zonder problemen. Het

moet ze hebben toegeschenen of ze in Swami's armen vlogen! Je kunt je de dankbaarheid en verwondering van het echtpaar voorstellen.

Hiermee eindigden de wonderen niet en dat zal waarschijnlijk ook nooit gebeuren.

In oktober 2003 ging Swami naar de praktijk van dr. Pradeep voor een behandeling. Bij het zien van diens gezicht vroeg Swami:

'Waarom ben je zo terneergeslagen?'

Pradeep antwoordde dat de eigenaar van het gebouw waarin hij al 19 jaar zijn praktijk uitoefende, eropuit was om hem via een rechtzaak uit het pand te krijgen.

'Ik heb zelfs aangeboden meer huur te betalen, maar er is geen overeenkomst te bereiken. Hij is echt een taaie, die man.'

'Je moet deze plaats onder geen voorwaarde verlaten,' zei Swami.

'Swami, wat moet ik doen?'

'Kom op maandag voor de *Rudrabhishekam*,' was Swami's mysterieuze antwoord.

Die maandag gaf Swami Pradeep een kokosnoot en twee citroenen waarvan één doorgesneden bij de ingang van de praktijk moest worden gelegd, de andere moest in de kassa. Elke dag moest de tandarts *puja* doen in de praktijkruimte.

Binnen vijftien dagen geschiedde het wonder. De eigenaar van het pand bood aan de zaak buiten de rechtbank om te beslechten. Alles kwam tot een bevredigend einde en vanaf die tijd noemt Pradeep zijn praktijk *GKS Dental Clinic*.

Het vijfde en laatste wonder is verderop in dit boek beschreven.

Na dit lange en verbazingwekkende gesprek hadden we het geluk om met dr. Ramamoorthy te kunnen spreken. Ook dit interview is in een ander hoofdstuk beschreven.

Nu we zeker waren van Swami's goedkeuring, hadden we voldoende zelfvertrouwen om nog meer mensen rond Swami aan te spreken met de vraag of zij hun ervaringen met ons wilden delen. We logeerden in het gastenverblijf tegenover Swami's huis en hadden het geluk om daar met **Anantha Ramaiah** kennis te mogen maken. Deze eenvoudige en toegewijde man, zo warm en vriendelijk, stal onmiddellijk ons hart. Met de zorgzaamheid van een moeder serveerde hij ons drie keer per dag een maaltijd. Het eten werd in Swami's keuken klaargemaakt door de kok en soms door Swami zelf. Gezien de manier waarop Anantha Ramaiah zich over ons ontfermde konden we niet anders zeggen dan dat Swami het niet anders zou hebben gedaan. Het was duidelijk dat Anantha Ramaiah Zijn instrument was om ons te overladen met Zijn moederlijke zorg.

Anantha Ramaiah was zeventig jaar jong en hij vond zijn levensvervulling in onbaatzuchtige dienstverlening aan Swami.

Tweeëndertig jaar geleden, tijdens *Mahashivaratri*, ontmoette hij Sri Sathya Sai Baba en werd Zijn devotee. *Mahashivaratri* werd toen nog in de veel kleinere 'Oude Mandir' in Puttaparthi gevierd. Hij deed toen zijn 'heilige draad' ceremonie die werd uitgevoerd door Sai Baba Zelf. In een privé-interview omhelsde Sai Baba hem en materialiseerde *vibhuti*.

Dertig jaar geleden verliet hij Baba echter weer, gezwicht voor de vele roddels die de ronde deden, maar zijn devotie verminderde niet. Zijn leven was overladen met problemen maar hij accepteerde alles als zijn lot.

'Waarom zou ik me zorgen maken?' was zijn motto. Hij had als jongetje van vijf zijn vader verloren en groeide op bij familie. Het was hem niet gegund om te trouwen. Zijn winkeltje floreerde niet. Een jaar voor ons gesprek had hij hartproblemen gekregen en was daarvoor naar het Super Speciality Hospital gegaan. Drie maanden lang nam hij de voorgeschreven medicatie maar moest door geldgebrek stoppen. Toen ontmoette hij Swami Gopala Krishna en nam deel aan een algemeen interview. Er was toen geen gelegenheid om al zijn problemen te vertellen. Daarna begon hij regelmatig te komen. In plaats van medicijnen te gebruiken ging hij over op Swami's heilige *lingamwater*. Hij woonde toen bij zijn broer maar vond daar geen rust. Als het aan hem lag wilde hij liever helemaal niet meer bij een familielid wonen en hij besloot daarom zijn vraag aan Swami voor te leggen. Op Ganesha Charturti ging hij rond zes uur 's middags naar de tempel in Girinagar en vond in Swami Gopala Baba zijn grote redder.

'Laat me hier bij U blijven,' smeekte hij. Swami zei eenvoudigweg dat hij welkom was. Op het moment dat wij hem ontmoetten was hij anderhalve maand bij Swami, die hem een slaappleats had gegeven en hem voorzag in zijn eenvoudige dagelijkse behoeften. Hij maakte zich nergens zorgen over en door Swami's genade was hij volkomen gelukkig. Hij leefde in het heden, nooit vergetend dat hij op een dag zijn aardse kleed zou moeten afleggen. Tot die tijd was zijn enige doel om zijn tijd en zijn leven in dienst van Swami te stellen. Als suikerpatiënt met hartproblemen was zijn leven volledig afhankelijk van Swami's genade en Zijn heilige *theertam*. Medicijnen nam hij helemaal niet meer.

'Dit is mijn *Kailash*. Hier leef ik mijn eenvoudige leven (hij had twee stel kleren en sliep op een mat op de grond) en doe ik mijn werk in de

tempel. Hoewel mijn familie dichtbij woont, ga ik nergens heen! Wat mij betreft staat 'Brahma, Vishnu, Maheswara' voor: Shirdi Sai Baba, Sathya Sai Baba en Gopala Baba. Dat is mijn gevoel. Gopala Baba is vader, moeder, broer, alles voor mij. Hij zorgt voor me als een moeder. Hij stuurt me fruit en warme koffie om tien uur 's avonds, speciaal voor mij! En Hij vertelt me dat ik chapati's zou moeten eten bij de maaltijd in plaats van alleen maar rijst. Hij is een geweldige man!

Deze Anantha Ramaiah was de gelukkigste man die Maanish en ik ooit hadden ontmoet. Het feit dat hij nog leefde was zijn grootste wonder en zijn totale overgave en vertrouwen waren een voorbeeld voor velen.

Er is geen groter geluk dan tevredenheid.

-Baba-

De volgende dag kwam Anantha Ramaiah naar me toe in de tempel en stelde me voor aan een andere toegewijde van Swami, **P. Radhakrishnamurthy**. Hij was zo vriendelijk om me het verhaal te vertellen over hoe Swami in zijn leven was gekomen en zowel hem als zijn vrouw volledig vertrouwen in Zijn glorieuze missie had gegeven. Radhakrishnamurthy is een gepensioneerd ingenieur. In 1964 nam zijn oom hem mee naar Sri Sathya Sai Baba in Whitefield. Op dat moment had hij geen flauw idee wie deze Sai Baba was. Hij had gewoon met de anderen mee en daarmee was het wat hem betreft gedaan. Hij ging niet terug. In 1967 kreeg hij een nieuwe baan en bij dat bedrijf namen hij en zijn vrouw Prabhavathy deel aan de oprichting van 'Sathya Sai Seva Samithi'. Dat hield in dat ze een comité vormden van mensen die onbaatzuchtige

dienstverlening verrichtten in naam en ter ere van Sathya Sai Baba. Ze hielden bhajandiensten, deelden voedsel uit aan de armen enz. Zijn vrouw was hierin zeer actief en had de leiding over het comité. Toen Radhakrishnamurthy in 2001 met pensioen ging, verhuisden hij en zijn vrouw naar Girinagar. In 2002 kwamen zij in contact met Swami Gopala Baba. Zij vroegen Hem hun toe te staan *seva* te komen doen in de Mandir. Op een dag benaderde Gopala Baba Prabhavathy, die goed was in het zingen van *bhajans*, om op maandag en donderdag in de Mandir te komen zingen. Vanaf dat moment kwam ze regelmatig naar de *bhajans* en pakte samen met andere vrouwen verschillende *seva* activiteiten op. Het was de diepste wens van het echtpaar om in Girinagar te blijven wonen en van daaruit Swami te kunnen blijven dienen. In 2003 gingen ze dan ook naar Swami om Zijn zegen te vragen.

'Swami, we willen een huis in Girinagar kopen en vragen Uw zegen.'

'Je krijgt het,' zei Swami eenvoudigweg.

Dat was het begin van de zoektocht van Radhakrishnamurthy en zijn vrouw naar een geschikt huis of locatie. Zes maanden gingen voorbij. Ze vonden niets en keerden teleurgesteld terug naar Swami:

'Swami, we hebben geen huis of stuk grond kunnen vinden, dat geschikt voor ons was. We verliezen de moed.'

'Jullie krijgen een huis in Girinagar,' verzekerde Swami hun nogmaals.

Met weinig hoop zochten ze verder. Na twee maanden gingen ze terug naar Swami met dezelfde vraag. Swami, nog steeds geduldig, herhaalde zijn belofte:

'Je zult een huis krijgen.'

En dan eindelijk, in december 2003, kwam het langverwachte aanbod: een huis in Girinagar!

'Ik kan je vertellen,' zo verzekerde Radhakrishnamurthy ons, dat het vinden van een huis in Girinagar op zichzelf een wonder is. Het is tegenwoordig zo moeilijk.' Pas toen kreeg hij vertrouwen in de woorden van Swami Gopala Krishna. Hij is tegenwoordig de eerste van wie je zult horen:

'We moeten volstrekt vertrouwen in Hem hebben.' Met Zijn zegen zijn ze nu de gelukkige eigenaars van het huis dat door Swami 'Sri Sai Brindavanam' is genoemd en ze slaan nooit een dag over om Swami te dienen.

'We wonen op loopafstand! Dankzij Swami hebben we nu eindelijk innerlijke vrede.'

Waarom zou je bang zijn wanneer Ik hier ben?

Geef me je volledige vertrouwen,

En Ik zal je leiden en beschermen.

-Baba-

Ergens in de loop van mijn leven begon het begrip in mij te dagen dat wij onze toekomst creëren door middel van onze gedachten. Later werd het ook mijn ervaring. Dat gaf me een zekere gemoedrust. De gemoedrust van het soort dat een wetenschapper zal ervaren, wanneer hij na lang zoeken een nieuwe werking van de natuur heeft ontdekt waarmee dingen op hun plaats vallen. Een zekere orde is gecreëerd in de chaos van de geest en van het leven zelf.

Maar vanaf het moment dat je je guru gevonden hebt, of beter, dat je guru *jou* gevonden heeft, wordt alle orde en netheid in de geest weer

omgewoeld. Ik ontdekte dat niemand de mysterieuze wegen van de goddelijke Guru kan begrijpen. We kunnen Hem slechts met ontzag en verwondering observeren, terwijl we toekijken hoe het spel van de Goddelijke Incarnatie zich ontvouwt. Het is zelfs beter om niet te proberen Zijn spel te begrijpen. Wanneer je eenmaal overtuigd bent van de Goddelijkheid van de *Sadguru*, is het maar het beste dat je alles accepteert en van Zijn spel geniet. Hij is de gids die je veilig door de jungle van het leven leidt, zonder je prooi te laten worden van rondsluipende 'roofdieren' als ego, noodlot, karma, wanhoop, armoede enz. Behalve je onvoorwaardelijke liefde hoeft Hij er niets voor terug.

Ik had het geluk om het verhaal van **Sri Venkatraj Acharya**, beter bekend als Venkat, van hem zelf te mogen horen. Venkat was al jarenlang Swami's rechterhand.

Hij was altijd al een religieus mens, net als zijn vrome moeder. Hij had al jong zijn eigen speciale gebeden, die hij, zonder dat iemand het merkte, naast zijn dagelijkse schoolgebeden bad. Hij was gewend om alles wat er met hem gebeurde aan God te offeren. Als hij ziek werd gaf hij zich eenvoudigweg over aan Gods Wil in plaats van te mopperen over zijn lot. Er waren twee pilaren waarop zijn bestaan rustte: God en zijn geliefde moeder. Het scheen Venkat toe dat beide even belangrijk voor hem waren. In alles was hij afhankelijk van deze twee pilaren.

Naar het schijnt kreeg zijn moeder de eerste *vibhuti* van Sri Sathya Sai Baba toen ze zwanger was van Venkat. Een paar jaar later werd hun huis opengesteld voor devotionele diensten ter ere van Sai Baba. Op zevenjarige leeftijd verhuisde Venkat en zijn familie van een huurhuis naar een koophuis. Na de verhuizing stopten zij met hun regelmatige bezoeken aan Sai Baba's ashram, hoewel hun geloof in Hem niet verminderde. Ze kozen er echter voor om de algemene hindoeïgoden als Rama en Krishna te

vereren. Venkat was de jongste, hij had nog een broer en een zus. Er kwam een periode dat ongeveer alles misging in hun leven. Zijn moeder had gedaan wat ze kon om haar kinderen in staat te stellen een goede opleiding te volgen maar desondanks lukte het geen van hen om zijn of haar leven goed op de rit te krijgen. Om hen te steunen was zijn moeder zelf in de schulden geraakt. Zijn broer had ook financiële problemen en zijn zus die voor arts had gestudeerd kon de juiste baan niet vinden. Venkat zelf had op dat moment geen flauw idee wat hij met zijn leven wilde doen. Daarbij was er nog zijn vaders gezondheid, die dramatisch achteruit ging.

Venkat ontmoette een filmproducent die een film over Shirdi Sai Baba aan het maken was. Venkat zag de preview en het zien van de glorieuze daden van deze *Sadguru* wekte zijn sluimerende liefde voor Sai Baba weer op. Nadat hij de film had gezien kreeg hij een droom over Shirdi Sai waarin deze hem opdroeg:

‘Kom naar Shirdi met je vader!’ Op dat moment lag zijn vader in een langdurige coma in het ziekenhuis. Maar na de droom ontwaakte zijn vader als door een wonder. De droom en zijn vaders vooruitgang hadden Venkat zo aangegrepen dat hij zich volledig overgaf aan de verering van Baba en bij alles wat hij deed alleen nog aan *Hem* dacht. Het kwam Venkat ter ore dat een nieuwe Shirdi Baba tempel werd geopend op een plek die vijfendertig kilometer van Bangalore lag. Hoewel zijn vader nog hulpeloos als een kind was, nam hij hem mee naar de nieuwe tempel. Op deze gedenkwaardige dag had hij zijn eerste *darshan* van Swami Sri Gopala Krishna Baba die uitgenodigd was om de nieuwe tempel in te zegenen. Echter, Venkat had niet het geringste besef wie deze Swami was. Wat belangrijker voor hem was, hij ervoer de tocht naar de Shirdi tempel als een pelgrimstocht met zijn vader naar Shirdi, precies zoals Shirdi Sai Baba hem in de droom had opgedragen. Als bevestiging van deze gevoelens werd na deze tocht de gezondheid van zijn vader zienderogen beter.

Ook Venkats leven begon aan structuur te winnen. Hij kreeg een baan en dat gaf hem wat zelfvertrouwen. Elke dag bezocht hij een Sai Baba tempel. Het maakte niet uit of het een Shirdi Sai Baba - of een Sathya Sai Baba tempel was. Beide Sai's waren één voor Venkat.

Op een bepaald moment kon hij een baan krijgen in Girinagar, niet ver van de tempel van Swami Gopala Krishna. Maar dat wist Venkat toen nog niet. Eenmaal aan het werk in Girinagar begon het woord ‘Aravind’ hem op te vallen. Op de een of andere manier wist dat woord steeds zijn aandacht te vangen, waar het ook opdook. Nu eens als naam van een bedrijf op een gebouw, dan weer als merknaam op een muur geschreven. Het leek wel of het woord een speciale boodschap voor hem had. Op een dag ging hij naar de bruiloft van een vriend. Daar ontmoette hij een oude klasgenoot die Baba devotee was. Zijn naam was Aravind! Beide vrienden spraken uitgebreid over Baba en Venkat vertelde over zijn regelmatige bezoeken aan Baba tempels. Zijn vriend adviseerde hem om ook eens de Baba tempel van Gopala Krishna Baba in Girinagar te bezoeken. Venkat was enthousiast bij het idee dat er een Baba tempel zo dicht bij zijn werk was. Nog diezelfde avond ging hij ernaar op zoek. Daar trof hij Swami in Zijn stoel, alsof deze Venkat verwachtte. Venkat viel spontaan aan Swami's voeten. Venkat sprak die avond met Swami, die de indruk wekte hem al jaren te kennen. Er werden namen genoemd van mensen die Venkat zeer bekend waren. Zelfs zijn eigen oom bleek Swami's tempel te hebben bezocht. Hij werd uitgenodigd in Swami's huis te komen en kreeg daar een kus. Swami vroeg hem regelmatig te blijven komen en gaf *vibhuti* uit een speciaal doosje dat nooit leeg schijnt te raken. Hiermee werd een onuitgesproken wens vervuld. Aravind had verteld dat Swami dit doosje had en hieruit slechts aan een enkeling *vibhuti* gaf. Nu voelde Venkat zich enorm

bevoorrecht dat hij bij die speciale devotees hoorde en juist die *vibhuti* mocht ontvangen.

Die dag had hij alleen wereldse vragen. Hij wilde altijd anderen helpen en daarom vroeg hij om genezing van zijn vaders ziekte en hulp voor de financiële problemen van zijn moeder, broer en zus. Eén voor één begon hij hen zelfs mee te nemen naar deze Swami in Girinagar.

Toen zijn vader op een dag meekwam vertelde hij Swami dat hij altijd een dichter geweest was maar dat zijn ziekte het hem onmogelijk had gemaakt om te schrijven. Swami zei daarop:

‘Je zult schrijven.’

Binnen twee weken had zijn vader een schitterend gedicht over de glorie van Swami geschreven. Zijn gezondheid ging met sprongen vooruit en op een bepaald moment was hij volledig genezen. Daarbij kwam dat zijn oude werkgever hem onverwacht een pensioen toekende, terwijl zijn baan een zogenaamde ‘pensioenloze’ baan was geweest! De jaren die volgden tot aan zijn dood vier jaar later, waren de beste jaren van zijn hele leven; hij was gelukkig, gezond en tevreden.

Venkats broer had grote schulden. Hij wilde naar het buitenland om veel geld te verdienen, zodat hij in staat zou zijn om zijn schulden snel af te lossen. Hij informeerde Swami hierover maar deze zei, terwijl Hij de hand van Venkats broer bestudeerde:

‘Het staat niet in je handlijnen dat je naar het buitenland gaat.’

Zijn broer gaf zich niet zo gemakkelijk gewonnen en zei vol vertrouwen:

‘Maar alleen U kunt dat veranderen, Swami!’ waarop Gopala Baba, voor wie geen beperkingen bestaan, over de lijnen wreef alsof hij ze wilde wissen. Met die zegen kreeg zijn broer binnen een week een baan in het buitenland! Voordat het jaar voorbij was, had hij al zijn schulden afgelost.

Venkats zus koesterde, net als haar broer, al heel lang de wens om een baan in het buitenland te vinden. Ze slaagde erin een werkvisum voor Engeland te bemachtigen. Daar vond ze een goede baan en een geschikt huis.

Venkats moeder kreeg in korte tijd geld vanuit verschillende onverwachte hoeken, waarmee ook haar schulden spoedig konden worden afbetaald.

Na de dood van zijn moeder ontdekten Venkat en zijn broer en zus dat ze geen wilsbeschikking had nagelaten. Venkat, zijn toegewijde vrouw en hun twee kinderen leefden samen met zijn schoonzus en haar kinderen in zijn moeders huis. Zijn broer woonde en werkte nog in het buitenland. Ongelukkigerwijs konden zijn vrouw en schoonzus het niet goed met elkaar vinden. Maar aangezien er geen testament was, moesten ze al het bezit met elkaar delen en dus zaten ze met elkaar opgescheept in één huis. Geïnspireerd door Swami begon Venkat in zichzelf te zoeken naar elke fout die in *hem* was. Stel je een dergelijk ‘medicijn’ voor!

Het lijkt even onzinnig om de pillen van je vader te slikken met de intentie hem daarmee te genezen, als om jezelf te veranderen wanneer je vrouw en je schoonzus ruzie hebben. Toch bleek dit *het* medicijn voor de vervelende situatie in Venkats huis.

Tegelijkertijd probeerde hij iedere keer als hij iets voor zijn gezin meebracht, ook het gezin van zijn broer niet te vergeten. Hij veranderde zichzelf ten goede en daarmee veranderde ook de verstandhouding tussen de beide vrouwen. In plaats van de geladen sfeer tussen hen, ontstond er nu een ware vriendschap en raakten ze zelfs aan elkaar gehecht! Venkat is gek op de kinderen van zijn broer en schoonzus en zij, op hun beurt, op die van hem. Als er een testament was geweest, zou er geen reden zijn geweest om met elkaar samen te wonen en te werken en dan zou er nooit zo’n mooie vriendschap tussen hen zijn gegroeid.

‘Swami weet alles. Hij heeft me geleid.’ Met deze dankbare woorden eindigde Venkat zijn prachtige verhaal. Een deel ervan, dat gaat over Venkats grootste test, heb ik bewaard voor een later hoofdstuk.

Na dit lange en inspirerende interview hadden we de eer om in de ervaringen van **Kusuma** uit Vijayanagar te mogen delen. Deze bijzonder charmante vrouw was zangeres van beroep, getrouwd en moeder van een dertien jaar oude zoon. Toen we haar voor het eerst hoorden zingen in de tempel in Girinagar bracht haar stem ons tot tranen. Ze zat alleen in de Shirdi Tempel, met haar rug tegen de muur en zong devotionele liederen met een stem die een direct contact met de hemel leek mogelijk te maken voor degene die het geluk had te mogen luisteren. Op een avond kwam Kusuma speciaal voor ons interview door de regen naar de tempel. We waren vereerd dat ze haar kostbare tijd met ons deelde en zelfs de regen daarvoor trotseerde.

Kusuma was de dochter van liefhebbende ouders, die haar altijd hadden gestimuleerd in het zingen. Ze gaf haar eerste optreden toen ze nog maar zeven jaar oud was. Kusuma kreeg tien jaar zangles in 'Karnataka Classical Vocal'. Haar neef, die Swami Gopala Krishna kende, probeerde haar vaak enthousiast te maken om mee te gaan naar de tempel in Girinagar. Zes maanden bood ze weerstand aan zijn verzoek maar in 2001 ging ze dan toch mee. Die dag was Ananathasayana Rao aanwezig, die vroeg wie ze was en haar tot haar verbazing aan Swami Gopala Krishna voorstelde alsof ze een oude bekende van hem was. Swami vroeg haar om regelmatig op maandag en donderdag te komen. Kusuma had het vreemde gevoel dat ze

deze plek niet meer wilde verlaten, hoewel ze zich van Swami's Goddelijkheid nog helemaal niet bewust was. Ze vond Hem gewoon zo aangenaam vriendelijk. Haar lieve vriendin en Reikimeester, die ze liefdevol Amma placht te noemen, had haar Sai bewustzijn bijgebracht maar ze was absoluut onwetend van de eenheid tussen deze Swami Gopala Baba en Sathya Sai Baba van Puttaparthi. Na de eerste Bhajandienst vertelde ze Swami dat ze niet in de Mandir kon zingen. Ze was allergisch voor de wierook die in alle hindoetempels in India wordt gebruikt. Haar neusademhaling blokkeerde en ze kreeg kriebels in haar keel, wat het zingen vrijwel onmogelijk maakte. Swami, die zoals gewoonlijk geen woorden verspilde, zei:

'Je zong goed.'

'Nee Swami, het was moeilijk.'

'Je komt er overheen,' verzekerde Swami haar.

Geleidelijk aan merkte ze dat de wierook haar geen last meer bezorgde. Zelfs in andere plaatsen waar wierook werd gebrand had ze geen last meer van haar allergie.

Op een dag kreeg haar zoon Hitesh hoge koorts en ze nam hem mee naar de Swami's 'dispensary', een kleine praktijk waar arme mensen gratis doktersbehandelingen en medicijnen krijgen. De dokter schreef een medicijn voor maar Kusuma besloot het pas te geven nadat haar zoon had ontbeten. Ze gingen naar de Mandir om hun gevoelens van eerbied en dankbaarheid aan Swami over te brengen. Enkele mensen zaten aan Zijn voeten. Het was duidelijk dat ze in een belangrijk gesprek verwickeld waren. Kusuma stond daarom wat aarzelend in de deuropening, maar toen Swami haar zag riep Hij haar naar binnen. Bescheiden offerde ze Hem haar Namaskar van een afstandje. Haar zoon echter waagde zich vlakbij Swami

en groette Hem eerbiedig. Swami riep meteen op aandoenlijk bezorgde toon:

'Oh, je hebt hoge koorts!' Hij begon zacht over Hitesh' rug te wrijven terwijl Hij Zijn gesprek hervatte. Na ongeveer tien minuten nam Hij Zijn hand van Hitesh' rug en vroeg hoe hij zich voelde. Tot ieders verbazing was Hitesh volledig verlost van stevige rugpijn, hoofdpijn, een stijve nek en koorts!

Een andere gebeurtenis die haar erg had aangegrepen vond plaats rond mei 2004. Kusuma stond voor een levensgrote Shirdi foto in haar huis en praatte in gedachten met Gopala Baba. Ze vertelde Hem dat ze zich zorgen maakte om haar zoons opleiding en smeekte Hem om haar zoon het juiste pad te wijzen. Ze vroeg zich af of ze financieel in staat zou zijn hem te laten studeren. Ze sprak geen woord hardop. Niemand wist van dit gesprek. Enkele tranen druppelden over haar wangen. Toen verliet ze de kamer. De volgende morgen kwam ze naar de Mandir, klom de trap op en ging naar binnen voor *theertam*. Ze was aangenaam verrast om Swami daar zelf aan te treffen, die eigenhandig de *theertam* uitdeelde. Ze liep naar voren om de *Prasadam* te ontvangen en hoorde Swami tussen neus en lippen door zeggen:

'Hij zal studeren, waarom ben je bezorgd?' waarna Hij gewoon wegliep.

Toen Kusuma me dit vertelde kreeg ze tranen in haar ogen, omdat ze zich weer herinnerde wat ze op dat moment had begrepen: hoe ongelooflijk nabij was Swami. Hij kende zelfs haar intiemste gedachten! Ze was volkomen verrast en dat was nog zacht uitgedrukt.

Ongeveer anderhalf jaar daarvoor was Kusuma naar Madikesi gegaan voor een muziek programma. Tijdens haar eerste lied klonk haar stem erg hees.

Ze bad intens tot Gopala Baba om haar zonden te vergeven en voor haar te zorgen. Vanaf dat moment klonk haar stem luid en duidelijk. Na het programma kwamen de organisatoren naar haar toe en prezen haar om haar prachtige stem en sublieme uitvoering. Het wonderlijke was, dat ze twee jaar geleden op hetzelfde podium had gestaan en dat haar stem niet bijzonder was opgevallen. Ze vertelden haar dat er een wereld van verschil lag tussen haar vorige en dit optreden en dat haar stem deze keer echt goddelijk had geklonken. Je kunt je voorstellen dat ze Swami inwendig dankte vanuit het diepst van haar hart. Alle lof was voor Hem!

Vanaf het moment dat ze Gopala Baba had ontmoet en met Hem had gesproken voelde Kusuma zich bevoorrecht en gezegend dat ze in Zijn nabijheid mocht zijn. Ze denkt dat deze ervaringen in andermans ogen wellicht heel gewoon zijn, maar voor haar waren het de wonderen van de Goddelijke Heer Gopala Baba. Dit waren Zijn vriendelijke en liefdevolle manieren om haar ervan te verzekeren dat Hij altijd bij haar was en op elk mogelijke manier voor haar zorgde.

'Vertrouw Hem en Hij zal je nooit in de steek laten. Hij leidt je op je pad naar verwerkelijking, maar wijst je tegelijkertijd op je verantwoordelijkheden,' eindigde Kusuma haar ontroerende wonderverhaal. Ze besloot de avond met een voorbeeld hoe Swami haar bewust had gemaakt van die verantwoordelijkheden.

Ze had gemerkt dat Swami altijd druk bezig was met het nakomen van zijn ontelbare verplichtingen. Zelfs wanneer Hij de gewoonste dingen deed, gebeurde dat altijd met volle aandacht. Toen ze zichzelf vervolgens onder de loep nam, ontdekte ze dat ze wat lui was. De dag na een uitvoering was ze zelfs gewend helemaal niets uit te voeren en gewoon rond te hangen. Ze had wel eens aan lesgeven gedacht, maar het idee verworpen omdat ze meende dat het haar stem zou ruïneren. Na haar zelfanalyse besloot ze jong

talent te helpen en zangles te gaan geven. Het bleek heel bevredigend werk en haar stem leed er totaal niet onder. Pas na enkele maanden besloot ze Swami te vertellen van haar initiatief. Hij was er erg gelukkig mee en om dat kracht bij te zetten stond Hij haar toe om de kinderen een optreden te laten verzorgen in de Mandir. Hij luisterde meer dan een uur naar hun heldere stemmen, waarmee ze op hemelse wijze *bhajans* zongen. Opmerkelijk was dat er op dat moment een belangrijke processie was, waarbij Swami eigenlijk aanwezig moest zijn. In plaats van zich op de processie te concentreren ging Hij slechts voor enkele minuten naar beneden om ze te zien vertrekken, om vervolgens rechtstreeks terug te keren naar de *bhajans*. De kinderen waren verrukt! Hun eerste optreden werd zo een onvergetelijke ervaring voor zowel Kusuma als de kinderen.

Zelfs het lezen van de Geschriften is niet noodzakelijk;

Je hoeft slechts een beroep te doen

Op God in je hart

Om over een goddelijk lied te beschikken

Dat speciaal voor jou is ontworpen.

-Baba-

Soms zien we dat God in de vorm van Sai Baba of Gopala Krishna wonderen verricht om het vertrouwen van een toegewijde te versterken zoals in Kusuma's verhaal over het genezen van haar wierookallergie. Wanneer de toegewijde vertrouwen heeft, kan datzelfde vertrouwen weer de aanleiding zijn voor nieuwe wonderen, zoals Kusuma ervoer toen ze tot Swami bad tijdens haar uitvoering. We mogen Gods wonderen verwachten als we Zijn werk doen, zolang we het wonder maar aan Hem toeschrijven, zoals Kusuma bescheiden deed. De Universele Energie lijkt wel eindeloos te stromen wanneer we God onze diensten verlenen en ons niet

bekommeren om het resultaat. Kusuma's leven werd veel bevredigender en haar pad duidelijker vanaf het moment dat ze alles had overgegeven aan God in de vorm van Swami Gopala Krishna.

Een aura van blijdschap

Geluk in 't verschiet

Vele dingen gebeuren

Twijfel nu niet

Je doet wat je doen moet

Ik ben er naast jou

Ik leid je hand en maak je blij

Ik wil alleen dat je vertrouwt

Geniet, ga mee op de golf

Van energie die Ik je schenk

Twijfel niet, je bent vrij, geen haar wordt je gekrenkt

Ik leid je door alles

Ga door, kijk niet om

Wees tevreden, voel je gedragen

Ervaar Mij alom

-Linda-

Op onze laatste avond in Bangalore, vlak voordat we vertrokken, hadden we het geluk om met nog een vriendelijke toegewijde van Swami Gopala Baba te kunnen praten. Zijn naam is **Sudhakar M. Panchal**. Hij is houtbewerker en heeft een eigen bedrijf.

Sudhakar woont vlak bij Girinagar. Een vriend van zijn broer bracht hem voor het eerst naar de Mandir tijdens *Gurupoornima* 1999. Sudhakar speelde tabla en daarom was hij gek op *bhajans*. Die ochtend was er een bijzonder programma gepland en veel mensen van de GKS familie uit Bombay waren aanwezig. Gourang zou tabla spelen maar hij was er die dag niet, dus nam Sudhakar van de gelegenheid gebruik en vroeg of hij mocht spelen. Hij kreeg volmondig toestemming. Dat maakte hem gelukkig maar tegelijkertijd ook verlegen. Na de *bhajans* nam hij wat van de aangeboden prasad. Tot zijn verbazing liet Swami hem bij zich roepen. Bang om te horen dat hij iets fout had gedaan, kwam hij schuchter naar voren en raakte bescheiden Baba's voeten aan. Swami vroeg hem naar zijn naam en wat hij deed in het dagelijkse leven. En toen, op Zijn bekende korte en liefdevolle manier:

‘Je hebt goed gespeeld.’

Opgelucht vertelde Sudhakar dat hij timmerman was en dat hij uit Hyderabad was gekomen om bij een van zijn broers te werken in Bangalore.

‘Blijf komen,’ zei Swami.

Nu moeten we terugreizen in de tijd. Zes maanden eerder werd Sudhakar's broer gebeten door een hond en geïnfecteerd met hondsdolheid. Zijn familie, waaronder Sudhakar, bracht hem naar Bangalore voor behandeling. Op een dag namen Sudhakar en zijn vriend de zieke voor wat afleiding mee naar Lal Bag - de schitterende tuinen waar Bangalore zo beroemd om is.

Een enorme variëteit aan bomen en bloemen streelde het oog en de rust in de tuinen was weldadig in vergelijking met de drukte van de stad. Ze genoten van hun uitstapje. Sudhakar liep wat voorop toen ze nietsvermoedend een vijver passeerden. Sudhakar's broer, die door zijn ziekte aan vreemde toevallen leed, duwde zijn vriend totaal onverwacht

opzij en sprong in het water. Sudhakar en zijn vriend waren niet in staat hem op tijd uit het water te redden en hij verdrong.

Vóór de fatale hondenbeet was zijn broer een serieuze en harde werker geweest. Sudhakar had het gevoel dat na zijn broers dood ook zijn eigen leven geen waarde meer had. Dit gevoel begon een eigen leven te leiden en werd sterker dan hij; zo sterk zelfs dat hij zelfmoordneigingen kreeg. Uit compassie voor zijn ouders, die immers hun oudste zoon al verloren hadden, weerhield hij zich met alle macht van de verwerkelijking van zijn inwendige drang. Maar de duisternis werd ondraaglijk en de dag kwam dat Sudhakar niet meer in staat was zich te beheersen. Hij werd door een onweerstaanbare kracht naar het station getrokken en juist toen hij voor een passerende trein wilde springen, dook een man naar voren om hem tegen te houden. In zijn poging om de wanhopige jongen te stoppen, viel de man zelf onder de trein en stierf ter plekke; zijn lichaam volledig aan stukken gescheurd. Sudhakar zelf was ook verscheurd, maar dan geestelijk. Hij slaagde er op de een of andere manier in om thuis te komen maar was niet in staat te vertellen wat voor vreselijks hij zojuist had meegemaakt. Erover praten zou betekenen dat hij zijn ouders nog meer verdriet moest doen door te vertellen dat hij zelfmoordneigingen had. Nu was hij niet alleen belast met zijn eigen wanhoop maar ook nog met een schuldgevoel omdat een moedige onbekende voor hem was gestorven.

De eerste maandag na het afschuwelijke ongeluk zocht Sudhakar verlichting van zijn ondraaglijke last bij Swami, die hij kort daarvoor had ontmoet. In Zijn grenzeloze mededogen gaf Swami hem een helder visioen. In het visioen kreeg Sudhakar een directe ervaring van Goddelijke Eenwording wat hem in pure extase bracht. Vervolgens sprenkelde Swami *theertam* in zijn gezicht om hem de moed te geven om te leven en hem te bevrijden van negatieve gedachten. Alleen Swami was in staat in één ogenblik een dergelijk wonder te doen voor deze arme, hulpeloze jongen,

die alle vertrouwen in het leven en in zichzelf had verloren. Swami vroeg hem om regelmatig te blijven komen op maandag en donderdag en gaf hem bovendien wat werkopdrachten. Later kreeg Sudhakar de eervolle opdracht om al het houtsnijwerk voor Swami's huis te verzorgen. Het is Sudhakars prachtige, secure werk dat je tegenwoordig kunt bewonderen in Swami's huis en tempel. Hierdoor kwam hij steeds dichterbij Swami.

Op een dag was Swami ziek en Hij liet Sudhakar komen om *Pada Seva* te doen. Dit was voor Sudhakar de vervulling van een grote wens en na deze eerste keer volgden er nog vele. Swami's zorg ging zelfs zover dat Hij Sudhakar meenam op Zijn reis naar Holland in juli 2004. Sudhakar, die zichzelf altijd had beschouwd als een simpele dorpsjongen, zag zich nu ontvangen en behandeld als een vriend en familielid door een groot aantal van Swami's devotees, inclusief enkele zeer hooggeplaatste personen.

‘Ze geven me allemaal het gevoel dat ik echt één van hen ben,’ vertelde hij ons met ontzag en verwondering.

‘Swami redde mijn leven omdat Hij wist dat mijn ouders het verlies van nog een zoon niet zouden kunnen verdragen.’

In plaats daarvan hebben ze nu een gezonde en gelukkige zoon in Sudhakar. Hij is uitgegroeid tot een man met zelfvertrouwen, in staat om voor zijn ouders, zijn familie en zichzelf te zorgen. Swami heeft hem volledig genezen van zijn mentale pijn en worsteling. Het effect van deze enorme en wonderbaarlijke transformatie in zijn leven, is een groeiende bewustwording dat alles in zijn leven enkel en alleen tot stand is gekomen door Swami's genade en goddelijke zegen. Sudhakar leidt een ideaal leven. Óf hij is aan het werk, óf hij brengt zijn tijd door bij Swami met tabla spelen en andere werkzaamheden. Hij gaat zelfs met Swami mee op bezoek. Swami geeft hem de liefde en het respect dat hij nodig heeft om in zelfvertrouwen te kunnen groeien.

Neem zoveel gelukzaligheid van mij als je kunt

En laat al je zorgen bij Mij achter.

-Baba-

*Je kunt niet falen,
je hebt niets volbracht,
het is alleen de stilte,
waarop je hebt gewacht*
-Linda-

Een paar dagen voor ons gesprek met Sudhakar werden we uitgenodigd voor een bezoek aan een dierenkliniek annex dierenasiel in Bangalore. Swami had er een maandelijks gewoonte van gemaakt om voedsel, in de vorm van broodjes, groente en verse melk, voor de zieke en in de steek gelaten dieren te sturen. Zo liet hij de artsen en vrijwilligers merken hoezeer hij hun toegewijde en liefdevolle dienst op prijs stelde. We mochten helpen bij het uitdelen van het voedsel aan de apen, konijnen, honden, katten enz. Stel je Prashanti's plezier voor toen de jonge katjes zich uitgebreid op onze voeten oprolden - bij mij zelfs onder mijn sari - en niet van plan bleken te zijn die comfortabele ligplaats te verlaten.

Onze chauffeur was **Puttaraju** en Venkat vertelde ons in de auto over het wonder van diens vader.

Puttaraju was een jongeman van ongeveer dertig jaar. Hij werkte als chauffeur bij een biotech bedrijf. Toen hij voor het eerst bij Swami kwam was dat samen met Venkatesh, een devotee uit de Verenigde Staten. Swami vroeg hem zijn baan op te zeggen en voor Hem te komen werken. Puttaraju zag dat niet zo zitten en hij probeerde het verzoek te negeren. Maar hoe kun je Swami negeren? Zijn weerstand verdween toen hij het aanbod van Swami een tijdje had laten bezinken. Hij besloot de kans aan te nemen en nam ontslag bij zijn oude baas. Hij werd Swami's chauffeur en reed Hem veilig naar elke gewenste bestemming in en rond Bangalore.

Op een maandagmiddag in januari 2004 vroeg Swami Puttaraju de auto buiten te zetten. Ze gingen naar Magadi, een plaats ten westen van Bangalore. Venkat en Prabhu gingen met Swami mee. Het was een rit van ongeveer vijftig kilometer. Swami was op zoek naar een landelijk gebied om een medische hulppost op te zetten. Onverwachts deelde Swami mee dat Hij onderweg Shreepathihalli, Puttaraju's geboortedorp, wilde bezoeken en dat Hij Puttaraju's vader wilde ontmoeten. Puttaraju was in een dilemma. Hun huis was niet meer dan een simpel plattelandshuisje en erger nog, het zou absoluut niet gereed zijn om Swami te ontvangen. Hij vroeg Venkat wat hij moest doen. Venkat verzekerde hem dat Swami devotie herkent en niet naar rijkdom kijkt.

Puttaraju's vader, die op het land aan het werk was, haastte zich naar huis om Swami te ontvangen zodra het nieuws van Zijn komst hem bereikte. Swami kreeg een zitplaats aangeboden op een klein bed en dronk tevreden van de melk die Hem met zoveel liefde werd aangeboden. Puttaraju's vader vertelde ondertussen de droom die hij in de afgelopen nacht had gehad. Hij had van Swami's bezoek aan zijn huis gedroomd maar in de droom was alles perfect in gereedheid om een Goddelijke Incarnatie als Swami te ontvangen: muziek, voedsel, bloemen en passende decoratie, het was er allemaal. Hij had die ochtend nog met Puttaraju gebeld om deze droom te vertellen. Hij had ook gezegd dat hij Swami graag eens wilde uitnodigen. En nu zat Swami daar op zijn bed en materialiseerde *vibhuti* voor hem!

Swami kocht wat chocolaatjes voor de dorpskinderen en begon ze uit te delen. Dorpelingen van alle leeftijden dromden zich rond Venkat en Prabhu om ook wat van de chocola te bemachtigen. Swami was geraakt door de armoede in het dorp. Zijn mededogen bewoog Hem aan te kondigen dat Hij vanaf die dag maandelijks medische kampen zou verzorgen voor de distributie van gratis medicijnen, voedsel en kleding. De datum voor het eerste kamp werd ter plaatste vastgesteld.

Dit eerste plattelandsproject is gehouden op zondag 1 februari en werd door Swami persoonlijk ingezegend. Puttaraju's vader verwelkomde Hem met muziek, voedsel, bloemen en decoratie, precies zoals hij had gedroomd!

‘Compassie zonder grenzen, dat is Swami.’

Zo eindigde dit verhaal. Zowel Puttaraju als zijn vader had nooit verwacht dat Swami op deze manier in hun leven zou komen. Het is altijd de guru die op zoek is naar zijn devotee. Swami herkent feilloos de innerlijke kwaliteiten waar Hij in ware devotees naar zoekt.

Sommigen onder ons krijgen Goddelijke dromen die in het dagelijkse leven uitkomen, zoals in het bovenstaande verhaal van Puttaraju. Swami is altijd terughoudend om met mensen over dit soort dromen te praten en Hij waarschuwt ons om onze dromen voor onszelf te houden. Hij legt uit dat ze een boodschap en een zegen bevatten voor degene die de droom heeft gekregen en je kunt alleen zelf de betekenis ontdekken door ze te analyseren of simpelweg ervan te genieten. Zoals wij zelf hebben ervaren, analyseert Swami ons leven, onze dromen en ons gedrag niet voor ons. Hij zegt:

Veel mensen vragen me wat Mijn boodschap of sandesha is... Mijn sandesha is Sandesh (een Bengaalse zoetigheid). Mijn uitspraken zijn vriendelijk en kort maar nooit onplezierig. Ze doen geen pijn. Ze zijn bedoeld om je aan te zetten tot zelfonderzoek. Zelfonderzoek leidt tot Zelfrealisatie.

Weer terug in Nederland mailde Venkat me een verslag van **Dinah Jarvis** met het voorstel om haar verhaal voor mijn boek te gebruiken. Ik vond het jammer dat ik haar nooit had ontmoet want een van mijn intenties om dit boek over wonderen te schrijven was om aan te tonen hoe dicht wonderen bij ons staan. Om dit nog duidelijker te maken heb ik alleen wonderen gebruikt uit mijn eigen ervaring of uit interviews met mijn geliefden en vrienden of andere mensen die ik persoonlijk heb ontmoet. Daarom was ik zo blij toen ik Dinah enkele maanden later in Bangalore leerde kennen. Stel je eens voor; als één persoon al een dik boek vol wonderen kan schrijven met alleen de verhalen van de mensen om haar heen, hoeveel wonderen gebeuren er dan niet wereldwijd op elk moment van de dag? Wordt het zo niet steeds makkelijker om ze als een natuurlijk fenomeen te zien? We zouden de term ‘bovennatuurlijk’ wellicht kunnen laten vervallen als we onze definitie van ‘de realiteit’ verruimen.

Hoe gelukkig zijn we dat onze levens op aarde worden verrijkt door de Goddelijke aanwezigheid van de grote Avatar Sri Sathya Sai Baba en zijn ongeëvenaarde devotee in de ware zin van het woord: Paramapooya, Paramahansa Sri Gopala Krishna Swami. We beseffen niet half hoe bevoorrecht we zijn, want in de aanwezigheid van deze belichaamde Goddelijke Energie verkeren, stelt ons eigen energieniveau in staat naar een hoger niveau van bewustzijn te stijgen, waar we dicht verbonden zijn met de Goddelijke vibraties die wonderen mogelijk maken.

Swami zegt:

‘Ik ben geen wonderdoener maar doe soms wonderen om vertrouwen in te boezemen.’

Sathya Sai Baba zegt:

‘Ik geef hen (de zoekers) wat ze willen, zodat ze klaar zullen zijn om te ontvangen wat Ik ze wil geven (Liefde en Eeuwige Waarheid).’

Prof. N. Nanjundra Sastry schrijft in het voorwoord van *The Gospel and Glory of Sri Gopala Krishna Swami*,

Er zijn sommige jnanis (degenen die het pad van jnana hebben gekozen – het pad van pure, onbezoedelde kennis), die bezwaar maken tegen dergelijk vertoon van wonderen. Ze gaan zelfs zover dat ze beweren dat het de trucs van een slimme magiër zijn. De werkelijkheid is anders. De grootste yogi van onze tijd, Parmahansa Yogananda, wijdt een volledig hoofdstuk in zijn ‘Autobiografie of a yogi’ aan het uitleggen en analyseren van wat hij de ‘Law of Miracles’ noemt. Hij eindigt met ‘De Wet van Wonderen is hanteerbaar voor eenieder die heeft gerealiseerd dat de essentie van de schepping licht is.’

Een yogi die door perfecte meditatie in het bewustzijn van de schepper is opgegaan, neemt de kosmische essentie waar als licht of vibratie of energie. Het hele universum, inclusief alle materiële objecten, zijn van hem en hij kan ze ‘hanteren’ zoals hij wil.

Een magiër doet zijn trucs om een of twee redenen of beiden. Hij wil mensen ‘verbazen’ of geld verdienen. Maar waar het de ware yogi om gaat is het welzijn van zijn bhakta of devotee. Elk wonder dat door Sri Gopala Krishna Baba wordt verricht is om fysieke of financiële hulp te bieden, lijden te verlichten en zieken te genezen, of om de bhakta voor naderend onheil te beschermen.

Het verhaal van Dinah Jarvis is zo mooi in dit verband dat ik het jullie niet wil onthouden. Dinah is al drieëntwintig jaar een trouwe toegewijde van Sai Baba. Ondanks dat ze tussendoor een aantal jaren Ammachi’s *darshan* heeft genoten, weigerde ze meestal andere spirituele Meesters te bezoeken.

Daarom voelde ze weerstand toen vrienden haar aanspoorden mee te gaan naar de inwijding van de nieuwe Mandir in Girinagar in mei 2003. Het was een schok voor haar te zien dat Gopala Krishna Baba op dezelfde manier werd vereerd als Sathya- en Shirdi Sai Baba. Drie nachten achter elkaar - volgend op die eerste ontmoeting in Girinagar - verscheen Swami Gopala Krishna in haar dromen. Elke keer ontwaakte ze in gelukzalige staat, dus stemde ze toe een *Abhishekam* bij te wonen om nog een keer Zijn *darshan* te kunnen krijgen. Na de *puja* vroeg Swami haar:

‘Wat zou je willen?’

‘Ik wil dichterbij God komen.’

‘God is al heel dichtbij. God is in je hart. Je hoeft het je alleen maar te realiseren,’ was Swami’s antwoord. Dinah voelde zich diep geroerd door Swami’s woorden, want ze bevestigden de woorden die Sathya Sai Baba tegen haar had gezegd in een interview in 1997.

‘Wat zou je willen,’ had Hij haar gevraagd.

Haar antwoord was geweest:

‘Ik wil altijd Uw nabijheid voelen, waar ik ook ben.’

Waarop Sai Baba had geantwoord:

‘Ik ben in je hart. Ik ben altijd bij je. Volg je innerlijke stem. Volg simpelweg je geweten.’

Dinah voelde zich uitzonderlijk blij na het eerste gesprek met Swami Gopala Krishna Baba en ze verlangde alweer naar een volgende *darshan*. Ze bezocht de daaropvolgende *Abhishekam* en deze keer toonde Swami haar, dat Hij op de hoogte was van al haar gedachten. Terwijl ze in de Mandir zat na de *Abhishekam*, kwam de gedachte in haar op om Swami te vragen haar te zegenen als Hij haar weer zou vragen wat ze wilde. Swami die haar wens al kende voordat ze hem uitsprak, zegende haar met beide

handen toen ze voor Hem knielde en bevestigde Zijn gebaar met de woorden:

‘Ik zegen je. *Santosha*.’

Toen nodigde Hij haar uit om voor *Gurupoornima* naar Girinagar te komen, maar dat bracht haar in een dilemma. In haar onwetendheid protesteerde ze dat Sai Baba in Prashanti Nilayam zou zijn tijdens *Gurupoornima* en dat mocht ze toch niet missen? Swami antwoordde liefdevol maar beslist:

‘Sathya Sai is hier. Shirdi Sai is hier. Ramakrishna is hier. Ze zijn allemaal Eén en dezelfde. Kom.’

Dinah kwam. Ze woonde het schitterende feest in Girinagar bij en baadde in de Goddelijke vibraties en de liefdevolle gastvrijheid die ze daar mocht ontvangen.

Gedurende de maanden na haar eerste *darshan* van Swami Gopala Krishna Baba kwam ze zo veel mogelijk naar de wekelijkse *Abhishekam* op maandag en de *bhajans* op donderdag. Wie zou zich niet aangetrokken voelen door de onvoorwaardelijke liefde van de Saint of Girinagar.

Toen Dinah hoorde hoe Swami in september 2004 een groep devotees toesprak in Delhi, waarin Hij ze aanspoorde ‘het Sai-Principe’ te *leven* om Sai te *worden*, viel voor haar weer een van de puzzelstukjes van de kosmische puzzel op zijn plaats.

‘Sai is a principle, which must be lived,’ was Swami’s boodschap. Zelf is Hij absoluut het levende bewijs dat het mogelijk is Sai te worden. Dinah voelde dat het Sathya Sai Baba’s genade was dat ze zich aangetrokken had gevoeld tot de GKS familie. Ze voelde dat haar de gelegenheid werd geboden om voorbij de vorm van Sathya Sai te kunnen gaan om te leren dat alle Mahatmas en grote heiligen in feite belichamingen van Sai’s energie zijn; dat allen één zijn. Er is geen verschil.

De volgende stap is om die Goddelijkheid in elke vorm - bezielde of onbezielde - te herkennen. Dinah stuurt een oprecht gebed naar Gopala Baba om haar naar dat doel te begeleiden.

Dinah heeft gebeden om dichtbij God te mogen zijn en in antwoord op haar gebed heeft ze, met behulp van goddelijke wonderen, de eenheid in de verscheidenheid herkend. Wat een prachtige transformatie door gebed en vertrouwen. Gebed en vertrouwen gaan hand in hand met innerlijke wijsheid.

In februari 2005 kwamen **Bas van Velzen** en zijn vrouw **Carla Hartog** naar Limburg en luisterden tijdens de *sathsang* ons middagprogramma op met hun prachtige ervaringen. Iedereen was onder de indruk van hun persoonlijkheid en uitstraling. Kannaiah - zoals Swami Gopala Krishna Bas liefdevol noemt - is degene die door zijn devotie en enthousiasme de GKS familie in Nederland heeft kunnen opstarten. Hij heeft ook de Stichting Sri Sai Mandiram in Nederland opgericht, waarbinnen de meeste activiteiten van de GKS familie plaatsvinden.

Na de *bhajans* en de lunch vertelde Kannaiah, hier en daar aangevuld door Carla, het wonderlijke verhaal van de totstandkoming van hun relatie. Ik had het in fragmenten al gehoord en zelfs voor een klein gedeelte meegemaakt, maar was zo onder de indruk van het totale verhaal dat ik een paar dagen later vroeg of ik het mocht opnemen in mijn boek. Met een simpel 'oké' was het geregeld. Ik prijs mezelf en jullie gelukkig dat we hiervan mogen meegenieten.

Carla, purser bij de KLM, was al jaren zeer toegewijd aan Sathya Sai Baba. Ze was nauw betrokken bij een weeshuis in Puttaparthi, waar ze zich met

hart en ziel voor inzette. Verschillende mensen vroegen haar waarom ze toch geen zielenmaatje zocht. Een vriend voor het leven, om lief en leed mee te delen. Ze was de veertig al gepasseerd en vond dat er wel wat in die goedbedoelde adviezen school. Waarom zou ze alles altijd alleen blijven doen? Ze schreef Baba een brief waarin ze vroeg of Hij haar wilde helpen een goede vriend te vinden, een echt spiritueel maatje. Het hoefde niet eens een relatie te worden als het maar een echte inspirerende vriendschap zou zijn. Maar... en toen volgde er een lange rij 'maren' in haar brief, die haar vooral moest verzekeren van een vriendschap die de wederzijdse spirituele vooruitgang niet in de weg zou staan. Baba nam de brief meteen aan. Het lot wilde dat ze nog tijdens diezelfde reis Swami Gopala Krishna voor het eerst ontmoette. Hij noemde haar Carla Devi en adviseerde haar om contact op te nemen met ene Bas van Velzen.

'Connection, connection,' voegde Hij er veelbetekenend aan toe. Ze vroeg Venkat om het adres van Bas. Toen ze las: *Bas van Velzen, Van Velzenstraat...* dacht ze, *zal wel een foutje zijn*. Toch leek alles erop te wijzen dat dit advies van Swami betekende, dat deze Bas iets voor haar zou gaan betekenen. Het kwam wel erg snel na haar brief aan Sai Baba. Dat kon geen toeval zijn. Ze onderbrak haar terugreis voor een kort verblijf in Bombay om daar contact op te nemen met de GKS familie. Ze raakte onder de indruk van hun oprechtheid en enorme devotie voor Swami Gopala Krishna. Toen ze Bas' naam noemde, zeiden ze allemaal dat hij 'toch zo'n goede en leuke jongen was'. Oeps, dacht Carla, krijg ik een jonge knul als vriend? Anders zouden ze hem toch geen jongen noemen? Hoe oud zou hij eigenlijk zijn? Terug in Nederland nam ze contact met hem op. Toen ze hem voor het eerst zag, schrok ze een beetje. Ja, hij was wel jong, tien jaar jonger dan zij en oh jé, hij was nog wat klein en rondborstig ook, terwijl ze zelf vrij lang en slank was. Niet echt wat ze in gedachten had. Ze hield het wel voor zich om hem te begroeten met: volgens mij ben jij mijn

aanstaande! Maar hij was wel ontzettend leuk en ze voelde een enorme verwantschap. In de loop van het daaropvolgende jaar kwam ze onder de indruk van zijn mooie karakter en innemende persoonlijkheid, en er groeide een groot wederzijds begrip en respect. Na Swami's eerste bezoek aan Nederland in juli 2001 groeide hun vriendschap uit tot een heuse relatie. Dat veroorzaakte in eerste instantie een identiteitscrisis bij Kannaiah, die een overtuigd vrijgezel was.

'Het was alsof een priester van zijn geloof was gevallen,' bekende hij. Ondanks dat werden ze een maand voor hun reis naar India, in november 2001, tot hun eigen verbazing tot over hun oren verliefd en ontloopten ze zich als echte tortelduifjes...

Wat zou Swami hierover zeggen? Vroegen ze zich af. Kannaiah had altijd gezegd:

'Geen vrouwen voor mij, Swami!'

Kannaiah zou eerst met een groep Nederlanders een week naar Bombay gaan en Carla zou met Sita rechtstreeks naar Bangalore vliegen, naar Swami Gopala Krishna. Na Bombay zou de groep zich bij hen voegen.

In die eerste week vroeg Sita tijdens een interview met Swami of het niet tijd werd om Kannaiah en Carla te trouwen. Swami keek Carla aan en zei:

'Hoe kan ik jullie trouwen? Kannaiah is mijn schaduw en jij bent Laxmi Devi.' Swami liet duidelijk blijken dat een huwelijk voor hen ondenkbaar was en daarmee liet hij Carla ontredderd achter. Ze belde Kannaiah in Bombay op terwijl hij juist in een taxi zat. Aan zijn gezicht konden zijn metgezellen zien dat hij slecht nieuws had gekregen en zij vroegen wat er was. Hij kon niets uitbrengen en in een opwelling zei hij dat hij naar de Ramakrishna Ashram wilde. Hij moest er gewoon heen. Hij werd innerlijk geleid om in de daar aanwezige bibliotheek, tussen de honderden boeken, één bepaald boek van de plank te pakken. Toen hij het op een willekeurige pagina opensloeg, viel tot zijn stomme verbazing zijn

blik op Carla's afbeelding in het boek. Carla, maar dan honderd jaar terug in de tijd. Het was onmiskenbaar haar dierbare gezicht. Dezelfde neus, mond, ogen en karakteristieke vorm van het gezicht. Dit kon geen toeval zijn! Hij pakte nog een boek en weer stond daar Carla en op de volgende bladzijde stond *hij*! Het Indiase gezicht van de monnik op de afbeelding was duidelijk dat van hem maar dan met een tulband! Dat was dus de 'connection' waar Swami het over had gehad! Zij hadden elkaar honderd jaar geleden al gekend en waren heel nauw bij elkaar betrokken! Het was ongelooflijk. Kannaiah was met stomheid geslagen. Hij kocht het boek en nam het mee.

Maanish en ik waren in die tijd in Bangalore om Swami's verjaardag te vieren en toen Sita ons enkele dagen later, vlak nadat Kannaiah was aangekomen met de Bombay-groep, de afbeeldingen in het boek liet zien met de vraag wie dat waren, riepen we onmiddellijk: 'Maar dat zijn Kannaiah en Carla!' De gelijkenis was te treffend om niet waar te zijn. Het was ongelooflijk! Swami bevestigde ons vermoeden, door het boek van Kannaiah en Carla aan te nemen en te zeggen:

'True!' waarna hij het bij een beeld op het altaar legde.

Ondertussen vroegen Kannaiah en Carla zich wanhopig af hoe het nu verder met hen moest. Als ze niet mochten trouwen, wat dan wel? Vrienden?

'Geen huwelijk, maar ik zal jullie spiritueel verheffen,' beloofde Swami hen.

Carla dacht die nacht dat ze zou sterven van verdriet, zozeer greep de situatie haar aan. Haar verwarring was onbeschrijflijk. Ze wilde Kannaiah geen haarbreed in de weg leggen. Als het beter voor hem zou zijn zonder haar te leven, zou ze het hem niet moeilijk maken en hem niet tegenhouden. De volgende dag probeerden ze een oplossing te vinden maar

ze kwamen er vooralsnog niet uit. Swami stuurde de hele groep Nederlanders voor een paar dagen naar Puttaparthi en stelde Kannaiah aan als organisator van de trip. Daar had hij even zijn handen vol aan. Toen Carla hem op een avond in hun kamer slapend op bed zag liggen, veranderde haar geliefde vriend voor haar verbaasde ogen in de Indiase monnik van honderd jaar geleden. Ze was tot in het diepste van haar ziel ontroerd. Nu was ze overtuigd van de diepe 'connection' die hen samenbond. Maar dat maakte het alleen maar moeilijker om hem los te laten. Op zondagmorgen, terug in Bangalore, had ze haar besluit genomen. Ze zou Kannaiah in India achterlaten en zelf terugvliegen naar Nederland. Ze wilde het hem niet nog moeilijker maken dan het al was en daarom vond ze het beter om elkaar voor langere tijd niet meer te zien. Ze liep vastberaden de Sai Mandir in om afscheid van hem te nemen en haar hart voelde zwaar als beton. Kannaiah kwam naar haar toe en hoorde haar besluit aan. Ze gingen intens op in hun gesprek - wellicht hun laatste. Het afscheid viel zo verschrikkelijk zwaar! Ze merkten daarom niet dat Swami hen al drie keer geroepen had! Toen ze zich uiteindelijk van Hem bewust werden, wenkte Hij hen in Zijn kamertje. Gezeten aan Zijn voeten merkte Hij luchtig op:

'Tomorrow marriage?'

Carla werd boos en zei:

'Swami please, no jokes!' De pijn was te hevig om mee te spotten.

Maar Swami meende het. En Hij hield zijn woord! De volgende dag werd het overgelukkige en nog steeds beduusde stel, door Swami in Indiase traditie getrouwd. Ze waren beiden bereid op te geven wat voor hen het dierbaarst op aarde was en dat was precies wat nodig was geweest, om Swami's toestemming te verkrijgen. De weg naar God was voor hen belangrijker dan wat ook en die weg vereist volledige overgave en onthechting. Toen ze dit hadden laten zien was het duidelijk dat dit

huwelijk hun spirituele ontwikkeling niet in de weg zou staan, zoals Carla aan Sai Baba in haar brief had gevraagd! Op 10 december 2001 stond met een grote kop in een Indiase krant, die in vier talen verscheen: 'A memorable Dutch union,' gevolgd door een uitgebreid verslag van het huwelijk. Een duidelijke foto van Kannaiah in traditionele kledij en Carla in een door Swami geschonken sari, met tussen hen in een ondeugend kijkende Swami Gopala Krishna, completeerde het artikel. Swami adviseerde hen, zo vermeldt het artikel, om een voorbeeld te zijn voor andere toegewijden.

'Jullie familieleden zou een navolgbaar model voor anderen moeten zijn. Beiden zullen jullie veel geduld in jullie familieleden moeten hebben. Man en vrouw zijn als twee wielen van een kar. Als beide wielen goed zijn is het niet moeilijk voor de kar om te bewegen maar het zal pas moeilijk worden als beide wielen in verschillende richtingen willen gaan. Het leiden van een perfect familieleden kan tot moksha (hemel) leiden.'

Sindsdien zijn Kannaiah en Carla een gelukkig stel met zeer veel respect voor elkaar. Het is fijn om bij ze te zijn en het is duidelijk dat ze Swami's woorden meer dan waar maken. Hun leven is geheel in dienst van God. Het wonder van hun huwelijk heeft voor een grote transformatie in hen gezorgd. Ik ben helaas niet bevoegd om dit uit te kunnen leggen. Ik denk dat alleen diegene die alles durft op te geven voor God, weet wat het voor hen heeft betekent. Diegene die iets heeft opgegeven uit liefde voor een ander zal enigszins de vrijheid kunnen begrijpen die de beloning is voor een dergelijke onthechting.

Meenakshi Dube is een bijzonder lieve vrouw uit Bangalore. Swami vertelde haar dat ik het gezin van haar zus uit Delhi zou moeten interviewen. Op *Gurupoornima* 2005 kregen Maanish en ik de kans de hele familie op onze kamer uit te nodigen voor een gesprek. **Gopal Krishna Tewary** was het hoofd van het gezin en echtgenoot van **Ira Tewary** - zus van Meenakshi. Ze waren vergezeld van hun schoonzoon, Dinesh Rathod, hun dochter Ankita Rathod en hun zoon Vijay Tewary. Toen iedereen een comfortabel plekje had gevonden op een van de bedden of stoelen in de kamer, beet Ira de spits af met haar verhaal.

De eerste guru ofwel *Moolguru* van de familie was Sri Krishna Gopal Vyas uit Jaipur. Na zijn *Mahasamadhi* (overgaan) in 2001 was de familie erg van streek. Waar moesten ze nu naar toe voor troost en advies? Meenakshi, devotee van Sri Gopala Krishna Baba, stuurde af en toe tapes en boeken over Hem naar haar oudere broer in Delhi. Niet naar Ira, want ze dacht dat zij niet geïnteresseerd zou zijn, want haar familie had immers een eigen guru. Haar broer had daar zijn eigen ideeën over. De boeken die hij gelezen had sluisde hij direct door naar zijn zus Ira, waarvoor zij hem nog steeds innig dankbaar is. Na een bezoek aan Bangalore in mei 2003 probeerde hij Ira over te halen om Swami ook eens te bezoeken. Ze protesteerde:

‘Nee, mijn *Moolguru* is persoonlijk naar mijn huis gekomen. Baba zou hier moeten komen als Hij ons als Zijn discipelen wil aanvaarden. Ik ga niet naar Bangalore.’

Hun *Moolguru* was inderdaad van Jaipur naar Assam gekomen, waar zij in 1976 woonden. Hij was tien dagen hun gast geweest en had hen tijdens Zijn bezoek verteld:

‘Ik ben hier niet gekomen om de theetuinen te zien of om anderen te ontmoeten. Het was Mijn verantwoordelijkheid om jullie op het juiste pad te brengen.’

Hij legde uit dat een devotee niet op zoek gaat naar een guru maar dat het de verantwoordelijkheid van de guru is, zijn discipelen te vinden waar ter wereld zij ook zijn, en hen te leiden naar bevrijding. Zijn discipelen zijn al vele levens bij hem. Als de guru zijn missie niet heeft kunnen volbrengen in een bepaald leven, zal hij zijn discipelen terugvinden en zijn werk afmaken.²

Dit was het begin van een gouden tijd voor de familie. Met elk probleem konden ze naar hun guru gaan voor hulp en leiding. Toen hij uiteindelijk overleed en hen 'onbeschermd' achterliet ontstond een diepe leegte, waarin elk lid van het gezin slechts verdriet kon voelen.

In juli 2003 kwam Swami Gopala Krishna naar Delhi en verbleef in het huis van Ira's broer. Meenakshi, die met Swami was meegereisd, belde Ira:

'Baba is gekomen, waarom kom je ook niet?'

'Ik ben alleen thuis en voel me niet zo goed. Ik kan echt niet.'

Toch wilde Ira graag *darshan* van Gopal Baba, dus vermande zij zich en belde een taxi en ging naar het huis van haar broer. Gopal, haar man, kwam later.

Die avond op de Hanuman Road, hadden ze hun eerste *darshan* van Baba. Ira was overweldigd door de vreemde gevoelens die dat in haar teweegbracht. Het leek wel of haar geliefde *Moolguru* voor hen zat. Dezelfde houding, dezelfde bewegingen.

² Ik was vervuld van ontzag toen ik me in dit verband realiseerde dat Swami Gopala Krishna helemaal naar Holland en zelfs naar ons huis was gekomen en me zo liet weten dat Hij mijn guru en gids was. Toen Maanish me vertelde dat Swami zou komen had ik twijfelend gezegd: 'Ik geloof het pas als Hij hier is. Je weet het nooit met Swami's. Ze hebben zo hun eigen manier om de dingen te doen en vaak is het anders dan je verwacht.' Ik bleef twijfelen, zelfs nadat Swami me persoonlijk aan de telefoon had gezegd dat Hij zou komen. Toen Hij arriveerde keek Hij me lachend aan en zei: 'Zei ik je niet dat ik zou komen? Ik doe altijd wat ik beloof.'

Het gezin van haar broer had een kamer voor Swami ingericht waar Hij kon rusten en mensen kon ontvangen. Toen Swami naar Zijn kamer liep voor een persoonlijk gesprek met de familie, riep Meenakshi Ira erbij en stelde haar voor aan Swami. Nu ze zo dicht bij Hem was, barstte ze in tranen uit.

'Niet huilen. Wat wil je?' vroeg Hij liefdevol.

'Ik wil niets, alleen Uw zegen, Swami.'

'Al mijn *Kripa* (genade) is met jou.'

Ze boog voorover om Zijn voeten aan te raken.

'Geef me je hand,' zei Hij en schoof een perfect passende ring met een afbeelding van Lakshmi aan haar vinger. Aangezien ze het zelf niet had zien gebeuren, vertelden de andere aanwezigen haar later, dat Swami de ring voor haar had gematerialiseerd. Lakshmi, de Godin van de rijkdom, was bijzonder welkom in hun leven, aangezien ze vrijwel blut waren op dat moment.

Twee prachtige - met veel *sathsangs* gevulde - dagen gingen voorbij. Eén van die dagen zei Swami:

'Wanneer je naar Bangalore komt om je zus te bezoeken, kom dan ook naar mij.'

'Ik kan slecht komen als U mij roept, Swami.'

'Over acht dagen is het *Gurupoornima*; dan zul je komen.'

Op de dag van Zijn terugkeer naar Bangalore, kwam Ira naar het huis van haar broer om afscheid van Swami te nemen. Toen ze Zijn voeten aanraakte, zei Hij:

'Akhand Soubhagyavati Bhavah,' (dat je nooit weduwe mag zijn) een zegen die Hij normaal gesproken nooit gaf. Voor haar was het heel bijzonder omdat haar *Moolguru* haar altijd dezelfde zegen gaf, zij het in andere woorden. Voor Swami is niets een geheim en Hij toont Zijn alwetendheid slechts om het vertrouwen van Zijn devotees te vergroten.

Ira kwam voor *Gurupoornima* inderdaad naar Girinagar. Na de *Abhishekam* op maandag vroeg ze Venkat of ze Swami kon ontmoeten.

‘Vandaag zal Hij niet komen,’ zei Venkat stellig.

Ira kon haar sterke verlangen om Zijn *darshan* nog eenmaal te krijgen niet weerstaan, dus wachtte ze na de prasad met Meenakshi bij de poort van de Oude Mandir. Swami was in Zijn kamer maar toen Hij hen zag staan haastte Hij zich naar buiten, zegende hen en vroeg als een liefhebbende moeder:

‘Hebben jullie prasad genomen? Hebben jullie het opgegeten? Was het lekker? Kom vanavond voor de *bhajans*.’

‘Nee Swami, ik moet vertrekken, mijn vlucht gaat.’

‘Oké, Meenakshi, jij brengt haar naar het vliegveld en komt dan hier terug.’ Toen nodigde Swami beide zussen binnen en schonk ieder een sari. Ira keek verdrietig omdat ze moeite had met het naderende afscheid maar toen Swami haar trieste gezicht zag beloofde Hij liefdevol:

‘De volgende keer dat Ik naar Delhi kom, kom ik naar je huis in Faridabad.’ Deze belofte is inmiddels al ingewilligd.

Tegenwoordig bidt Ira voor elk probleem dat zich in haar leven voordoet tot Baba. Door haar enorme vertrouwen en tot haar grote dankbaarheid verloopt alles soepel.

Gopal Krishna Tewary werkte als theeplanter en was aangesloten bij een zakelijke organisatie. Er was een omvangrijke afpersingszaak gaande tegen de organisatie waarmee hij verbonden was. Elk jaar moesten alle leden grote bedragen aan de afpersers betalen en dit al jarenlang.

Op 20 februari 1996 werd Gopal door een paar bandieten gekidnapt. Het geld dat zijn organisatie ‘verschuldigd’ was aan de afpersers was recentelijk betaald, dus Gopal had geen idee waarom ze hem hadden

ontvoerd. Hij werd gevangen gehouden in een verafgelegen dorpje in een verlaten gebouw. Op zijn vraag wat er met hem zou gebeuren, vertelden zijn ontvoerders hem dat ongeveer twaalf uur die nacht iemand zou komen om hem om het leven te brengen. De klok tikte de tijd tergend langzaam weg en het werd één uur, half twee... niemand verscheen. Gopal bad stilletjes tot zijn *Moolguru*. Het moet ergens rond twee uur geweest zijn, toen hij een visioen kreeg. Een groot zwart ding bewoog door de ruimte. Een nog grotere witte vis slokte het compleet op. Toen Gopal het visioen analyseerde moest hij wel tot de conclusie komen dat er iets goeds te gebeuren stond. En zo was het ook. De premier van India zou de volgende dag een nabijgelegen plaats bezoeken en de man die Gopal zou liquideren, verdween van het toneel op instructie van zijn opdrachtgever. Er liepen in verband met het hoge bezoek teveel veiligheidsmensen en politieagenten in de omgeving rond. Zijn twee kidnappers moesten hem laten gaan.

Later ontdekte Gopal dat hij was ontvoerd door een nieuw gevormde groep afpersers die het plan hadden opgevat om ook geld af te persen van de organisatie waarbij hij aangesloten was. Deze groep had gehoord dat Gopal de sleutelfiguur was, die periodiek het geld van de verschillende partners verzamelde dat de afpersers van ze eisten. De nieuwe groep meende dat alles voor hen in orde zou komen als Gopal zou worden geëlimineerd. Een man laten doden kost slechts twintig tot dertig roepies (de prijs van een kogel), dus veel hadden ze niet te verliezen.

Toen Gopal plotseling was verdwenen had Ira in grote paniek haar guru geraadpleegd. Hij had haar verteld zich geen zorgen te maken. Er zou hem geen haar worden gekrenkt maar wel zouden ze er beter aan doen te verhuizen, zei hij.

Na Gopals wonderbaarlijke vrijlating verlieten de Tewary’s op advies van hun guru hun woonplaats. Ze moesten letterlijk alles achterlaten en een

nieuw leven opbouwen. Geen huis, geen geld, geen werk. Toen ze een maand later in serieuze financiële problemen kwamen moest Ira haar *Moolguru* weer om hulp vragen, deze keer in gebed. Oude schuldenaren betaalden hun schuld niet en ze hadden het geld hard nodig om machines te kopen voor hun nieuwe fabriek. Nog geen twee uur na haar intense gebed waren alle problemen opgelost!

Op twintig juli 2005, een dag voor ons interview met de familie Tewary, sprak Swami met hen en zei:

‘Het zijn niet de volgelingen die mij zoeken; Ik zoek mijn volgelingen.’ Zo bevestigde Hij de woorden die hun *Moolguru* in 1976 had gesproken. Swami is als de herder die zijn schaapjes voor het donker gaat zoeken.

Vanwege tijd- en geldkrapte leek het onmogelijk om deze keer naar Bangalore te komen voor *Gurupoornima*, tenzij er een wonder zou gebeuren. Meenakshi had de familie aangemoedigd: je moet zelf een stap doen, dan zal Swami de rest doen. Dus verstuurde Ira in gedachten een verzoek aan Swami dat ze bereid was om te komen maar de middelen niet had en niet wist welke stappen ze moest zetten zonder geld. Als Hij wilde dat ze kwam moest Hij maar een stap zetten. Meenakshi drong nog eens aan:

‘Nee, je moet voorbereidingen treffen en komen. Het is zo’n geweldige kans.’

Twee of drie dagen later belde hun zoon Vijay naar Gopals kantoor. Zijn vriend werkte voor een luchtvaartmaatschappij en ze hadden wat tickets vrijgegeven. Vijay was opgewonden:

‘Er zijn tickets van Delhi naar Bangalore voor één roepie per ticket en wat belastingen. Als je geïnteresseerd bent moet je nú boeken! Geen minuut verspillen! Wanneer is *Gurupoornima*?’

‘Op de 21ste.’

‘Kun je vertrekken op de 20ste en terugkeren op de 22ste?’

‘Ja prima, boek maar.’

Binnen vijftien minuten waren zes retour tickets geboekt en bevestigd voor een lachwekkend lage prijs. Toen ze dit Swami vertelden lachte Hij en zei:

‘Het is Sai’s *leela*.’

‘Swami, alleen door Uw zegen en wens konden we hier komen. We hebben in gedachten een verzoek verzonden. U bent het die in de toekomst zal beslissen of we zullen komen en wanneer. U weet precies wat wij wel en niet kunnen doen.’

Gopal Tewary vertelde ons dat dit wonder hem bewust had gemaakt dat we slechts instrumenten in Gods handen zijn. Hij kan ons krijgen waar Hij ons hebben wil als onze bereidwilligheid er maar is. De hele familie was nog zichtbaar onder de indruk van hun meest recente wonder.

Terwijl ik deze verhalen opschrijf word ik soms herinnerd aan vergelijkbare *leela*'s die Swami met ons heeft gespeeld. De herinnering alleen al maakt me vrolijk. Zoals ik in de inleiding heb geschreven was één van de intenties om dit boek te schrijven, de lezer bewust te maken van de mogelijkheid van wonderen op elk moment in hun leven. Het grappige is dat ik zelf juist bewuster en dankbaarder wordt voor de wonderen die al in mijn leven zijn gebeurd.

Op een dag – we kenden Swami Gopala Baba nog niet – hadden we een sterk verlangen om naar Puttapparthi te gaan. We hadden geen geld maar maakten desondanks plannen om te gaan, vertrouwend op de Goddelijke

voorzienigheid. De daaropvolgende zaterdag hadden we een omzet in onze winkel waar je u tegen zegt. Het geld van die ene zaterdag – en die viel in een verder slappe periode - was voldoende om ons drieën naar India te laten reizen. Als God wil dat je bij Hem komt, kan Hij de dag in de nacht veranderen of andersom. Geen natuurwet houdt Hem tegen je naar Zijn verblijfplaats te brengen.

Na deze korte onderbreking zal ik verdergaan met het verhaal van **Dinesh Rathod**, schoonzoon van de familie Tewary.

Dinesh is opgegroeid als Sikh. In het Sikhisme worden tien guru's vereerd en de elfde is een heilig boek, *de Guru Granth Sahib*. Sinds de laatste van de tien guru's is overleden, wordt dit boek nageleefd en vereerd als een levende guru.

Voordat Dinesh Swami ontmoette, hield hij zich nooit bezig met spiritualiteit en als Sikh kon hij zich al helemaal niet voorstellen dat hij ooit een levende guru zou volgen zoals hindoes dat doen. In 2003 werd hij geconfronteerd met verschillende problemen en dat bracht hem in contact met Nadi astrologie. Je duimafdruk stelt de Nadi astroloog in staat informatie over je leven van een palmblad af te lezen. De informatie is vijfduizend jaar geleden opgetekend en alles wat Dinesh werd verteld bleek correct, inclusief de namen van zijn ouders, zijn opleiding, de namen van zijn vrouw enz.

Gebaseerd op die ervaring begon Dinesh te geloven dat God bestond. Anders was het toch niet mogelijk dat iemand vijfduizend jaar vooruit kon visualiseren wat er zou gebeuren? Zijn interesse was gewekt en Dinesh begon te lezen over religie, hindoeïsme enz. Na het lezen van

Autobiography of a Yogi van Paramahansa Yogananda en *Living with the Himalayan Masters* van Swami Rama was hij ervan overtuigd dat een levende Meester een must was op het spirituele pad. De guru kent je verleden en toekomst en weet hoe hij je veilig over deze oceaan ven het leven moet leiden. Hij helpt je bij het verwijderen van oud karma waarvan je je zelf niet eens bewust bent.

Dinesh las ook dat het niet eenvoudig is om je guru te vinden. Je moet een intens verlangen hebben om hem tot elke prijs te ontmoeten. Dinesh begon te bidden om zijn guru te mogen vinden.

Op maandag 28 september 2004 kwam Swami Gopala Krishna naar Delhi en Dinesh' schoonouders drongen erop aan dat hij Hem zou komen begroeten op het vliegveld. Hij vertrok om zes uur van zijn werk – spitsuur. Hij zou door de drukte minstens een uur en een kwartier nodig hebben om op het vliegveld te komen. Alle stoplichten had hij tegen. De gedachte kwam in hem op dat als Swami wilde dat hij op tijd zou komen, Hij hem zeker zou helpen, op welke manier dan ook. Het eerste wonder dat Dinesh meemaakte, zelfs nog voordat hij Swami ontmoette, was dat hij Domestic Airport in precies vijftien minuten bereikte ondanks het drukke verkeer! Toen hij aankwam kwam zijn oom juist met Swami naar buiten. Dinesh raakte eerbiedig Zijn voeten aan en ontving Swami's zegen. Hij beschouwde zichzelf gelukkig dat de eerste ontmoeting met Swami op een maandag viel omdat de maandag wordt beschouwd als de dag om Shiva te vereren en Shiva was zijn favoriete vorm van God sinds zijn spirituele interesse was ontwaakt. Hij kon zich nu zelfs meer vinden in het hindoeïsme dan in zijn oorspronkelijke geloof. Hij voelde zich aangetrokken tot de filosofie dat de vormloze God te bereiken was door Hem te vereren in een vorm met behulp van een levende guru. De laatste zes maanden had hij vurig gebeden om een levende leermeester. Zijn vreugde kende dan ook geen grenzen toen hij zijn guru de daaropvolgende

donderdag herkende in Swami Gopala Baba. Het feit dat het op een donderdag gebeurde versterkte zijn geloof en bovendien was het 30 september. Een donderdag wordt beschouwd als gurudag en het getal drie staat ook voor guru in de numerologie. Die donderdagmorgen ging Dinesh naar het huis van zijn oom waar Swami verbleef. Hoewel Swami al had beloofd te komen, was Dinesh toch door zijn schoonvader gestuurd met de opdracht Hem persoonlijk uit te nodigen, zoals de gewoonte was. Dinesh' hoofd zat vol vragen voor Swami, want dit was de eerste Heilige in zijn leven. Bij zijn aankomst liep hij zijn broer - die ook aanwezig was - tegen het lijf en hij vroeg:

‘Is Baba wakker?’

‘Ja, maar Hij is nog bezig. Eet wat terwijl je op hem wacht.’

Na tien minuten kwam zijn tante Meenakshi binnen en zei:

‘Baba is een lezing aan het geven, waarom ga je er ook niet heen?’

Hij trof Swami zittend op Zijn bed, omringd door devotees en kroop een beetje verlegen weg in een hoekje. Meenakshi riep hem naar voren om Swami's voeten aan te raken maar hij kreeg niet de kans zijn vele brandende vragen te stellen. Toen later iedereen de kamer verliet, riep Swami hem terug en nodigde hem uit naast Hem te komen zitten.

‘Waarom maak je je zorgen? Ik ben bij je!’

Dinesh voelde hevige emoties opkomen en zijn woorden bleven in zijn keel steken. Toch wist hij uit te brengen:

‘Zal ik in staat zijn mijn guru in dit leven te vinden?’

Swami antwoordde:

‘Ik ben je guru. Ik ben het doel dat je zoekt.’

Dinesh hervond zijn woorden en vroeg:

‘Swami, zal ik in staat zijn God te bereiken?’ want dit was zijn werkelijke levensdoel.

Swami was even stil alsof Hij de ether doorzocht naar een antwoord en zei toen:

‘Ja, je zult God bereiken.’

Dinesh voelde zich als een kind, plotseling verlangend om alles te krijgen en hij vroeg om een guru mantra, die hij ook kreeg. Voor hem, zo probeerde hij ons uit te leggen, was het alsof hij op een schat was gestuit maar het nog niet kon bevatten. Hij was verbijsterd toen hij uit de kamer kwam en nog steeds was dat niet alles.

Swami kwam naar het huis van zijn schoonvader zoals Hij had beloofd. Toen Dinesh bij de deur stond om afscheid te nemen van een van de gasten, riep Swami hem. Buiten Venkat was hij alleen met Swami, die hem vroeg Zijn voeten te masseren. Dinesh had oprecht tot God gebeden om geaccepteerd te worden aan Zijn Lotusvoeten. Met deze zegen werd zijn derde hartenwens vervuld. Het leek of Swami wilde zeggen: je vroeg er toch om, dus krijg je het.

Toen Dinesh' zoon ongeveer twee maanden oud was, was Swami degene die hem zijn eerste hapje vast voedsel gaf, wat wordt beschouwd als een begenadigd voorrecht. Swami zei vervolgens:

‘Hij zal Anirudh heten,’ en hij keek veelbetekenend naar Dinesh. In India wordt de naam niet direct bij de geboorte gegeven maar is het geven van de naam een aparte ceremonie en ook het geven van het eerste hapje vast voedsel wordt traditioneel gevierd.

Dinesh wilde altijd zelf degene zijn die zijn zoon een naam zou geven. Niemand anders mocht dat doen. Zijn vrouw had de jongen een koosnaam gegeven: Ansh, maar Dinesh zou de echte naam geven. Nu zat hij in een dilemma; moest hij de jongen Anirudh noemen, of niet? Swami moest van zijn wens om zijn zoon zelf een naam te geven hebben geweten, want Hij

keek Dinesh aan met een lach in Zijn ogen. Dinesh besloot voor Anirudh te gaan, want hij beseftte dat de guru het verleden en de toekomst kent van elk levend wezen en het moest wel een belangrijke betekenis hebben dat Swami zijn zoon juist deze naam gaf. Hij wist dat de vibraties van een naam - speciaal als die door de guru is gegeven - invloed hebben op de persoon die de naam draagt. Elke keer als de persoon bij zijn naam wordt genoemd, zorgen deze vibraties ervoor dat de beste eigenschappen van die persoon bovenkomen en negatieve neigingen aan kracht verliezen. Anirudh betekent 'niet te stuiten' of 'onoverwinnelijk'. Het betekent ook 'kleinzoon van Krishna'. Dinesh' schoonvader heet Gopala Krishna, dus de keuze is heel toepasselijk.

Al deze genade heeft Dinesh' liefde voor Swami verveelvoudigd. Hij mist Swami zo erg dat hij elke tien dagen een e-mail moet schrijven voor zijn eigen gemoedsrust en zelfs als hij niets te vertellen heeft, vindt hij wel een reden om te schrijven, al was het maar om Zijn zegen te krijgen.

Toen hij op een keer voor twee maanden in de Verenigde Staten was, belde hij Dinah Jarvis - die in Girinagar was - met het verzoek zijn liefde aan Swami over te brengen. Toen Dinah de boodschap overbracht lachte Swami en zei:

'Vertel hem dat Ik hem altijd volg.'

Het voorval met de naam van Dinesh' zoon herinnert mij aan een soortgelijk spel dat Swami met mij speelde. Ik had een zelfgekozen mantra waarvan ik dacht dat die perfect bij me paste en toch had ik grote moeite met het herhalen van mijn mantra. De mantra bleef gewoon niet hangen, wat ik ook probeerde. Na een paar keer herhalen was ik al weer afgeleid en ik verweet mezelf mijn onmogelijke concentratie. Negen jaar lang worstelde ik hiermee door. De gedachte kwam bij me op om Swami te

vragen de mantra voor mij uit te spreken, in de hoop dat hij me dan bij zou blijven, opgeladen met Zijn genade en energie.

Maar wat doe ik als Swami me een andere mantra geeft? Dan moet ik Hem duidelijk uitleggen dat het mijn intentie is mijn eigen mantra te houden, zo liepen mijn gedachten op mijn verzoek vooruit.

Toen ik de kans kreeg Swami ernaar te vragen, vroeg Hij wat mijn mantra was. Ik probeerde de mantra uit te spreken maar raakte halverwege in de war en hoe ik mijn best ook deed, ik was te zeer de kluts kwijt om de juiste woorden te vinden. Dit was wel heel tekenend. Mijn mantra, die me meer nabij zou moeten zijn dan mijn ademhaling, kon ik me niet herinneren! Swami zei:

'Ik geef je een andere mantra. Ik geef je de meest krachtige mantra die bestaat,' en Hij keek me recht aan alsof Hij naar mijn protest zocht. Daar zat ik dan... en ik zei niets. Swami herhaalde mijn mantra drie keer en ik zei het na, half blij, half scheldend op mezelf vanwege mijn zwakheid. Had ik niet bij mijn intentie moeten blijven? Er was echter een diepere intentie, die Swami wist en ik me niet herinnerde. Ik had namelijk sinds ik Yogananda's autobiografie had gelezen, altijd de wens gekoesterd om geïnitieerd te worden in een mantra door mijn eigen guru. Maar ik had altijd aangenomen dat dat alleen kon als mensen zelf nog geen mantra hadden. Daarom was het nooit in me opgekomen erom te vragen. Nu was mijn droom onverwacht uitgekomen! Toen ik me dat realiseerde was mijn twijfel verdwenen en bleef alleen blijdschap en dankbaarheid over. Het resultaat: deze mantra blijft automatisch bij me! Negen jaar worsteling eindigde in één minuut!

Terug naar Dinesh. Toen hij met vrouw en kind op de maandag voor Sathya Sai Baba's verjaardag in 2004 in Girinagar kwam, was Swami erg druk en niet in de stemming met iemand te spreken. Dinesh vroeg Swami

of hij dan toch op vrijdag met Hem zou kunnen spreken, voordat hij Girinagar zou verlaten. Swami zei:

‘Ik weet niet of je in staat zult zijn me vrijdag te spreken,’ wat natuurlijk zorgde voor hevige teleurstelling.

Op dinsdag bereikte Dinesh en zijn familie het bericht dat zijn grootmoeder vredig in haar slaap was overleden. Ze moesten dus in alle haast naar Delhi terugkeren om de begrafenis bij te wonen. Dinesh realiseerde zich vol ontzag dat Swami dit vooraf had geweten en daarom niet had kunnen beloven hem op vrijdag te ontmoeten! Om de een of andere reden sloeg dit kleine bewijs van Swami’s alwetendheid bij hem in als een bom. Hoewel het vertrouwen in Swami al sterk gegroeid was, was dit voor Dinesh de ultieme bevestiging dat Swami hem altijd volgde, leidde en beschermde.

Swami deed er nog een schepje bovenop in mei 2005. Het was de eerstvolgende keer dat Dinesh naar Girinagar kwam en Swami voelde zich niet goed. Behalve op maandag sprak Hij in die tijd met niemand, maar toen Dinesh op vrijdag arriveerde kreeg hij speciale toestemming om Swami tien minuten te spreken. Het werd een samenzijn van anderhalf uur en het leek Dinesh dat Swami compenseerde dat hij eerder zijn vrijdaginterview had moeten missen.

Dinesh was met specifieke vragen over zijn familie naar Bangalore gekomen. Vooral de problemen waar zijn broer mee te maken had in verband met zijn scheiding waren aanleiding geweest dat Dinesh door zijn familie naar Swami was gestuurd. Voordat hij echter zijn mond kon opendoen vroeg Swami al:

‘Hoe is het met de familie en hoe gaat het met je broer?’

Vervolgens gaf Hij gerichte instructies en beantwoordde al zijn privé vragen. Uiteindelijk durfde Dinesh de vraag te stellen die hem zo na aan het hart lag:

‘Swami, zal ik in staat zijn om een hoog niveau in yogabeoefening te halen? Ik had namelijk een droom waarin U mij een boek gaf over een speciale yoga techniek.’

Het leek wel of Swami’s blik zijn ogen doorboorde toen Hij zei:

‘God heeft je hier al een antwoord op gegeven.’

Dit was weer een bekrachtiging van de Nadi astrologie want het was waar; hij had het antwoord op diezelfde vraag destijds al gekregen van de Nadi astroloog. Weer werd zijn vertrouwen in Swami sterker.

Swami had Dinesh gevraagd om twee marmeren beelden van Shirdi Sai Baba - in de bekende zegenende houding - mee te brengen voor *Gurupoornima*. Dinesh was verbaasd over Swami’s verzoek. Alleen één beeld kost al vijfenveertig duizend roepies en niemand zou er zelfs maar over dromen een dergelijk hoog bedrag te schenken, om niet te spreken van het dubbele!

Toch overwoog hij het verzoek serieus, maar hij zei wel tegen Venkat dat hij in juli slechts één van de twee beelden mee zou brengen. Het tweede zou moeten wachten tot oktober of november. Hij was wat nerveus over het geld. Zonder reden, zo bleek, want op 26 juli werd er op mysterieuze wijze zesentwintig duizend vierhonderd roepies op zijn rekening overgemaakt. Dinesh had geen idee wie hem het geld kon hebben gestuurd. Zijn schoonvader was bang dat het niet te vertrouwen was. Toen hij de bank om opheldering vroeg kreeg Dinesh te horen dat hij een brief moest sturen naar The Reserve Bank of India; zij zouden kunnen achterhalen waar het geld vandaan was gekomen. In de tien dagen die volgden op zijn verzoek om opheldering hoorde hij niets van de bank. Zijn schoonvader adviseerde hem nog eens te informeren. Zijn tweede navraag leverde ook geen naam van de onbekende, gulle gever op. Hij besloot het erbij te laten. De vrouw van zijn oom schonk nog eens vijfduizend roepies dus bleven er nog vijftienduizend

voor Dinesh over om bij te dragen aan het beeld. Een paar dagen voor *Gurupoornima* kreeg hij een onverwachte salarisverhoging met terugwerkende kracht. De vordering die hij daarmee op zijn baas had was genoeg om zelfs het tweede marmeren beeld te betalen!

‘Nu ben ik ervan overtuigd dat wat mijn guru ook tegen mij zegt een opdracht voor me is, die ik tegen elke prijs moet vervullen,’ vertelde Dinesh ons, nog steeds onder de indruk van dit recente wonder.

Dus toen Swami hem vroeg nog wat andere dingen te halen, wijdde hij zich optimistisch aan zijn taak. Allereerst had hij water nodig van de drie heilige rivieren. Hij ging naar de Indus in Leh om een fles heilig water te halen. Zijn zwager zorgde voor de tweede fles, toen Dinesh geen vrij kon krijgen van zijn werk om een andere plaats te bezoeken. De vrouw van zijn oom bracht de derde fles. Hierna vroeg Swami hem een koperen beeld van Shirdi Sai Baba te kopen. Toen hij die niet in Delhi kon krijgen, reisde hij naar Aligarh, wat op ongeveer hondervijfentwintig kilometer van Delhi ligt. De beelden waren iets kleiner dan hem gevraagd was maar erg mooi en hij besloot ze toch te kopen. Zelfs het marmeren beeld was precies op tijd klaar voor *Gurupoornima*. Hij voelde een enorme voldoening toen Swami Zijn waardering voor de beelden liet blijken.

Net als Shirdi in het verleden deed, vroeg Swami verschillende offergaven van Zijn geliefde discipel. Deze offers worden altijd duizendvoudig beloond en zijn in werkelijkheid eerder een eer dan een offer. Wanneer een discipel deze eer te beurt valt zal hij immens vooruitgaan in vertrouwen, welvaart, liefde of in wat dan ook vereist is voor zijn spirituele groei. De guru vraagt nooit met zelfzuchtige motieven. Zijn zorg is slechts voor zijn discipelen.

Dinesh was zich hier volledig van bewust.

‘Wat is mijn volgende opdracht? U zegt het maar en ik doe het,’ vroeg hij enthousiast.

‘Jij,’ was Swami’s antwoord.

‘Wat kan ik voor U doen, Swami?’

‘Verbeter de GKS in Delhi,’ antwoordde Hij ‘Jij gaat Mijn werk doen; dat is karma yoga.’

Tegenwoordig zijn Dinesh’ gedachten voortdurend bij Swami. Zijn guru is het belangrijkste onderwerp in zijn bewustzijn. Hij heeft Zijn afbeelding op zijn mobiele telefoon en laptop en omringt zich met Zijn foto’s. Natuurlijk is hij zich ervan bewust dat je je niet zou moeten hechten aan een lichaam maar je verbinden met de inwonende ziel, want dat is ‘de Ene die onsterfelijk is’. Maar Dinesh wil slechts aan de voeten van zijn Heer verblijven en zich zo laten leiden naar een niveau waar hij Zijn fysieke vorm niet meer hoeft te ontmoeten om bij Hem te zijn.

Wees een instrument in Gods handen;

laat Hem je gebruiken voor welk doel Hij je ook geschikt acht.

Hoe zou je Zijn Wil in twijfel kunnen trekken?

-Baba-

Ik was altijd nogal nerveus als we de kans hadden met Swami te praten. Ik vroeg veel en probeerde zelfs nog meer vragen te bedenken om maar zo goed mogelijk gebruik te maken van de kostbare tijd, die altijd te kort leek

in Swami's aanwezigheid. Soms had ik zelfs geen tijd naar Zijn antwoorden te luisteren, zo druk was ik bezig met vragen bedenken.

Deze keer was het anders. We hoopten dat we na *Gurupoornima* bij Hem zouden kunnen zijn en terwijl ik vooruitdacht aan onze ontmoeting merkte ik dat ik geen vragen meer had. Ik wilde gewoon bij Hem zijn als bij een dierbare, wijze vriend en genieten van een inspirerende *satsang*. En meer nog; ik wilde plezier hebben en mijn werkelijkheid in Zijn liefdevolle ogen ervaren. Óf Swami had mijn gedachten gelezen (zoals altijd) óf Hij had ze me ingegeven, of allebei, want het gebeurde precies zoals ik had gehoopt. Maanish, Prashanti en ik zaten lange tijd bij Hem en voor het eerst was ik totaal relaxed. We zaten in de Oude Mandir - Swami op de bank, omringd door Zijn katten. Hij praatte op Zijn gemak met ons terwijl Hij de kat op Zijn schoot liefdevol streelde. Natuurlijk werden ook serieuze zaken besproken maar er was voldoende ruimte voor speelsheid. We hadden echt plezier toen Swami met een verongelijkte uitdrukking op Zijn gezicht klaagde dat Hij de enige was die niet door mij was geïnterviewd. Ik begreep Hem eerst verkeerd en protesteerde:

‘Maar zeker heb ik over U geschreven!’

‘Je hebt Mij niet over *Mijn* ervaringen gevraagd,’ legde Hij uit.

We waren verrukt dat te horen en aangezien ik mijn taperecorder bijna overal met me meedroeg, haalde ik hem snel tevoorschijn. Terwijl ik de recorder voor Swami's lachende gezicht hield, vertelde ik Hem dat ik het een grote eer zou vinden Zijn verhalen in mijn boek op te mogen nemen. Daarop vertelde Hij enkele korte gebeurtenissen uit de tijd dat Hij zelf naar Puttapparthi ging.

Op een vroege morgen had de jonge **Gopala Krishna** een droom waarin Sai Baba *vibhuti* materialiseerde en het op zijn voorhoofd aanbracht. Hij sliep op de eerste verdieping en toen hij beneden kwam en in de spiegel

keek, zag hij een grote stip *vibhuti* op zijn gezicht. Hij liet het aan zijn moeder zien.

‘Kijk, Baba is gekomen en heeft *vibhuti* aangebracht!’ Die dag wilde Hij voor geen goud in de wereld zijn gezicht wassen.

Een ander voorbeeld van Sai Baba's liefde voor Zijn discipel speelde zich af tijdens de viering van Adi Shankaracharya's geboortedag. In die tijd deelde Sai Baba elke donderdag en zondag *prasad* uit. Op die dag kwam Hij met een emmer vol *prasad*. De jonge Gopala opende zijn grote witte zakdoek en hield hem omhoog om *prasad* uit zijn guru's handen te ontvangen. Hoewel iedereen slechts een lepel vol kreeg, vulde Sai Baba zijn hele zakdoek. Hij wist dat Gopala nooit alleen *prasad* at maar het altijd onmiddellijk aan iedereen uitdeelde. Om ervoor te zorgen dat hij zelf wat zou nemen moest Baba hem wel veel geven anders zou hij niets voor zichzelf willen houden.

Soms deelde Sai Baba *laddoes* uit. Iedereen kreeg er slechts één maar de jonge Gopala kwam weer met zijn streken. Nadat Hij een *laddoe* met Zijn rechterhand had ontvangen, stopte hij hem in zijn rechterzak en hield snel zijn linkerhand op, die Baba dan meteen weer vulde. Zijn nieuwe aanwinst stopte hij vlug in zijn linkerzak terwijl hij Zijn rechterhand alweer ophield. In plaats van te zeggen:

‘Nee, ik heb je net gegeven,’ bleef Sai Baba keer op keer de uitgestrekte handen van Gopala vullen. Nadat Zijn zakken uitpuilden van de *laddoes*, hield Gopala de flap van zijn pyjama³ op en Sai Baba aarzelde niet om ook die helemaal te vullen met een enorme hoeveelheid *laddoes*, wetende dat Gopala er zelf hooguit een kruimeltje van zou eten.

³ In Puttapparthi zijn vrijwel alle mannen in het wit gekleed en het pak dat ze dragen noemt men in het engels ‘pyjamas’.

Als anderen dezelfde truc probeerden, zei Baba:

‘Nee, dit is je tweede keer.’

Sai Baba wist dat er in de toekomst ontelbare *laddoes* uitgedeeld zouden worden in de Sri Sai Mandiram door deze jonge swami in spé.

We lachten allemaal hartelijk toen Swami Zijn streken uit de doeken deed, terwijl we ondertussen een voorstelling probeerden te maken van de scènes.

Dat Swami zijn persoonlijke ervaringen aan ons vertelde voelde als een officiële erkenning van het boek en ik bedankte Hem met heel mijn hart.

Op de dag van onze terugreis naar Holland vertelde Venkat dat een Indiaas gezin uit Chennai was aangekomen om Swami te zien. We waren verheugd toen we hoorden dat ze bereid waren hun verhaal met ons te delen.

Pavan Kumar Ramsastry was geboren in Hyderabad en was projectmanager bij een softwarebedrijf in Chennai. Zijn vrouw heette Madhavi en ze hadden een prachtige dochter en een baby-zoon. Ze waren devotees van Shirdi Sai Baba en gingen zo vaak als de gelegenheid toestond naar Shirdi tempels. Na de geboorte van hun dochter voelden ze een sterke wens om op bedevaart naar Shirdi te gaan om zich daarmee van Baba's zegening te verzekeren. Desondanks bleven ze hun bezoek uitstellen, en zo ging drie jaar voorbij.

Toen Madhavi zwanger was van hun tweede kind bezochten zij en Pavan op een dag een Shirdi tempel in Hyderabad. Onbewust van elkaars gebeden, baden ze die dag om hetzelfde:

‘Waarom roept U ons niet? Het lijkt wel of er iedere keer een reden is waardoor we niet naar U toe kunnen komen.’

's Nachts voelde Pavan duidelijk dat het nu de juiste tijd was. ‘Ik ga naar Shirdi!’ verklaarde hij bij het ontwaken.

Hij ging rechtstreeks naar het station om treintickets te reserveren maar kreeg ze niet bevestigd.

‘Maak je geen zorgen, ze zullen zeker bevestigd worden.’ De man achter het loket leek zeker van zijn zaak.

Hij bleek gelijk te krijgen. Hun tickets werden bevestigd en vanaf dat moment verliep alles opvallend soepel. Zijn zwangere vrouw kreeg door een vriendelijke medereiziger het benedenbed aangeboden, terwijl ze middenbedden toegewezen hadden gekregen. In Shirdi stond de taxi klaar om hen naar de tempel te brengen. Ze hadden een prettig onderkomen en genoten van hun bezoek. Ook de tickets voor hun terugreis werden op tijd bevestigd. Op vrijdagnacht kreeg Pavan een droom waarin hij zijn vader zag sterven. Hij was erg aangedaan en bad tot Shirdi Sai Baba:

‘Alles lijkt hier zo fijn. Waarom deze vreemde en verontrustende droom? Waarom gebeurt dit?’

Na hun terugkomst in Hyderabad vertelde zijn moeder hem dat zijn vader die zaterdag een ongeluk had gehad en gewond was geraakt. Gelukkig alleen schaafwonden. Onmiddellijk schoot de droom in zijn herinnering en hij begreep dat Baba wellicht zijn vader had gered van een serieuze ramp. Hij werd overspoeld door dankbaarheid en kon alleen nog maar bidden.

Korte tijd later kreeg hij een baan in Chennai. Niet lang na zijn aanstelling stuurde zijn werkgever hem naar Bangalore om een technisch supportcentrum op te starten. Hij voelde er weinig voor maar zijn werkgever verzekerde hem dat het een gouden kans was en dat maakte het al wat aantrekkelijker. Hij liet zich overhalen. In Bangalore werkte hij 's

nachts en overdag zocht hij naar een geschikte woning. Helaas zonder resultaat. In 1996 en 1997 had Pavan ook al in Bangalore gewerkt, zij het voor een andere firma. Op een van zijn zoektochten naar een huis liep hij zijn vroegere manager tegen het lijf. De man vertelde dat hij een huis had in Girinagar en misschien was het iets voor hem? Pavan vond het te ver van zijn werk dus hij bedankte ervoor en vervolgde zijn zoektocht. Uiteindelijk vond hij een geschikte plaats en hij wilde zijn blijdschap met zijn vrouw delen, die in Chennai was achtergebleven. In de telefooncel hing een foto van Shirdi Sai Baba die hem vanaf het papier recht leek aan te kijken. Hij zou zweren dat de foto tegen hem sprak:

‘Waar ga je heen? Jouw plaats is in Girinagar.’

Pavan dacht dat hij het zich verbeeldde en negeerde het. Hij ging direct door naar de eigenaar van het huis dat hij op het oog had, om een aanbesteding te doen. Hoewel hij dacht dat alles al in kannen en kruiken was, liep het toch om verschillende redenen mis en de deal ging alsnog niet door. Na nog enkele huizen te hebben bezocht besloot hij toch voor het huis in Girinagar te gaan. Hij bracht zijn vrouw op de hoogte en liet haar overkomen naar Girinagar. Zo werd het gezin eindelijk weer herenigd.

Op een dag, terwijl hij over straat liep, zag Pavan verschillende mensen in één richting lopen. Hij werd nieuwsgierig en volgde hen. Zo kwam hij uit bij de Shirdi Sai Mandir, die recht achter zijn huis bleek te liggen. De tempel was dicht maar Swami Gopala Krishna kwam juist de trap aflopen. Pavan wist niets van deze Swami die hem uitnodigde voor de *Rudrabhishekam* op maandag. Nieuwsgierig geworden besloot hij te gaan. Na de *abhishekam* kreeg hij de kans met Swami te spreken en hij vertelde van zijn belevenis in de telefooncel. Swami lachte en zei:

‘Weet je niet wat dat was? Ik wilde dat je hier kwam!’

Pavan was diep geraakt en vanaf dat moment begon hij regelmatig naar de Mandir te komen. Achteraf was hij toch heel blij naar Bangalore te zijn

gekomen. Hij ontdekte dat de foto van Shirdi Sai Baba die in de Shirdi Sai Mandir hing, exact dezelfde was als de foto die in de telefooncel had gehangen en tegen hem had gesproken. Dit was nog een bevestiging dat Swami hem werkelijk hier wilde hebben.

Een paar maanden later gebeurde iets totaal onverwachts. Zijn werkgever riep hem terug naar Chennai. Weer wilde Pavan niet vertrekken en hij besloot Swami om raad te vragen. Swami zei:

‘Je moet gaan als je werkgever je roept. Geen zorgen, Ik ben altijd bij je.’

Swami's woorden troostten hem enigszins en hij volgde het advies op. Voordat hij naar Chennai vertrok wilde hij echter nog één ding checken. Hij ging naar de telefooncel van waaruit hij destijds zijn vrouw had gebeld, om te zien of de foto van Shirdi Sai Baba nog steeds aan de wand hing. Tot zijn verbazing vertelde men hem dat er nooit een foto van Shirdi Sai had gehangen!

Het was geen alledaagse zaak dat een werknemer compleet met het hele gezin werd overgeplaatst, om vervolgens na een paar maanden weer te worden teruggeroepen. Daarom was het Pavan eens te meer duidelijk dat de overplaatsing tot doel had gehad om hem en zijn gezin in staat te stellen Swami te ontmoeten.

Na zijn overplaatsing naar Chennai bleven Pavan en zijn gezin Swami Gopala Krishna bezoeken zo vaak ze konden. Ze voelden voortdurend Zijn genade en liefdevolle zorg in alle aspecten van hun leven. In hun huis hebben ze tegenwoordig een foto van Shirdi Sai Baba die tegen hen lijkt te spreken. Zowel Pavan als zijn vrouw delen die ervaring. De grootste problemen worden opgelost door een simpel gebed en zo heeft Swami Zijn belofte aan hen - dat Hij altijd bij hen zou zijn - waargemaakt.

Terwijl hij me dit verhaal vertelde, roken zowel Pavan als ik een sterke geur van *vibhuti*.

Madhavi, Pavans vrouw, vroeg bescheiden of ik ook haar verhaal wilde horen. Graag!

Toen ze voor haar tweede kind in de verloskamer lag en de pijn van de weeën erg sterk werd, vertelden de dokters dat het nog wel even zou duren voordat de baby zou komen. Ze voelde een spontane behoefte om te bidden:

‘Baba kom, Baba kom, Baba kom!’

Ik vroeg Madhavi wat ze precies bedoeld had met haar gebed.

Ze antwoordde dat ze niet tot Baba had gebeden om Zijn Goddelijke hulp maar ze bad Hem te komen in de vorm van haar baby! Drie minuten later werd Sai Kartikaya Eshan geboren!

Tot dat moment had Pavan hier niet van geweten. Hij had altijd gedacht dat ze om hulp had gebeden. Pas toen ze mij haar verhaal vertelde, werd dit geheim ook hem geopenbaard en natuurlijk voelde ik me vereerd om getuige te zijn van zo iets moois.

Chhaya Mukherjee is een aardige, charmante dame en muzieklerares op een school in Mumbai. Haar man, **P.K. Mukherjee**, is management consultant, voorheen werkzaam voor Phillips International en Videocon. Chhaya speelt prachtig harmonium en we hebben vele heerlijke uren rond haar harmonium doorgebracht, terwijl we met een grote groep *bhajans* zongen en zij onze zangkunst bijschaafde.

Nadat ze me haar verhaal had verteld, was ze zo vriendelijk het voor me op te schrijven en het te mailen, omdat we geen tijd meer hadden de details te bespreken.

Tussen 1991 en 1993 heeft Chhaya samen met haar man twee jaar in de Verenigde Staten gewoond. Ze kwamen daar met verschillende Sathya Sai Baba devotees in aanraking, die hen met liefde omringden. Onder hen was **de familie Ayyar** met wie een hechte vriendschap ontstond. Chhaya en haar man bezochten hen vaak en de familie Ayyar bood voortdurend hulp in de tijd dat ze zich probeerden te vestigen. De familie Ayyar had drie zoons en een dochter. De jongste zoon had een verantwoordelijke functie bij de Amerikaanse Luchtmacht.

Enkele jaren na de terugkeer van Chhaya en P.K. naar India bezocht President Clinton India tijdens een officieel staatsbezoek en een van de piloten was Ayyar junior. Hij nam de gelegenheid te baat om Chhaya en P.K. in Mumbai te bezoeken. Nadat de president India had verlaten besloot Ayyar met zijn vrouw naar Whitefield te gaan voor *darshan* van Sathya Sai Baba. Chhaya had Swami Gopala Krishna in 1996 ontmoet en nu Ayyar plannen had naar Whitefield te gaan, adviseerde ze hem met klem om ook Swamiji Gopala Baba - zoals ze Hem noemde - in Girinagar op te zoeken. Ayyar was ontdaan! Hoe kon ze hem naar een andere Swami verwijzen, nadat ze Sathya Sai Baba had leren kennen en Zijn Goddelijke *darshan* had ontvangen? Ze antwoordde dat dezelfde Baba, die in ieder van ons woont, haar had ingegeven Ayyar voor te stellen om Swami Gopala Krishna te bezoeken. Tactvol voegde ze eraan toe dat hij niet moest gaan als het niet goed voor hem voelde.

Ze vertrokken nog diezelfde avond en Chhaya vergat het voorval. Laat in de avond van de daarop volgende dag kreeg ze een opgewonden Ayyar aan de telefoon, die haar vertelde dat hij in Girinagar was geweest en *darshan*

had gehad van Swami. Zijn vrouw en hij waren er erg gelukkig mee en dankten haar voor haar advies. Hij vertelde dat hij in een brief aan Sai Baba had geschreven dat Chhaya hen had geadviseerd om Swami Gopala Krishna te bezoeken. Als Sai Baba naar hem toe zou komen en de brief zou aannemen, zou hij het als Zijn toestemming beschouwen.

Die morgen was Sai Baba uit Zijn huis gekomen en was rechtstreeks naar Ayyar gelopen. Hij nam niet alleen de brief uit zijn hand maar materialiseerde ook *vibhuti*. Nadat Hij naar de vrouwenkant was gelopen, materialiseerde Hij ook *vibhuti* voor zijn vrouw! Dit was een overduidelijk teken en dus vertrok het echtpaar onmiddellijk na de *darshan* naar Girinagar.

Dit was slechts de introductie van het verhaal.

Na enkele maanden kwam Ayyars zus vanuit de Verenigde Staten naar India, in gezelschap van haar Dominicaanse vriend. Ze kon niet wachten met deze jongen te trouwen maar haar familie maakte bezwaar en vond hem geen partij voor haar. Het meisje had respect voor hun mening en bleef daarom haar huwelijk uitstellen. De hele situatie maakte haar diep ongelukkig en ze wilde advies van Swami, van wie ze via haar broer had gehoord. Chhaya en P.K. vingen het paar liefdevol op en informeerden ze over de meest geschikte tijd om Swami te bezoeken. Ze namen het advies ter harte en de ontmoeting vond kort daarop plaats. Swami beloofde onmiddellijk hun huwelijk in te zegenen en Hij vertelde zelfs dat hun huwelijk voorbeschikt was. Onnodig te vermelden dat het meisje en haar vriend letterlijk en figuurlijk in de wolken waren toen ze terugvloegen naar de Verenigde Staten. Thuis stond ze erop met haar vriend te trouwen. Swami had immers gezegd dat ze voor elkaar bestemd waren. Kannan, haar tweede broer, vond dit echter onzin. Hij wilde deze Swami wel eens persoonlijk ontmoeten om hem te vragen hoe Hij dit kon toestaan zonder de familie eerst te raadplegen. Ook hij vertrok naar Bangalore en ging met

een duister humeur op weg naar Girinagar om uit te vinden wie deze Swami was. Toen hij de Oude Mandir binnenkwam, zat Swami in Zijn gebruikelijke stoel, alsof Hij op hem wachtte. Hij was een en al smile en noemde Kannan bij zijn naam. Wat Swami daarna zei sloeg in als een bom. Hij vertelde hem dat Hij graag bereid was hem alle verhalen van Sri Krishna te vertellen.

Het was een feit dat Kannan en zijn familie al jaren naar Sathya Sai Baba gingen en Hem herhaaldelijk hadden gevraagd verhalen te vertellen over Sri Rama en Sri Krishna in een persoonlijk interview, wat helaas nooit was gebeurd. Zijn broer was gek op Sri Rama maar Kannan hield het meest van Sri Krishna. En hier was een onbekende Swami die zijn diepste wens kende! Zijn gezonde verstand vertelde hem dat hij op de juiste plaats was. Vandaag de dag is zijn hele familie oprecht toegewijd aan Swami, die uiteindelijk ook het huwelijk van zijn zus heeft voltrokken.

Op een dag, vroeg in augustus, bezocht Kannan de ashram. Swami vertelde over Zijn wens om een dispensary te laten bouwen.

‘Is het goed als het in november klaar is?’ antwoordde Kannan zonder zich ook maar een moment te bedenken en hij doneerde het volle bedrag voor de kosten van de bouw. Vandaag de dag ziet iedereen die opkijkt naar het dak van de dispensary een indrukwekkend groot beeld van Sri Krishna als een herinnering aan de gebeurtenissen in dit verhaal. Het feit dat de dispensary in enkele maanden is gebouwd - en bovendien in het regenseizoen - is een wonder op zich.

En ja, Sai Baba heeft Kannan in de vorm van Swami Gopala Baba veel verhalen over Sri Krishna verteld.

Chhaya eindigt haar brief met: *Ik laat het aan de lezer zelf over om uit te zoeken wie Sai Baba is en wie Swami Gopala Krishna is.*

Ik vond het jammer dat ik Kannan Ayyar niet persoonlijk had ontmoet, zoals de andere mensen over wie ik had mogen schrijven. Maar het verhaal had nog een staartje.

In de nacht van ons vertrek naar Nederland zaten we in de vertrekhal op onze vlucht te wachten. Prashanti sliep en Maanish liep een rondje terwijl ik Prashanti en onze bagage in de gaten hield. Plotseling kwam er een man naar Maanish toe die hem een spontane knuffel gaf en hem 'brother' noemde. Maanish herinnerde zich dat hij de man in de ashram had gezien, vlak voordat we vertrokken. Hij stond voor de dispensary, klaarblijkelijk op iemand te wachten. De man bleek Kannan Ayyar te zijn! We hadden geen idee dat hij in de ashram was en Chhaya was al enige tijd vertrokken, anders had ze het ons zeker gezegd. We brachten een paar mooie momenten samen op het vliegveld door voordat zijn vlucht vertrok en ik nam de gelegenheid te baat hem te vertellen over het verhaal van Chhaya. Ze had geen volledige namen gebruikt omdat ze nog geen toestemming had kunnen vragen en dit was mijn kans die te krijgen. Kannan gaf die graag en beloofde mijn verhaal te zullen lezen en corrigeren. Dit was duidelijk Swami's Goddelijke spel.

Voor hen die in gedachten volledig in God opgaan en hun hele leven in onbaatzuchtige dienstverlening aan de mensheid wijden, is het leven een onophoudelijk wonder.

-Baba-

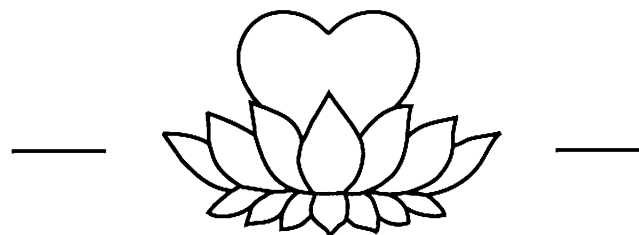
JE BENT ÉÉN IN DE GROOTSHEID VAN MIJN WEZEN

*Er is geen doel, zelfs geen weg
Alleen dat grote filmdoek
Wanneer je merkt dat je hebt toegekeken
Is het voor jou gesneden koek*

*Je was altijd daar, speelde niet mee
Je was de oorsprong van het spel
De Stille Melkzee*

*Je dacht dat je de speler was
En kon winnen bovendien
Toen bleek dat het een film was
En je had hem al gezien*

*De film draait door met nieuwe scènes
Maar nu trap je er niet meer in
Je bent zonder einde
Oorspronkelijk, maar zonder begin*

Goddelijke interventie

Love should be considered as the very breath of life.

-Baba-

Soms komt God om gebroken verbindingen te herstellen en Hij doet het op Zijn eigen, zeer originele wijze, waardoor niet alleen de betrokkenen in hun hart worden geraakt, maar ook vele omstanders. Daarover gaat het eerste wonderschone wonderverhaal van **Kees Boeder**⁴. Ik ken hem onder andere als de man die het met enorm doorzettingsvermogen voor elkaar heeft gekregen om in Nederland een grote windmolen te maken, hem in losse onderdelen naar India te vervoeren als geschenk aan Sai Baba en hem vervolgens in Puttappathi heeft weten op te bouwen. Dat is op zich al een groot wonder maar daarover gaan deze verhalen niet. Kees stuurde me zijn wonderen via de e-mail in een lange brief. Kees en zijn vrouw Marijke kwamen al jaren in Onderdijk. Ze namen af en toe (vanwege de aanzienlijke reisafstand) deel aan de *sathsangs* bij Jan en Alída.

In het hier volgende verhaal was het geen gebed maar het grote godsvertrouwen van Kees, dat de wonderen in werking stelde. Boven zijn verhalen had Kees geschreven: *'Als de Heer wil dat ik iets te weten kom...'* De werkelijke namen van personen en plaatsen zijn veranderd om de privacy van de betrokkenen te respecteren.

Het was al zestien jaar geleden dat Kees zijn dochter Evelien had gesproken op een manier waarop vaders en dochters dat doen. De paar keer dat hij haar in die zestien jaren had gezien, was voor de rechter en dat was bepaald niet de juiste plaats om je dochter te ontmoeten. Elk mogelijk vader-dochter contact werd fanatiek tegengewerkt door Evelien's moeder.

In december 1999 spraken Kees en Marijke af om bemiddeling te vragen aan een bekende dominee om het contact tussen Kees en Evelien weer tot stand te brengen. Er volgde in januari 2000 een gesprek met de dominee die beloofde zijn best te doen. Daarvoor zou hij zelfs zijn ambtscollega in Den Bosch benaderen om met diens hulp een gesprek tussen vader en dochter te arrangeren. Het was blijkbaar niet de juiste tijd, want na het gesprek met de dominee kregen Kees en Marijke taal noch teken.

Gods wegen zijn ondoordringelijk en daar was Kees zich volledig van bewust. Daarom liet hij de moed geen moment zakken. Ook al had God één deur gesloten, Kees vertrouwde er vast op dat er wel een aanwijzing zou komen naar de volgende deur. In die tijd werkte hij als vrijwilliger bij een hospitaal. In een hospitaal wordt palliatieve zorg gegeven aan mensen met een korte levensverwachting, bijvoorbeeld minder dan drie maanden. Dit loopt natuurlijk wel eens uit op een langere tijd maar meestal niet langer dan zes tot acht maanden. De mensen in dit high-care hospitaal zagen de dood letterlijk in de ogen en werden vierentwintig uur per dag en zeven dagen in de week verpleegd door één verpleegkundige en twee vrijwilligers per dagdeel. De vrijwilligers, van wie Kees er een was, kregen een aantal cursussen en assisteerden de dienstdoende verpleegkundige bij alle werkzaamheden.

Op 21 juni 2000 arriveerde mevrouw Hendriks in het hospitaal. Kees las in haar dossier dat ze 96 jaar was en nagenoeg blind. Ze was geboren in Friesland als jongste van een tiental broers en zusters, die reeds lang overleden waren. Ze had altijd alleen gewoond en was nooit getrouwd. Onlangs was ze gevallen en kon nu niet meer; ze had noch de zin noch de kracht om te herstellen. Ze voelde dat haar tijd gekomen was.

Ze was de voorzitter van de kerkenraad van een Doopsgezinde Gemeente. Doopsgezinden begroeten elkaar met broeder en zuster en dus begroette Kees haar met:

⁴ Kees is kort na het insturen van zijn verhaal overleden.

‘Dag zuster Hendriks’ en ze antwoordde met: ‘En dan ben jij broeder Kees.’ Ze vertrouwde Kees toe dat ze er zo naar verlangde naar Jezus te mogen gaan. Ze was al zo oud en had geen familie meer. Ze was gewoon op. Kees reageerde door te zeggen dat er kennelijk nog een taak voor haar was, dat hij uiteraard ook niet wist welke, dat was immers aan de Heer en hij voegde daaraan toe:

‘Uw naam staat geschreven in Zijn hand. Echt, Hij vergeet U niet!’ Op dit gesprek volgden een reeks gebeurtenissen die Kees ongelooflijk toeschenen. In de nacht van 29 op 30 juni droomde hij tot vier keer toe van Sai Baba. Baba probeerde Kees iets duidelijk te maken maar er kwam steeds iets tussen zodat Kees het uiteindelijk niet te weten kwam. Op 30 juni had Kees middagdienst en mevrouw Hendriks had van de dominee een kaart ontvangen, waarop de dominee haar hand had getekend met een spreuk op elke vinger. Mevrouw Hendriks vroeg of Kees de spreuken aan haar voor wilde lezen. Uiteraard wilde Kees dat. En of Kees dan ook een bepaalde heilige tekst aan haar voor wilde lezen? Uiteraard, maar waar lag die tekst? Kees besloot op het nachtkastje te zoeken. Daar zag hij de liturgie van 23 mei liggen. De liturgie is het boekje waarin de gezangen en verzen van de kerkdienst staan. Kees keek of de gezochte tekst daar soms in stond. Op de laatste pagina aangekomen werd hij opvallend stil. Mevrouw Hendriks vroeg hem:

‘Wat word je stil broeder Kees, wat is er aan de hand?’ waarop Kees antwoordde:

‘Ik lees hier op de achterkant van de liturgie dat Evelien Rood gaat trouwen met Jeroen van Santen. Het is zelfs al gebeurd, want hier staat dat het huwelijk op 29 mei zou plaatsvinden en het is nu 30 juni.’ Mevrouw Hendriks vroeg belangstellend:

‘Ja, en wat is daar dan mee?’

‘Weet U, Evelien is mijn dochter maar ze heeft haar achternaam veranderd.’ Mevrouw Hendriks was verbijsterd dat hij op deze manier moest vernemen dat zijn dochter getrouwd was. Ja, ze kende Evelien wel. Ze zat met haar op de bijbelcursus en was zelfs een van de getuigen geweest toen Evelien en Jeroen gedoopt werden. Bij de Doopsgezinden is het de gewoonte om op volwassen leeftijd een eigen belijdenis te schrijven en op grond daarvan gedoopt te worden. *Als de Heer wil dat ik iets te weten kom, gebeurt dat ook*, dacht hij en ging de volgende dag rechtstreeks naar de grootmoeder van Evelien waar hij een redelijk goede verstandhouding mee had gehouden. Hij had haar echter al lange tijd niet meer gezien. Hij ging om haar te feliciteren met het huwelijk van haar kleindochter met Jeroen van Santen.

‘Wat? Hoe weet jij dat. Ze zouden het stilhouden!’ reageerde oma verbaasd op zijn felicitatie.

‘Als de Heer wil dat ik iets te weten kom, gebeurt dat ook,’ zei Kees droog. Oma verzuchtte:

‘Je komt het me niet alleen vertellen maar nog bewijzen ook. Dus wonderen bestaan! Moet ik daarvoor tweeënnegentig jaar worden? Om dit mee te maken? Ik dacht dat wonderen alleen in Verwegistan gebeuren.’

‘Wonderen gebeuren hier en nu,’ weerlegde Kees en hij vertelde haar ook dat Marijke en hij al enige tijd bezig waren een ontmoeting te bewerkstelligen tussen hem en dochter Evelien. Daar kon oma helemaal achter staan en ze gaf hem het telefoonnummer van Evelien. Kees belde op en kreeg Jeroen aan de lijn. Hij feliciteerde hem met zijn huwelijk en naar het bleek wilde Jeroen heel graag met hem praten. Hij had het al vreemd gevonden dat Evelien niet met haar vader sprak. Kees en Jeroen maakten een afspraak voor een ontmoeting met Evelien bij Harold’s Corner in Den Bosch; dat was neutraal terrein. Het gesprek vond plaats en alles verliep naar wens. Kees vond dat mevrouw Hendriks de eerste moest zijn die het

goede nieuws zou horen. Daarom spoedde hij zich die avond naar het hospitium om er met haar over te praten. De dienstdoende verpleegkundige ving hem op en Kees legde uit dat hij voor mevrouw Hendriks kwam.

‘Vergeet het maar Kees. Met mevrouw Hendriks zul je niet meer kunnen praten want ze ligt in coma. Het lampje boven haar deur brandt al, je bent te laat.’ Wanneer het rode lampje brandde betekende dat, dat de patiënt overleden, danwel niet meer aanspreekbaar was. Zonder begeleiding mocht dan geen bezoek meer worden toegestaan. Waar Kees het vandaan haalde weet hij nog steeds niet maar hij zei tegen de verpleegkundige:

‘Maar voor mij komt ze uit coma!’

‘Dat heb ik nog niet eerder meegemaakt,’ zei de verpleegkundige, ‘dat wil ik zien.’ En zo gingen ze samen de kamer van mevrouw Hendriks binnen.

Kees krijgt nog altijd kippenvel als hij denkt aan de gebeurtenissen die toen volgden. Hij begroette mevrouw Hendriks en, alsof het de gewoonste zaak van de wereld was, zei ze:

‘Ja Kees, wat is er?’ De verpleegkundige had het niet meer. Kees vertelde mevrouw Hendriks doodnuchter dat een ontmoeting tussen hem en zijn dochter had plaatsgehad, hoe het was verlopen en dat ze elkaar weer gevonden hadden.

‘Het is goed zo,’ eindigde hij zijn relaas.

‘Ja, het is goed zo,’ zei mevrouw Hendriks, ‘dan weet ik nu waarvoor ik zo lang moest wachten en kan ik nu gaan.’ Ze zakte weer weg in coma en het bleek dat ze daarmee haar laatste woorden had gesproken. Twee dagen later, in de ochtend van 13 juli, gleeed ze rustig uit het leven weg. Kees had die dag middagdienst en hij nam afscheid van mevrouw Hendriks. De verpleegkundige vertelde hem dat donderdag een uitvaartdienst zou worden gehouden. Vreemd, dacht Kees, uitvaartdiensten

worden normaal gesproken niet in het hospitium gehouden. Hij vroeg of hij erbij mocht zijn. De verpleegkundige zei hem dat het mocht, sterker nog, hij *moest* er zelfs bij zijn. De directrice vertelde hem dat ook nog eens: hij *moest* er bij zijn! Het werd donderdag 15 juli. De dominee, vergezeld van de kerkenraad, kwam naar het hospitium. De getuige verpleegkundige vertelde aan de kerkenraad - terwijl Kees bezig was met de inrichting van de kamer waar mevrouw Hendriks lag opgebaard - over de wel heel vreemde gang van zaken tussen Kees en mevrouw Hendriks. Men vroeg zich verbaasd af hoe hij het voor elkaar had gekregen om iemand uit coma te krijgen. Na de dienst ontstond er een levendig gesprek tussen Kees, de dominee en de kerkenraadsleden over de gebeurtenissen en Kees herhaalde nogmaals dat iets gebeurt als de Heer het wil. Toen vertelde de dominee dat de uitvaartdienst op 19 juli in de Doopsgezinde Kerk te Den Bosch zou worden gehouden. Kees was perplex:

‘Maar we hadden toch zojuist de uitvaartdienst hier in het hospitium? Waarvoor was dan deze extra dienst? De dominee snapte de gang van zaken ook niet goed en vertelde:

‘Beschouw deze dienst maar als ter ere voor jou!’ Inwendig dankte Kees Sai Baba uit het diepst van zijn hart voor deze bijzondere genade.

Alle mensen die met heel hun hart op Baba zijn georiënteerd zullen kunnen beamen dat er, met Zijn beeltenis in je hart en Zijn Naam op je tong de meest ongelooflijke ‘toevalligheden’ plaatsvinden. De volgende twee verhalen van Kees staat er vol van.

Kees en Ashok waren bij het schitterende, nieuwe ziekenhuis van Sai Baba in Whitefield geweest. Van daaruit moesten ze naar een fabriek. Ze dachten dat die dichtbij was en gingen dus welgemoed lopen. De afstand bleek veel groter dan ze hadden gedacht en ze besloten iemand aan te houden om

navraag te doen. Er liep een man aan de kant van de weg. Gelukkig sprak hij engels.

‘Oh, dat zal ongeveer tien kilometer zijn,’ antwoordde hij op hun vraag hoever de fabriek nog verwijderd lag.

Tja,’ voegde hij er nog aan toe, ‘dan hebben jullie wel een probleem want hier rijden geen taxi’s en geen riksja’s. Zelfs geen bus.’ Dat was pijnlijk duidelijk en het was nog bloedheet ook. Maar zowaar... er kwam op dat moment een bus aanrijden. De man kon zijn ogen niet geloven. De bus was helemaal leeg en dat was op zich al een onwaarschijnlijkheid in India. Kees hield de bus aan en de chauffeur vroeg hen in te stappen. Op zijn vraag waar ze naar toe wilden, antwoordde de man voor hen in de plaats en legde hun bestemming uit aan de chauffeur. Kees vroeg wat het zou gaan kosten.

‘Niets, dit kost geen geld,’ was het antwoord. Ook dat was een absolute onwaarschijnlijkheid en dat hoeft ik de ervaren India-gangers niet uit te leggen. Na enige tijd beduidde de chauffeur in Hindi dat ze uit moesten stappen. Inderdaad, ze stonden voor de fabriek. Een innerlijk ‘dank je wel, Baba’ en er werd afscheid genomen van de chauffeur. De mannen regelden hun zaken en vertelden de directeur van de fabriek dat ze nu naar Bangalore moesten om gereedschap te kopen.

‘Dan hebben jullie wel een probleem want hiervandaan gaat geen vervoer. Ga maar met mij mee want ik moet bij het adres *naast* het bedrijf zijn waar jullie naartoe moeten!’ Dit kon maar door één Hemelse Planner gepland zijn, wist Kees en hij zond nogmaals een welgemeend ‘dank je wel, Baba’ het luchtruim in.

Baba leek er prat op te gaan om Kees op het juiste moment op de juiste plaats af te leveren. Ook zijn volgende verhaal gaat hierover.

Kees was in Amsterdam om op bezoek te gaan bij een vriend en hij wilde ook een boek te kopen. Bij de boekwinkel liep het nogal uit. Het was tien voor vier geworden en hij zou om vier uur bij zijn vriend zijn, die in een verzorgingshuis was opgenomen. Lopen zou te lang duren. Dan maar met de bus, dacht hij. Dat leek een goed idee. De bus stond al op hem te wachten bij de halte Raadhuisstraat-Rozengracht. Al tijdens het lopen gaf Kees de chauffeur te kennen dat hij meewilde. De chauffeur gebaarde dat hij niet meer meekon. De bus stond te wachten op het groene licht en niemand mocht er meer in. Zo haal ik mijn afspraak niet, dacht Kees. Het licht sprong op groen. Vreemd genoeg reed de bus niet weg. De chauffeur deed de deur open en legde uit dat hij niet weg kon omdat de achterdeuren niet helemaal wilden sluiten. Omstanders lanceerden veel goede raad maar niets hielp. Kees stelde voor dat de passagiers zich zouden verplaatsen naar één kant van de bus en vroeg de chauffeur dit om te roepen. Alle passagiers – op twee jongeren na – gaven aan de oproep gehoor. Ondertussen stonden er ongeveer vijf trams en enkele bussen te wachten achter de gestrande bus. Kees vroeg de jongeren ook naar de andere kant te gaan en zowaar, de bus hing een klein beetje scheef, net genoeg om de deuren te sluiten! Het probleem was opgelost. Kees vroeg de chauffeur of hij nu *wel* meekon. Breed glimlachend stond deze hem dat toe en stempelde zijn kaart af, waarna hij uiteraard precies op tijd arriveerde. De bus had net op tijd panne gekregen. Dat kon alleen het werk van de Goddelijke Planner zijn, wist Kees. Zijn bekende ‘dank je wel Baba’ was ook hier weer op zijn plaats. Kees schreef me nog een fijne e-mail nadat ik hem had gevraagd wat de gebeurtenissen voor effect op zijn leven hadden gehad en ik hem het bovenstaande verhaal ter goedkeuring had opgestuurd. Ik geef een stukje uit zijn antwoord weer:

Ja, het is waar, mijn leven is een aaneenschakeling van merkwaardige gebeurtenissen. Het mooie is dat ze niet alleen voor mij lijken te gebeuren maar ook om anderen te steunen in hun geloof, hoewel het voor mij WETEN is. ...God of Baba of Die Ene werkt zelden voor een sterfelijk wezen alleen. Ik ben zo gewend aan deze zaken dat ik altijd een volgend wonder verwacht. ...Ik mag een mooi lijntje hebben met Baba en dat stamt waarschijnlijk al van vóór ik op deze planeet kwam. Dank, dank, dank daarvoor. Het is een verbonden weten met Baba. Ik kan niet meer dan alleen maar VERTROUWEN; vertrouwen dat ik aan Zijn hand mag lopen. In mijn eentje kan ik slechts vallen...

In het voorjaar van 2005 belden Nhemten en Soriane om **Marco en Myriam** uit te nodigen voor de inwijding van hun nieuwe huis in Noord-Frankrijk. Aangezien Marco en Myriam juist zelf een nieuw huis gekocht hadden, zaten ze tot over hun oren in het werk. Toch besloten ze een dieper gevoel te volgen en namen de uitnodiging met enthousiasme aan. Ze hadden het gevoel daar te moeten zijn en vertrouwden erop dat Baba voor al het andere zou zorgen. In Frankrijk aangekomen hoorde Marco bij het uitstappen dat er lucht uit een autoband ontsnapte en hij haalde er een scherpe steen uit. Vóór het naar huis rijden checkten ze de band, maar hij was nog vol en dus reden ze er gewoon mee naar huis. Zonder problemen kwamen ze veilig thuis. Ook de volgende morgen is Marco nog met de auto naar zijn werk in Maastricht gereden, want de band was nog steeds goed vol. Toen hij echter die middag naar huis wilde rijden bleek de band volledig te zijn leeggelopen. Marco belde de ANWB en vertelde het hele

verhaal. De man kon zijn oren niet geloven toen hij hoorde dat Marco nog met die band vanuit Frankrijk gekomen was en zelfs een dag later nog naar Maastricht was gereden. Ook de monteur die later de band ging plakken geloofde het niet. Hij zat al jaren in het vak en had toch al heel wat banden onder handen genomen maar zoiets had hij nog niet eerder meegemaakt. De band was immers in Frankrijk al lek geweest, anders kon Marco geen lucht hebben horen ontsnappen.

Als de band in Frankrijk was leeggelopen hadden ze hem zelf moeten verwisselen omdat ze daar niet verzekerd waren. Als Marco 's ochtends zijn band al leeg had gevonden had hij overuren moeten maken om zijn werk af te krijgen en Baba wist dat hij daar, gezien de omstandigheden, echt geen tijd meer voor had. Marco en Myriam begrepen dat Swami hier de hand in had gehad en ervoor had gezorgd dat ze naar Nhemten en Soriane hadden kunnen gaan, weer veilig thuis konden komen en dat het werk er niet onder hoefde te lijden.

Door verschillende redenen kon **Jeanet Bethlem**, een trouw lid van de Noord-Hollandse GKS familie, de PABO niet afmaken. Hoewel ze nooit spijt van haar beslissing had gehad, voelde ze toch iedere keer even dat kleine steekje van verdriet als het weer augustus werd - het begin van het nieuwe schooljaar.

In de loop van de tijd passeerden enkele andere banen de revue, trouwde ze en kreeg drie prachtige dochters. Ze dacht nooit meer aan haar wens om schooljuffrouw te worden. Totdat haar man haar op een dag een krant onder haar neus schoof met een artikel over het dreigende tekort aan basisschool leerkrachten. Iets voor haar om hier wat aan te doen?

Wilde ze niet alsnog haar opleiding afmaken? Dit keer was het haar vader die erover begon.

Zou ze het niet leuk vinden om haar studie weer op te nemen - parttime bijvoorbeeld? Dit vroeg haar zus.

Ze had er al jaren niet meer aan gedacht en plotseling waren er drie mensen die het onderwerp aanroerden! Genoeg reden om eens te informeren.

Iedere avond naar school gaan zou een te grote druk op haar gezin leggen. Maar als het nu eens mogelijk zou zijn om op zaterdag te studeren? Helaas had ze nog nooit van een school gehoord die een dergelijke mogelijkheid bood.

Vol verwachting checkte Jeanet iedere avond haar mail of er al informatie was. Maar helaas, een antwoord bleef uit. Toen ze het al bijna vergeten was lag er een envelop op de mat. Tot haar verbazing las ze dat er een mogelijkheid bestond voor een vierjarige opleiding op woensdagavond en zaterdag! Ze besloot Sai Baba een brief te schrijven, omdat het toch een ingrijpende beslissing was die ze moest nemen.

In het winkelcentrum in Heerhugowaard kwam ze Annie tegen, die haar vertelde dat Joke naar India zou gaan. Ze zou de brief zeker voor haar mee willen nemen.

Wie kwam ze enkele dagen later tegen... Joke! Jeanet vatte dat op als een goedkeuring van Baba en vond het niet eens meer nodig de brief nog te schrijven. Ze wist het nu zeker: ze zou haar oude studie weer opnemen. Niet meteen maar over twee jaar; dan zou haar jongste naar de kleuterschool gaan.

Twee eindeloze jaren later nam ze, met pijn in het hart, afscheid van haar baan als tandartsassistente. Ze was klaar voor de volgende fase in haar leven, hoewel ze erg opzag tegen de autoritjes naar Amsterdam. Mocht het

allemaal op een fiasco uitlopen, dan had ze in ieder geval op de snelweg leren rijden, iets wat ze altijd vreselijk had gevonden.

Alles ging goed. Natuurlijk was het soms zwaar om studie en huishouden te combineren maar het lukte en ze haalde hogere cijfers dan ooit. In het laatste jaar moest ze een twintig weken durende onafhankelijke stage lopen van tweeëneenhalve dag per week. Dit was te danken aan een nieuwe wet die juist van kracht was gegaan. Voorheen was het slechts twee dagen per week, dertien weken lang. Bijna een half jaar werken zonder salaris leek zo oneerlijk! En een betaalde stage vinden kon ze wel vergeten.

Jeanet raakte in paniek. Ze zat op de bank en de moed zonk haar in de schoenen. Totdat ze zich afvroeg waarom ze zich zo gek liet maken. *Al die zorgen, terwijl er maar één ding telt: de zorg voor mijn kinderen. Wanneer ik voor mijn gezin zorg, zal er ook voor mij gezorgd worden!*

Nadat ze zich op die manier aan de situatie had overgegeven kreeg ze nog diezelfde avond een telefoontje. De adjunct-directeur van de Vogelweideschool in Schagen - een heel fijne school - bood haar een betaalde stage aan voor de kleuterklas die ze in januari wilden opstarten!

Tegen het einde van de opleiding kwam het moment om een baan te zoeken. Dat bleek veel moeilijker dan ze had verwacht. Een vacature op Vogelweid trok bijna veertig kandidaten aan! Een jaar eerder zou nauwelijks één kandidaat hebben gesolliciteerd. Waar was het lerarentekort gebleven? Ze kon het net zo goed niet eens proberen. Bovendien zochten ze een fulltime kracht en zij wilde slechts parttime werken.

Er was wel een andere school, de Aloysius in Schagen. Ze hadden een vacature voor drie dagen maar ze had niet gereageerd want die mensen hadden zo onvriendelijk geklonken toen Jeanet ze eerder voor een stageplaats aan de lijn had gehad. Trouwens, de sluitingsdatum was al

verstrekken dus solliciteren had geen enkele zin meer. Misschien kon ze nog ergens als invalster aan de slag.

Weer zat ze in zak en as op de bank. Had ze voor niets zo hard gewerkt? Het had er toch werkelijk op geleken dat Baba wilde dat ze leerkracht werd. Waarom was er dan nu geen geschikte baan voor haar? Jeanet keek terug op de laatste jaren. Vele onverwachte dingen waren gebeurd op momenten dat ze de situatie in Baba's hand had gelegd. Op dat moment schoten de woorden van een Nederlandse bhajan door haar hoofd: *laat je zorgen nu maar varen, waarom zou je ze bewaren, leg ze in Sai Baba's hand...*

Net als in de vorige situatie dacht ze: *waarom zou ik me zorgen maken? Ik moet helemaal niets. Als ik voor mijn kinderen zorg, zorgt God wel voor mij. Dat is steeds zo geweest dus het zal nu ook wel zo gaan.* In het ergste geval zou ze geen baan als leerkracht vinden. En wat dan nog?

Weer bleek haar overgave de sleutel te zijn tot een oplossing. De volgende morgen belde de adjunct-directeur van de Vogelweid en vertelde dat ze met het hoofd van de Aloysiusschool had gesproken, Jos van Leeuwen. Jos had plannen om tijdens de lunchpauze kandidaten te selecteren die zouden worden uitgenodigd voor een sollicitatiegesprek. Als Jeanet hem zou bellen vóór twaalf uur, zou haar sollicitatie nog meetellen. Het was al rond twaalf uur toen ze hem eindelijk aan de lijn kreeg en ze stelde voor haar persoonlijke gegevens per e-mail op te sturen. Hij ging akkoord en binnen een half uur hoorde ze dat ze voor een gesprek mocht komen. Ze bleek de meest geschikte kandidaat te zijn!

Zij die met God gaan, bereiken altijd hun bestemming.

-Baba-

In het vroege voorjaar van 2005 bezochten **Nhemten en Soriane**, het sympathieke echtpaar uit Frankrijk, onze tempel voor de tweede keer en tijdens dat bezoek kwamen er veel mooie verhalen los. Natuurlijk was ik alert of er ook wonderen tussen zaten en toen dat zo bleek te zijn heb ik hen weten te verleiden om ze voor me op te nemen op een cassettebandje. Nhemten en Soriane speelden eerder al een mooie rol in wonderen van andere mensen en we hebben al gehoord over Soriane's gebeden voor bescherming van haar zoon Frank en voor genezing van Paul die aids had. Zie ook het verhaal van mijn moeder bij de kaakchirurg en dat van Margriet. Hieronder volgen nog enkele prachtige wonderverhalen. Nhemten nam als eerste het woord:

Het was rond 1990 en hij was met de auto op weg naar zijn ouders. Zijn toenmalige vrouw en kinderen zaten achterin te slapen, terwijl hij met een rustig gangetje zijn ouderlijk huis naderde. Het was een vredige avond en pikdonker. Hij reed op een lange brug met twee rijbanen toen een vrachtwagen hem tegemoet kwam. Voor beide voertuigen was net voldoende ruimte. In het midden van de brug gekomen passeerden ze elkaar maar op hetzelfde moment werd Nhemten verrast door een uit het niets opduikende auto die de vrachtwagen wilde inhalen. Met rechts van hem een metalen hek, vlak vóór hem de auto en links de passerende vrachtwagen wist Nhemten dat zijn laatste uur geslagen had. Er was niets wat hij kon doen. Hij sloot zijn ogen en wachtte op de enorme klap die zou

volgen. Na een ogenblik dat een mensenleven leek te duren, opende hij zijn ogen toen de klap uitbleef. Tot zijn stomme verbazing zag hij geen auto meer voor zich. In plaats daarvan reed de bewuste auto vóór de vrachtwagen terwijl er absoluut geen plaats was geweest om tussendoor te rijden. Het was zo snel gegaan dat er geen tijd was geweest voor emotie. Achteraf heeft Nhemten God vele malen hartstochtelijk bedankt voor de reddingsactie. Hij is die avond zonder verdere problemen bij zijn ouders gearriveerd maar hij heeft nooit iemand verteld wat er tijdens die rit was gebeurd, tot de dag dat hij zijn geheim voor dit boek prijsgaf.

Soriane wist te vertellen dat professor N. Kasturi en dr. John Hislop - beide devotees waren zeer nauw met Sathya Sai Baba verbonden - ooit exact hetzelfde hadden meegemaakt. Voor God zijn er blijkbaar geen onmogelijkheden en Zijn wonderen tarten elke natuurwet.

Terwijl ik dit deel van mijn boek aan het vertalen was, stuitte ik op een uitspraak van Sri Yukteswar, de guru van Paramahansa Yogananda:

De hele schepping wordt wetmatig geleid. De principes die werkzaam zijn in het universum en door wetenschappers kunnen worden ontdekt, worden natuurwetten genoemd. Maar er zijn subtielere wetten die heersen over de spirituele niveaus en het rijk van het bewustzijn; deze principes kunnen slechts worden gekend door de wetenschap van de yoga. Het is niet de natuurkundige maar de verlichte meester die de natuur van de materie kan bevatten. Door deze kennis kon Christus het oor van de bediende herstellen, dat was afgesneden door een van de apostelen.

In dit geval was het leven van een devotee gered terwijl hij niet eens aan God had gedacht. Net als bij Kees moet een onzichtbaar koord hem met Sai Baba hebben verbonden en we zullen nooit precies weten hoe deze

verbinding werkt, tenzij we worden als Hij die de principes van de natuurwetten werkelijk kent.

In juli 2005 stonden Maanish, Prashanti en ik gepakt en gezakt klaar om naar Girinagar te reizen voor *Gurupoornima*. In mijn meditatie, enkele dagen eerder, had ik Swami gevraagd om het thema van deze reis. *Wees een instrument van vrede*, kwam als innerlijk antwoord. Ik kon dus verwachten dat ons enkele tests te wachten stonden. Die begonnen al op Schiphol. Prashanti en ik hielden een oogje op de koffers, terwijl Maanish de formaliteiten regelde. Het duurde wel erg lang en we zagen dat hij ergens over stond te discussiëren. Het was duidelijk dat er iets niet klopte. Toen kwam het slechte nieuws. Voor het eerst sinds we naar India reisden werd ons boardingpassen geweigerd. Door een fout bij de ambassade was Prashanti niet in ons visum vermeld. Moe als ze was - we hadden haar al om vier uur 's ochtends uit bed geplukt - was ze in tranen bij het horen van de onheilstijding. Toch waren we zelf heel rustig. We genoten zelfs van de twee zonovergoten dagen die we nodig hadden om een nieuw visum te regelen. We vermaakten ons prima bij mijn ouders en maakten van de gelegenheid gebruik om een dagje op het Scheveningse strand door te brengen toen we voor het visum terugmoesten naar Den Haag. Toch wisten we nog niet of we op zeer korte termijn een nieuw ticket konden krijgen. Maanish had maar twee weken vakantie en als het nog een paar dagen zou duren voordat we zouden kunnen vliegen, was het niet meer de moeite. We legden het allemaal in Baba's hand. Onderweg van Scheveningen naar mijn ouderlijk huis kregen we het verlossende telefoontje dat we de dag daarop konden vertrekken. Wellicht waren deze wachtdagen wel bedoeld om ons

extra energie te geven voor de vermoeiende reis, want we waren echt uitgeput geweest na de drukke week die aan de geplande reisdatum voorafgegaan was. Tegen de tijd dat we daadwerkelijk het vliegtuig binnengingen waren we verfrist en uitgerust en keken ernaar uit om onze GKS broers en zussen uit o.a. Bombay, Bangalore en Delhi te ontmoeten.

*De schat die van werkelijke waarde is
is gelijkmoedigheid
in alle situaties.*

-Baba-

We brachten enkele dagen door in een hotel dicht bij de Mandir. Toen mochten we Swami's gasten in Girinagar te zijn.

Bij onze aankomst in het gastenverblijf zagen we een familie uit Bombay, die we nog niet eerder hadden ontmoet en die ook juist was gearriveerd. Nadat we allemaal een beetje gesetteld waren en terwijl Maanish een middagdutje deed, gingen Prashanti en ik ons voorstellen. De familie Puri begroette ons hartelijk. Ik vertelde hen over mijn boek en het duurde niet lang of elk lid van de familie begon zijn of haar dierbaarste herinneringen te vertellen. We zaten gezellig met zijn allen midden in de kamer op matrassen op de grond terwijl zij hun verhalen vertelden en Prashanti met hun kleinzoon Shreyans speelde.

Dit was de eerste keer dat **Gopal Puri**, zijn lieve vrouw Prema, hun zonen Ashish en Vinay, hun twee dochters Parinita en Rajneeta en hun kleinzoon Shreyansh naar Girinagar kwamen om *Gurupoornima* te vieren. Gopal was inspecteur voor een technisch bedrijf.

- 215 -

De familie had nog nooit een levende guru gehad. Net als zoveel andere hindoefamilies, hadden zij ook een familiegod en voor hen was dat Shiva. Hoewel ze buiten Shiva ook alle andere vormen van God respecteerden, besteedden ze niet veel tijd aan hun spirituele zoektocht. *Bhajans* zingen en naar tempels gaan beschouwden ze als tijdverspilling.

Op een bepaald moment in zijn leven bevond Gopal Puri zich in een hachelijke situatie, die hem met grote zorg vervulde. In zijn beide ogen had zich sinds meer dan een jaar staar ontwikkeld, wat heel zeldzaam was, want slechts in twee procent van de gevallen, worden beide ogen gelijktijdig aangetast. Zijn linkeroog, die er het slechtst aan toe was, was reeds geopereerd. De ooglenzen was door een kunstmatige lens vervangen. Gopal had weer volledig zicht, maar negen maanden later had hij black-outs door een membraan op de nieuwe lens. Het membraan werd in een tweede operatie verwijderd maar vijf maanden later was aan dat oog totale blindheid ontstaan. De chirurg, die de vroegere professor in medicijnen van Gopal's zoon Ashish bleek te zijn, had ontdekt dat het netvlies had losgelaten. Hij had een derde operatie geadviseerd maar had geen volledig succes kunnen garanderen. Helaas had Gopal na de operatie inderdaad maar veertig procent zicht teruggekregen in dat oog. Na enkele weken was het weer achteruit gegaan. Er had zich een membraan gevormd op het netvlies en dat werd in een vierde operatie verwijderd. Hierna was nog maar dertig procent van zijn gezichtsvermogen intact gebleven. Hij had zijn toevlucht genomen tot sterkere glazen maar dat had niet veel verbetering gebracht en er was niets meer wat gedaan kon worden. Hij was toen nauwelijks in staat iemand te herkennen, die zijn kamer binnenkwam. Zijn rechteroog was begonnen aan een inhaalrace met het linker en daarmee zag hij nu nog voor ongeveer veertig à vijftig procent.

Op dat moment bereikten zijn wanhoop en frustratie een hoogtepunt. Daar zat hij dan. De mogelijkheid bestond dat hij volledig blind zou worden en

- 216 -

dat zou hem zijn baan kosten. Zijn dochter van achtentwintig was nog steeds niet getrouwd, wat bijzonder laat was om nog een geschikte bruidegom te vinden. Zijn oudste zoon, Ashish, afgestudeerd in medicijnen, was nog niet in een positie om de rest van het gezin te onderhouden met zijn salaris. De jongste zoon, Vinay, had zijn richting in het leven nog niet gevonden en had nog helemaal geen inkomsten.

Wat Gopal niet wist was, dat zijn buurman Bharat Raj Ayenger al in een eerder stadium met dr. Kutar had gesproken over Gopal's situatie.

Kutar had toen niet gereageerd, maar toen Ayenger hem nogmaals benaderde omdat de situatie ondraaglijk was geworden voor Gopal, zei hij:

‘Laat hem komen, de tijd is rijp.’

Ayenger stelde voor hem de volgende maandag persoonlijk te brengen maar daarop antwoordde Kutar onmiddellijk:

‘Nee, jij kunt hem niet brengen, laat zijn zoon meekomen.’

En inderdaad, die maandag moest Ayenger plotseling iets anders doen en Ashish moest zijn vader brengen.

Ashish, een allopathisch arts, had geen hoge pet op van homeopaten. Wat konden zij nog doen, als allopathisch e middelen hadden gefaald? Hij was bereid te geloven dat homeopathie iets kon betekenen bij enkele chronische ziektes, maar meer ook niet. Toen hij Kutar in zijn praktijk ontmoette, werd zijn weerstand zelfs nog groter. *Nee, hij hoort niet bij ons*, was zijn eerste gedachte.

Vreemd genoeg voelde hij zijn gemoed verzachten na hun eerste gesprek. Hij was onder de indruk van de liefde in Kutar's ogen, zijn zachte, vriendelijke benadering en zijn wijsheid. Hij zag zelfs een gelijkenis tussen hem en de foto van Swami Gopala Krishna, die hij twee dagen eerder gezien had. Dat maakte hem nieuwsgierig. *Is dit dezelfde man die ik op die foto zag? Hoe had deze man geweten dat Ayenger die maandag bezet zou zijn, terwijl Ayenger dat zelf niet eens wist? Hoe had Kutar geweten dat dit*

de juiste tijd voor zijn vader was om te komen? Kon hij achter de sluier kijken die de gemiddelde mens gescheiden houdt van het onbekende? Ashish' verwondering groeide nog toen de medicijnen die Kutar voorschreef, goed bleken te werken. Ten tijde van onze ontmoeting in Girinagar was zijn vaders linkeroog stabiel met een zicht van veertig procent en het rechteroog was aan de beterende hand. Maar belangrijker nog; Ashish merkte dat er diep in hem iets was, iets wat lang verborgen was geweest en ernaar verlangde naar buiten te komen. Het was Kutar's houding geweest, waardoor hij zich hiervan bewust was geworden. Een slapend spiritueel verlangen was geprikkeld.

Een neveneffect van deze eerste ontmoeting met Kutar was dat Gopal Puri en zijn familie contact begonnen te leggen met de GKS familie in Mumbai en zich gingen toeleggen op het zingen van *bhajans*. Ze waren erg onder de indruk en wilden alles weten over Swami Gopala Krishna.

Toen Swami in januari 2005 naar Bombay kwam, was de hele familie in tranen, alleen al door het zien van Zijn Goddelijke vorm. Swami sprak kort met ieder van hen. Het gevolg was dat elk lid van de familie zich volledig overgaf aan Zijn Goddelijke zorg en zich nergens meer druk over maakte. Voor het eerst in hun leven voelden ze zich geleid en beschermd en ze voelden dat alles was zoals het zou moeten zijn en dat alles goed zou gaan. Hun jongste zoon Vinay, die ze altijd onhandelbaar vonden, leek enorm te zijn veranderd door Swami's liefdevolle invloed. Gopal stond verbaasd over zichzelf omdat hij zich geen zorgen meer maakte over het rijgedrag van zijn zoons. Ze hadden - niet lang geleden - samen een scooter gekocht en hadden het klaargespeeld hem in enkele weken bijna volledig kapot te krijgen. Waar hij normaal heftig zou hebben gereageerd, merkte hij nu dat hij het veel kalmer en geduldiger opnam. Geen van allen was ooit op pelgrimstocht geweest maar nu waren ze allemaal samen in Girinagar.

Zelfs Ashish had vrijgenomen, hoewel hij nog maar net was begonnen in zijn nieuwe baan.

Tijdens hun verblijf in Girinagar gaf Swami nog meer bewijs van Zijn liefhebbende zorg voor de hele familie. We hadden een kort bezoek aan Puttaparthi gepland en de familie Puri zou met ons meegaan. Maar op de ochtend van onze reis werd de kleine Shreyansh ziek. Hij had een maagdarmonsteking wat diarree en overgeven met zich meebracht. Het was al vroeg in de morgen begonnen en iedereen maakte zich ernstige zorgen. Toen de bestelde taxi's buiten op ons stonden te wachten, wist de familie niet wat te doen. Ze besloten het aan Swami te vragen maar Swami liet de beslissing aan hen over. Toch waren ze niet over te halen om te vertrekken zonder Swami's instructies. Swami gaf ze met Zijn moederlijke, tedere liefde twee pakketjes *vibhuti* met de instructie ze op het voorhoofd, de borstkas en het maagje van het kind aan te brengen en gewoon te reizen. Shreyans kreeg geen enkel ander medicijn en toch herstelde hij snel en gaf zijn gezondheid geen problemen meer tijdens ons gezamenlijke verblijf in Puttaparthi.

De familie Puri werd op de dag van hun vertrek naar Bombay gezegend met een afscheidsinterview waarin Swami Vinay uitnodigde om bij Hem in Girinagar te komen wonen en werken. De wetenschap dat Swami hun zo veel zorg toonde gaf ze nog meer innerlijke vrede. Ook de andere gezinsleden kregen antwoorden op al hun vragen. Hoewel er ook tranen vielen toen ze Girinagar verlieten, waren ze toch vervuld van blijdschap door alles wat ze van Swami gekregen hadden. Wie kan het huis van de Goddelijke Moeder zonder gemengde gevoelens verlaten?

Je kunt je mijn vreugde voorstellen toen Swami persoonlijk enkele mensen aanwees om te interviewen voor het boek, net als Hij het jaar daarvoor had gedaan. Voor mij was het een geruststelling en de bevestiging die ik nodig had om mijn zelfvertrouwen terug te krijgen. Swami liet me via Venkat weten dat ik een interview kon regelen met een vriendelijke man uit Bombay, **Murli**. Venkat wees ons een rustig plekje in de Bhajan Hall voor ons gesprek.

Als kind was Murli al een devotee van Shirdi Sai Baba. Hij voelde dat er gedurende zijn leven altijd voor hem gezorgd werd en dat Shirdi Sai het nooit toestond dat hij moest lijden. Zelfs toen Saturnus ongunstig stond in zijn horoscoop in een - volgens de Indiase astrologen - zogenaamde 'Shanny periode', werd hij voortdurend beschermd. Een dergelijke periode staat erom bekend dat het effect ervan zo ingrijpend kan zijn dat het een miljonair in een bedelaar kan veranderen en een gevierde filmster in een straatjongen. Murli echter rolde er zonder problemen doorheen.

Hij had als technicus voor een internationale luchtvaartmaatschappij in het buitenland gewerkt. Toen hij in 1982 terugkeerde naar India wist hij dat het vrijwel ondenkbaar zou zijn een baan in de luchtvaart te krijgen. Hij had zijn baan bij Indian Airlines opgezegd toen hij in het buitenland ging werken en het was in Bombay überhaupt moeilijk een baan in de luchtvaart te krijgen. Daarom begon Murli plannen te maken om voor zichzelf te beginnen en een fabriek op te starten. Tot zijn grote verbazing werd hij door iemand benaderd voor een baan bij een vrachtluchtvaartmaatschappij. Hij was opgetogen en dankte Shirdi Sai Baba met heel zijn hart voor Zijn immense Liefde. Wie anders dan Hij kon hier verantwoordelijk voor zijn geweest? Murli vereerde Shirdi Sai Baba dagelijks met oprechte devotie en maakte er later een gewoonte van om maandelijks naar Shirdi te gaan.

In november 2004 was hij met zijn neef onderweg in zijn solide dieselwagen toen ze bij een ernstig ongeluk betrokken raakten. Murli noemde zichzelf al vijftig jaar een voorzichtig chauffeur en hoe hij in dit ongeluk verzeild kon raken begreep hij nog steeds niet. De schade was zo ernstig dat de bestuurderskant helemaal was verbrijzeld. Zelfs het stuur en de banden waren compleet afgerukt en er was verder werkelijk geen vierkante centimeter intact gebleven.

‘Geloof het of niet’, zei Murli, ‘maar zowel mijn neef als ik moeten tijdens het ongeluk door een onzichtbare kracht uit de wagen zijn geslingerd, want plotseling zaten we samen rustig op een helling naast de weg, zonder een schrammetje.’ Murli’s broer, die achter hen had gereden, haastte zich uit zijn auto, voorbereid iets afschuwelijks aan te treffen. Maar tot zijn stomme verbazing zag hij zijn familieleden ongedeerd op de grond zitten.

‘Waag het niet om naar je auto te kijken!’ zei hij nogal bruusk, deels door de schrik en deels om zijn broer te beschermen. ‘Die is zo vreselijk toegetakeld dat je het nooit zult vergeten als je dat eenmaal hebt gezien.’

Murli was op mysterieuze en dramatische wijze behoed voor een zekere dood, maar voor hem was het duidelijk dat het niets anders was dan de genade van Shirdi Sai.

Toen vertelde Murli ons hoe hij een paar maanden voor het ongeluk naar Shirdi was gegaan. Gezeten in Dwarakamai - de oude en verlaten moskee die als verblijfplaats voor Sirdi Sai Baba had gediend - vroeg hij in zijn gebed om een levende guru. Zijn moeder was in Puttaparthi gestorven, nadat ze de zegen van Sathya Sai Baba had ontvangen. Zij was een overtuigd devotee van Sathya Sai, evenals zijn zwager en zijn zussen. Ze beweerden unaniem dat er geen verschil was tussen de beide Baba’s maar

Murli was niet van de gedachte af te brengen dat er wellicht toch een verschil was. Zo kwam het dat hij als enig lid van de familie zijn eigen pad bewandelde en stevig vast bleef houden aan zijn geloof in Shirdi Sai. Toch voelde hij een innerlijk verlangen naar een levende leermeester. Ongeveer een maand na zijn gebed kwam Swami Gopala Krishna naar Bombay. Een vriend van Murli nam hem mee om deze Swami te ontmoeten. Toen Swami op een gegeven moment recht voor hem stond, aarzelde hij maar raakte tot zijn eigen verbazing toch Zijn Goddelijke voeten aan, waarop Swami hem zegende. De ontmoeting had een onverwacht effect op hem. Terwijl hij nooit iemand anders voor zijn geestesoog had gezien dan Shirdi Sai Baba, begon hij nu innerlijk *darshan* van Swami Gopala Krishna te krijgen.

Voor zijn werk moest hij af en toe naar Bangalore en tijdens een van deze gelegenheden bezocht hij Swami’s tempel in Girinagar. In de Oude Mandir zag hij zowel foto’s van Sathya Sai als van Shirdi Sai Baba hangen en hij wist dat Shirdi Sai zijn gebed om een levende leermeester had verhoord. Hij ging zitten en begon te bidden. Swami kwam naar hem toe en vroeg:

‘Wat wil je?’

‘Uw orders, Swami,’ antwoordde hij.

Vanaf dat moment gaf hij zich volledig over aan Swami Gopala Baba. Hij bad nog altijd tot Shirdi Sai maar zijn levende guru was nu in Girinagar. Deze guru-discipel relatie had vele positieve effecten. Een daarvan was dat, toen hij terugkwam in Bombay, hij de maandelijkse *sathsangs* bij Kutar ging bezoeken. Kutar gaf lezingen in spiritualiteit aan de hele Bombay GKS familie.

‘Deze man heeft bijzondere krachten,’ vertelde Murli ons. ‘Het is alsof hij dwars door je heen kijkt en weet of je je plichten en je *sadhana* doet of niet. We waren altijd bang voor hem, omdat je niets voor hem kon verbergen,’ zei hij lachend, maar al snel had liefde de angst volledig vervangen en voelde Murli de aanwezigheid van Swami alsof Hij daar was.

Na het ongeluk adviseerde Swami hem om een witte Ford te kopen, wat Murli zonder aarzeling deed. Sindsdien reserveerde hij de bijrijderstoel steevast voor Swami en stond niemand toe daar te zitten - zo groot was zijn liefde voor Swami geworden.

Hij stopte met het eten van vlees en het drinken van sterke drank en vertelde dat hij dat aan Swami te danken had.

‘Nu is mijn leven geheel van Swami. Hij zal me alles geven zonder vragen, zowel op materieel als spiritueel gebied.’

Maanish en ik waren onder de indruk van zijn diepe devotie en overgave en bedankten hem hartelijk voor zijn prachtige verhalen. We wisten met zekerheid dat we nog veel van hem konden leren.

Op de dag na ons interview met Murli, sprak hij ons aan terwijl we voor de dispensary stonden en verontschuldigde zich:

‘Sorry, maar ik ben waarschijnlijk het belangrijkste vergeten. Ik begrijp niet hoe ik het vergeten kon. Swami bedoelde waarschijnlijk juist dit verhaal toen Hij adviseerde mij te interviewen.’ Dus we spraken een tijd af en kwamen nogmaals samen.

Een van mijn zussen kwam uit Dubai naar India om zich hier te vestigen en haar man had kanker. Veel van zijn vitale organen waren aangetast. Drie jaar lang had niemand hem kunnen vertellen waar zijn onverklaarbare rugpijn vandaan kwam. Toen de kanker werd ontdekt was het al in een vergevorderd stadium. Extreem vermoeiende en pijnlijke onderzoeken volgden. Ik adviseerde hem naar Swami Gopala Krishna te gaan en Zijn zegen te vragen. Hoewel mijn zus en haar man alleen tot Sathya Sai Baba baden, wist ik ze toch te overreden om te komen. In die tijd droeg mijn zwager een plaat onder zijn kleren om zijn rug te versterken. Swami vroeg hem de plaat te verwijderen, wreef vibhuti op zijn

rug en adviseerde hem theertam te drinken. Mijn zus stelde een vraag over de medicijnen die haar man nam en Swami zei:

‘Hij kan innemen wat hij heeft gekregen maar als het op is, laat hem stoppen. Geen andere behandeling, geen bestraling.’

Hoewel de pijnen volgens de dokter nog zouden toenemen, begonnen ze te verminderen. Vier weken later ging hij terug naar dezelfde dokter. Er was geen spoor van kanker meer te bekennen! Niemand, vooral de dokter niet, had verwacht dat iemand zo’n vergevorderde staat van kanker kon overleven.

Hij vroeg zich af wat ervoor gezorgd had dat de kankerwaarde zo dramatisch was gedaald (van 14.000 naar 400 in vier weken).

Mijn zwager antwoordde: ‘Mijn gebed.’

Tegenwoordig komt mijn zwager elke maandagmorgen naar de abhishekam en wil het nooit missen. Swami heeft hem gezegd dat hij zich geen zorgen meer hoeft te maken. De kanker is verdwenen (cancer is cancelled).

Hij was een behoorlijk actieve man voordat hij ziek werd en gelukkig is hij nu weer even actief. Dankzij Swami! Niemand zou dit verhaal toch geloven als je het zou vertellen? verzuchtte Murli, nog danig onder de indruk van wat was gebeurd.

Sita van den Nieuwendijk en haar zoon Jivan verbleven in Swami’s dispensary. Om rustig te kunnen praten nam ik Sita mee naar een comfortabele bank in de hal en vroeg haar een paar van haar fantastische ervaringen met me te willen delen. Sita is de meest toegewijde *bhakta* van Swami Gopala Baba die ik ooit heb ontmoet. Ze herkende haar geliefde Krishna in Swami vanaf het allereerste moment dat ze Hem zag. Dat was

tijdens Swami's bezoek aan Holland in 2001. Na die indrukwekkende eerste ontmoeting kon ze nachtenlang niet slapen. Onbekende energieën begonnen spontaan door haar ruggengraat en haar kruin te stromen en alleen al de gedachte aan Zijn aanstaande vertrek brak haar hart. Toen de pijn op een bepaald moment onverdraaglijk was, materialiseerde Swami een prachtige ring voor haar, alsof Hij het gevoel van scheiding voor haar wilde verzachten en haar wilde verzekeren dat Hij altijd bij haar was. Vanaf die tijd ontwikkelde zich een goddelijke en onvernietigbare liefde tussen Sita en haar pas gevonden leermeester.

Toen Sita aan het eind van haar verblijf in Girinagar in 2004 afscheid van Swami nam, raakte ze respectvol en voorzichtig Swami's voeten aan. Tot ieders verbazing leek het of Swami door een ongeziene kracht achteruit geduwd werd, waardoor Hij Zijn balans kwijtraakte. Sita zag het niet gebeuren maar ze voelde via haar handen, die zacht op Zijn voeten rustten, dat Hij wankelde en bijna viel. Natuurlijk was ze hevig geschrokken want het laatste wat ze wilde was Swami schade berokkenen, op welke manier dan ook. Ze wist dat het niet haar zachte aanraking kon zijn geweest die deze sterke reactie kon hebben veroorzaakt, dus ze besloot uiteindelijk het gebeurde naast zich neer te leggen in de wetenschap dat de verklaring op een dag zou komen.

Twee dagen later was ze met Nico, haar man, in de auto onderweg van Enkhuizen naar Lelystad. Terwijl ze een bus inhaalden kwam hen in volle vaart een auto tegemoet. Het leek wel of hij uit het niets was gekomen. Nico twijfelde een seconde tussen hard remmen en op het gas trappen. In een flits zag Sita de scène in Swami's tuin weer voor zich. Op hetzelfde moment nam Nico een beslissing en remde zo hard hij kon. Net op tijd om een frontale botsing te voorkomen, manoeuvreerde hij de auto achter de bus.

Had Swami de klap opgevangen door Zijn plotselinge beweging tijdens hun afscheid in Girinagar? Voor Sita en Nico was het duidelijk: alleen Hij kon hen hebben gered. Ze waren diep ontroerd door Zijn zorg en bescherming. Hij had hun laten zien dat Hij zelfs van te voren iemands karma wegneemt.

Wanneer je in tijden van acuut gevaar aan God denkt, word je zeker gered. In dit geval was er nauwelijks tijd om ergens aan te denken, omdat het zo snel gebeurde. Het feit dat Swami de klap van te voren opving, zorgde ervoor dat Zijn beeltenis op het juiste moment aan Sita verscheen, want de herinnering was nog zo vers en dus kon de noodzakelijke connectie worden gemaakt! Devotees die zo toegewijd zijn in volledige overgave aan hun leermeester, worden zeker geholpen in tijden van crises. Ik denk persoonlijk dat het een genade is om in staat te zijn in een dergelijke situatie aan God te denken of je Zijn beeltenis voor de geest te halen. Alleen Hij kan dit mogelijk maken.

Sita mailde Swami direct na hun thuiskomst en haar gevoel dat Hij hen had gered van een serieus ongeluk werd door Hem bevestigd.

Deze gebeurtenis maakte Sita nog bewuster van het feit dat de tijd die haar hier op aarde was toebedeeld, slechts Zijn tijd was. Daarom wilde ze nu honderd procent van haar tijd inzetten op een manier die Hem gelukkig zou maken, want als Hij gelukkig was, was zij gelukkig. Deze houding bleek heel gezond te zijn want Sita merkte dat haar energie behoorlijk toenam, vergeleken met vroeger. En al deze energie werd aangewend in toegewijde dienstverlening aan haar geliefde guru. Ze lette er goed op dat al haar beslissingen werkelijk de hoogste keuze waren en dat ze Swami hielpen in Zijn missie te slagen en Zijn pijn te verminderen.

‘We hadden zwaar gewond kunnen zijn en maanden niet in staat om ook maar iets te doen. Swami heeft ons in staat gesteld om voor Hem te werken, door een catastrofe te voorkomen en nu merken we hoe vreugdevol het is om dit werk te kunnen doen. Dankzij deze gebeurtenis beleven we er veel meer voldoening aan.’

*Gods genade is als een verzekering
Het zal je zonder beperkingen helpen*

In moeilijke tijden.

-Baba-

De eerste keer dat **Balaji**, toen vijftientig jaar oud, naar de Oude Mandir in Girinagar kwam was in 1996. Op een maandagmorgen na de *abhishekam* zag hij meerdere mensen voor Swami neerknielen. Hij dacht dat Swami een gewone Brahmaanse priester was. *Waarom vallen deze mensen aan zijn voeten, dacht hij, vreemd, ze komen voor een abhishekam en buigen dan voor de priester.*

Zijn vader had kort daarvoor een huis gekocht op loopafstand van de mandir. Vijftien dagen na zijn eerste bezoek kwam er een man naar hun huis die Hari heette. Hij vertelde vol lof over Gopala Baba en Zijn *leela's*. Balaji's nieuwsgierigheid was gewekt. Deze Gopala Baba was dus geen gewone priester, zoals je die in elke grote of kleine tempel in India vindt. Zijn pas verworven interesse bracht hem terug naar de mandir. Gopala Baba riep hem liefdevol naast zich en stal zijn hart. Balaji ontwikkelde een grote liefde en devotie voor Swami en begon regelmatig naar de mandir te komen.

Hij had onlangs zijn studie afgerond en was op zoek naar een baan maar grote angst hield hem tegen: *zal ik in staat zijn om te overleven, zal ik in staat zijn ergens werk te krijgen en een gelukkig leven op te bouwen?* Hij liep lang rond met zijn zorgen maar op een dag, zes maanden later, brak iets in Balaji en barstte hij voor Swami in tranen uit. Hij vertelde wat op zijn hart lag.

‘Maak je geen zorgen, alles zal in orde komen, Ik ben bij je,’ troostte Swami hem.

Kort daarop kreeg hij een goede baan aangeboden en een opgewonden Balaji haastte zich met zijn aanstelling naar Swami. Je kon niet zien wie gelukkiger was, Swami of Balaji, want Swami glom van plezier toen Hij de wens van Zijn devotee zag uitkomen.

In 1998 kwam een van Balaji's nichtjes met haar familie naar Swami. Balaji zelf had hun interesse voor Swami gewekt. Gopala Baba, de Goddelijke Planner, vertelde het nichtje in aanwezigheid van Balaji dat ze het volgende jaar zou trouwen in een goede familie. Niemand van hen wist toen dat ze met Balaji zou trouwen! Een jaar later echter, trouwde hij zijn nichtje, zoals in India niet ongebruikelijk is, en met Swami's genade hebben ze een prachtige dochter en leiden een gelukkig leven. Beide families waren al jaren Sathya Sai Baba devotees. Balaji zegt dat hij al zijn prille geluk en groeiende zelfvertrouwen aan Swami te danken heeft.

Er is een gebeurtenis die Balaji nooit zal vergeten. Op een dag kreeg hij buiktyfus. Vijftien dagen lang nam hij de voorgeschreven medicijnen en herstelde. Een week later kwam de koorts terug. De dokter adviseerde een bloedtest voor geelzucht. Balaji besloot Swami op de hoogte te brengen. Swami hield zacht en troostend Zijn hand op Balaji's hoofd en zei:

‘Maak je geen zorgen, er gebeurt niets.’

Drie dagen later wees het doktersrapport uit dat hij volkomen gezond was. De dokter was op zijn zachtst gezegd uiterst verbaasd want hij was er zeker van geweest dat hepatitis B de oorzaak was van Balaji's problemen. Balaji gaf dankbaar alle eer aan Swami.

Een ander incident vond plaats tijdens de bouw van zijn huis. Er moesten zware vloertegels worden verplaatst. Vier of vijf tegels vielen recht op Balaji's voet. In plaats van naar de dokter haastte hij zich naar Swami. Twee of drie devotees zaten aan Swami's voeten toen hij de mandir binnenkwam, maar toen Swami de pijn in Balaji's gezicht zag nam Hij hem mee naar Zijn privé vertrekken. Balaji toonde zijn gezwollen en bloedende benen. Met liefdevolle, moederlijke tederheid en zonder verdere vragen bracht Swami een zalf aan. Hij adviseerde de zalf nog twee of drie dagen te gebruiken. Vervolgens ging Balaji naar de dokter om op eventuele fracturen te laten onderzoeken. De dokter vond geen breuken maar schreef antibiotica en injecties voor om de wonden te genezen. Balaji weigerde, met als uitleg dat Swami hem al zalf had gegeven en dat hij verder niets nodig had. En zo was het ook. Zonder verdere behandeling genas Balaji in minder dan geen tijd!

Hier aangekomen herinner ik me een voorval dat plaatsvond in 1997, toen ik Swami Gopala Baba voor de tweede keer ontmoette. Ik was in India met een kleine Prashanti, die toen drie jaar oud was. Nadat ze bij het ontbijt in ons hotel een glas versgeperste sinaasappelsap had gedronken, kreeg ze zo'n hevige koorts dat ze begon te ijlen. Ik was alleen met haar maar raakte niet in paniek. Ik wist dat kinderen snel hoge koorts krijgen en vaak met dezelfde snelheid weer opknappen. Toch was ze er nu erger aan toe dan ik haar ooit had meegemaakt.

Het huwelijk van twee goede vrienden zou die dag plaatsvinden in de Sai Mandiram in Girinagar. Swami zou hen trouwen. Ik besloot Prashanti in een sjaal te wikkelen en met haar naar de bruiloft te gaan. Op welke plaats kon ik op dat moment beter zijn dan aan de voeten van de Goddelijke Dokter in de vorm van Swami Gopala Baba? Tijdens de huwelijksceremonie begon Prashanti hevig over te geven. Niemand had het in de gaten omdat ieders aandacht volledig in beslag werd genomen door wat op het altaar gebeurde. Ik probeerde zo onopvallend mogelijk haar mond af te veggen met mijn sjaal en voelde me behoorlijk ongemakkelijk. Hoewel ik me zorgen maakte bleef ik zo kalm als ik kon; Swami was immers dichtbij. Nadat alle rituelen waren afgerond en Swami rijst voor het bruidspaar had gematerialiseerd, droeg ik Prashanti naar Swami toe en vertelde over haar toestand. Alwetende Swami zei vriendelijk:

'Ik geef je een medicijn en maak je geen zorgen over homeopathie of allopathie.'

Hoe kon Hij weten dat ik een grote weerstand tegen allopathie had? Het was duidelijk dat Swami mijn geheime zorgen kende! Angst of geen angst, ik zou Prashanti alles hebben gegeven wat uit *Zijn* handen kwam, zelfs als het antibiotica was en dat zei ik ook. Ik twijfelde aan veel dokters maar bij deze Goddelijke Dokter had ik geen twijfels. Het grappige is dat het medicijn dat Swami later liet halen een doodgewoon pakje kinder-Paracetamol was. Omdat de gedachte hieraan om de een of andere duistere reden niet in mijn eigen hoofd was opgekomen vond ik het zo mooi dat Swami zelfs in deze simpele dingen voor ons zorgt als je gedachten volledig bij Hem zijn. En natuurlijk, Prashanti genas nog dezelfde dag!

Laten we verder gaan met Balaji's volgende verhaal.

Balaji bevond zich bij een bushalte en was bezig in te stappen. Plotseling begon de bus te rijden. In India puilen de bussen vaak uit en de mensen

hangen letterlijk aan de buitenkant, zich vastgrijpend aan elk aanhangsels dat ze te pakken kunnen krijgen. Het was extreem moeilijk voor Balaji om snel in de overvolle bus te komen en het was te laat om weer achteruit te stappen vanwege de snelheid. Op het moment dat hij dreigde te vallen omdat hij geen houvast kon vinden, duwde iemand hem krachtig naar binnen. Dat was zijn redding. Hij was nu veilig in de bus. Hij draaide zich om, om zijn redder te bedanken maar achter hem was een lege deuropening; er was niemand! Balaji kon niet beschrijven wat hij op dat moment voelde en ik kon me dat levendig voorstellen.

Je herinnert je waarschijnlijk het verhaal dat **Lakshman** vertelde toen we terugreden na de *bhajans* bij de familie Dube. Diezelfde avond vertelde hij nog een indrukwekkend verhaal. Omdat ik mijn cassetterecorder niet bij me had, benaderde ik hem de volgende dag voor het huis van Swami Gopala Krishna met de vraag of hij alsjeblieft zijn mooie ervaring nog eens in detail wilde vertellen voor dit boek. Lakshman zou Lakshman niet zijn als hij dit zou weigeren.

Hij was laat voor de *bhajans* die donderdag. Swami werd altijd nerveus (of pretendeerde dat te zijn) als Lakshman niet op tijd kwam. Swami liet dan zelfs wachten met zingen totdat Lakshman was gearriveerd. Daarom kwam hij altijd liever tien minuten eerder dan één minuut te laat.

Maar de auto begaf het en hij en Shivani stonden stil te midden van het drukke Bangaloorse verkeer. Auto's, fietsen, riksja's en bussen kwamen toeterend aan alle kanten voorbij.

'We hadden de auto gisteren moeten laten repareren!' schreeuwde Lakshman tegen Shivani.

Uit het niets dook een moslim op, die Lakshman herkende als devotee van Swami.

'Je maakt je zorgen omdat je laat bent voor de *bhajans*, hè?' Merkte hij terloops op toen hij hielp de auto naar de kant van de weg te duwen.

'Zal ik iemand halen om de auto te repareren?'

'Nee, het gaat wel lukken, bedankt.'

De moslim verdween.

'En nu?' snauwde Lakshman weer tegen zijn vrouw.

'We halen het niet!'

Gelijktijdig met het vertrek van de moslim devotee kwam uit de tegenovergestelde richting een scooter aanrijden en deze stopte vlak voor hun neus. Zonder vragen kondigde hij aan dat hij de auto kon repareren.

'Ken jij deze man?' vroeg Shivani.

'Nee.'

De man opende de motorkap zonder verder nog op hen te letten en was zo klaar met zijn werk. Hij wilde geen geld. In plaats daarvan sprong hij op zijn scooter en verdween - even plotseling als hij was gekomen.

Lakshman en Shivani waren net op tijd voor de *bhajans*!

Toen ik Lakshman vroeg of hij Swami innerlijk om hulp had gevraagd, antwoordde hij van niet. Swami was immers altijd in zijn gedachten en speciaal toen dit gebeurde, want het enige dat hij wilde was op tijd bij Hem kunnen zijn.

Zoals we eerder hebben gezien gaan aan wonderen niet altijd gebeden vooraf. Het lijkt op een spirituele bankrekening: als de devotees rekening altijd in de plus staat, dankzij zijn overgave aan de Almachtige of door het

voortdurend herinneren van God als onscheidbaar deel van zijn leven, dan komt goddelijk genade zonder gebed naar hem toe als dat echt nodig is.

*Als de bhakta zijn alles,
lichaam, mind en bestaan
heeft opgedragen aan de Heer,
zal Hij Zelf voor alles zorg dragen,
want Hij zal altijd bij hem zijn.
Onder dergelijke omstandigheden
is er geen reden voor gebed.*

-Baba-

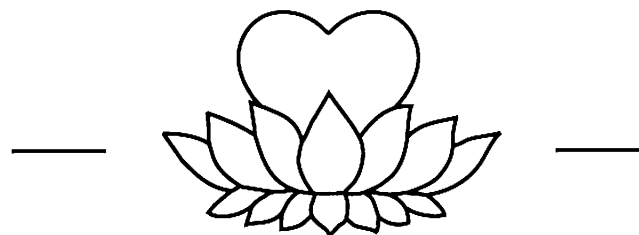
Herinner je je de opmerkelijke verandering in de houding van de huurbaas van **dr. Pradeep**? Hierdoor had deze zoveel vertrouwen gekregen dat het niet moeilijk voor hem was om onder alle omstandigheden aan Swami te denken. Zijn overgave was enorm en daarom kon Swami zijn roep om hulp niet negeren in de hieronder beschreven gebeurtenis:

Het was 22 oktober 2004. Pradeep zat achter het stuur van zijn auto; bij hem zaten verschillende familieleden. Er was een enorme drukte op de weg. Pradeep had er aardig de vaart in en tot zijn enorme schrik begaven zijn remmen het. Hij had, met de verantwoording voor alle inzittenden, veel te verliezen. In opperste wanhoop bad hij tot Swami Gopala Krishna. De auto is vervolgens ergens tegenaan gereden en niemand had ook maar een schrammetje!

- 233 -

De hele familie was geschokt en dolgelukkig met de miraculeuze afloop van het ongeluk. Hoeveel ellende was hen bespaard gebleven! Eenieder die de overvolle wegen in Bangalore uit eigen ervaring kent, weet dat dit voorval desastreus had kunnen aflopen.

'Swami is mijn God en Moeder. Wat Hij zegt doen we, zoals gehoorzame kinderen de adviezen van hun moeder volgen. Zo groot is ons vertrouwen in Hem,' besloot Pradeep zijn enthousiaste verhaal. In blijdschap en verwondering namen we afscheid van deze lieve man.

- 234 -

Troost

*Beproevingen en tegenspoed zijn door Mij gecreëerd
om je verlangen te intensiveren en om een echte devotee te onderscheiden
van de rest
-Baba-*

Margriet Rijks is een vrouw met een bijzonder warm hart, getrouwd met Rinus en moeder van Niels. Als kind had ze een sterke band met Jezus en elke avond bad ze voor een lange lijst familieleden waarvoor ze bescherming vroeg. Ze wilde voor hen allen een lang en gezond leven. Margriet was nauwelijks tien jaar toen ze ontdekte dat de genade van God er heel anders kon uitzien dan wij verwachten en waarvoor wij bidden. Haar vader was naar een vergadering geweest bij iemand van de Harmonie - ik zal hem Henk noemen - en had er een map laten liggen. Hij had die map echter nodig en dus stuurde hij Margriet even langs om hem te gaan halen. Toen ze bij die mensen binnenkwam en de man zag, overviel haar het gevoel dat hij nog die avond zou sterven. Ze was heel erg geschrokken maar begreep dat dit iets was wat ze niet kon zeggen. Ze heeft dus de map gepakt en is naar huis gegaan. Daar heeft ze het wel tegen haar vader durven vertellen. Die vond het grote onzin.

‘Hij is helemaal niet ziek, waar kom jij nou mee?’ wierp hij boos tegen.

Nog diezelfde avond belde de voorzitter van de Harmonie om te vertellen dat Henk aan een hartaanval was overleden. Haar vader reageerde op het nieuws door tegen Margriet uit te vallen:

‘Ik wil je nooit meer zoiets horen zeggen!’

Margriet kreeg, met haar kinderlogica, de indruk dat het *haar* schuld was dat Henk was overleden en paste er voortaan wel voor op om nog ooit iets

dergelijks te durven voelen, laat staan te uiten. Zo blokkeerde haar helderziende gave nog voordat deze tot ontplooiing was gekomen. Een allesoverheersend schuldgevoel kwam ervoor in de plaats en alles wat ze nadien voelde, stopte ze zorgvuldig weg.

Margriet was veertig toen de weggestopte gave weer aan het licht kwam. Ze had een tante die op jonge leeftijd door haar moeder in huis genomen was en voor Margriet als een zus was. Met haar had ze een geweldige band. Misschien wel omdat ze allebei zeer gevoelig waren. Maar het noodlot wilde dat haar tante in 2001 in het ziekenhuis belandde vanwege een hersenbloeding. Ze kon niet praten, was heel onrustig en deed verwoede pogingen om de slangetjes, die overal in haar lichaam zaten, los te trekken. Zelfs een blinde kon zien dat ze hevige pijn had. Haar toestand was kritiek en zelfs als ze het zou overleven was de kans groot dat ze de rest van haar leven als een kasplantje zou moeten doorbrengen. Er waren teveel lichaamsfuncties aangetast en het was zeker dat ze in een rolstoel terecht zou komen. Van nature was ze een heel bedrijvige vrouw en een leven in een rolstoel zou dus dubbel moeilijk voor haar zijn. Haar man en kinderen hadden een gesprek met de dokter en Margriet bleef samen met Rinus bij haar tante. Ze pakte haar tantes hand vast en probeerde haar tot rust te brengen. Ze raadde haar aan om alles los te laten en te ontspannen, ook al had ze geen idee of haar tante haar kon horen, want ze kon niets terugzeggen. Toch moeten Margriet's woorden aangekomen zijn, want op het moment dat zij ze uitsprak werd haar tante rustig, zelfs zo rustig dat ze in slaap viel. Een diepe slaap waaruit ze niet meer zou ontwaken. Na het gesprek met de dokter kwam haar man weer binnen en vond zijn vrouw rustig in slaap. Hij had twee dagen en nachten naast haar gezeten, machteloos toeziend hoe zij onrustig lag te woelen en te trekken en duidelijk in hevige pijn verkeerde. Hij was op zijn zachtst gezegd zeer verwonderd dat ze nu zo plotseling tot rust was gekomen. Die nacht belde

hij Margriet om te vertellen dat hij even naar huis was gegaan voor een paar uurtjes rust maar dat haar tantes toestand versneld achteruit ging. Men had haar in die toestand nog van het ziekenhuis in Kerkrade naar Heerlen vervoerd. Hij adviseerde Margriet om nog die nacht, of in ieder geval de volgende dag, naar het ziekenhuis te gaan als zij haar tante nog een keer wilde zien. De mogelijkheid was erg groot dat ze één van de komende dagen zou sterven. Margriet vond het verstandig om niet tot de volgende dag te wachten en liet zich meteen door Rinus naar het ziekenhuis brengen. Op dat moment was alle familie naar huis en het verplegend personeel wilde haar in eerste instantie niet eens binnenlaten. Margriet wist hen te overreden door te vertellen welke band ze met haar tante had. Even later zat ze aan het bed van haar tante, die ondertussen in coma was geraakt, en sprak haar nogmaals geruststellend toe:

‘Laat alles nu maar los en ga naar het licht. Vertrouw erop dat je daar heel goed zal worden ontvangen.’

Op datzelfde moment blies haar tante haar laatste adem uit. Het was een ongelooflijk moment in Margriet's leven. Ze zag letterlijk haar tantes energie in een cirkelende beweging omhoog gaan, om dan langzaam te verdwijnen. Margriet's troostende woorden waren precies wat ze nodig had gehad om haar aardse omhulsel achter zich te durven laten. Ondanks zichzelf pakte het verlies van haar geliefde tante, Margriet behoorlijk aan. Later op de dag lag ze intens verdrietig op haar bed. In de stilte van haar slaapkamer zag ze op een bepaald moment weer diezelfde draaiende energie, ditmaal vlak bij haar hoofd, waar het bleef rondcirkelen. Ze wist dat het haar tante was, die nu definitief afscheid kwam nemen. Ze barstte uit in tranen van ontroering en dankbaarheid en alle spanning en verdriet vonden zo een uitweg. De energie bleef nog een korte tijd rondraaien om dan langzaam te verdwijnen, een gerustgestelde en opgeluchte Margriet achterlatend.

Sinds die gebeurtenis is de blokkade uit Margriet's jeugd voorgoed verdwenen. Toch beseft ze achteraf heel goed dat, zonder zulke ouders die haar met de voeten op de grond hielden, ze zou zijn gaan zweven, wat wellicht niet goed voor haar zou zijn geweest. Ze was altijd al anders dan haar klasgenoten; hypergevoelig en emotioneel en bovendien begaan met heel andere dingen dan waar de rest van de klas mee bezig was. Haar ouders hebben haar onbewust geleerd met beide benen op de grond te staan en een stevige basis te bouwen voor het mooie werk dat ze nu mag verrichten.

De gebeurtenis met haar tante had als bijzonder effect dat Margriet nu vastbesloten is om stervensbegeleiding te gaan doen. Ze wil zich daarbij vooral op geestelijk gehandicapte mensen richten. Door de verbeterde medische voorzieningen worden deze mensen tegenwoordig vaak veel ouder dan vroeger, maar daardoor is de kans groter geworden dat zij hun ouders overleven en ze op latere leeftijd alleen zijn. Dat gaat Margriet aan het hart en daarvoor zal ze zich in de toekomst gaan inzetten.

SNEEUW-EEUWIGHEID

*En toen koos zij een God
die barmhartig was en van
haar hield zoals zij was.*

*En toen koos zij een God
die haar liet zien dat de
dagen en nachten smolten
als de sneeuw voor de zon.*

*En toen koos zij een God
die wist dat zij een
levend kind was, dat op
Hem had gewacht.*

*En in de avonden koos zij een God
die op haar wachtte en
haar ontving in de eeuwigheid
van Zijn bestaan.*

-Linda-

Dr. P. Ramamoorthy was de naam van de tweede man die ik mocht interviewen op de bank in Swami's lieflijke tuin in oktober 2004. Hij was een gepensioneerde wetenschapper, een voormalig Brindavan *Sevadal* Convenor en de schrijver van *The Hindu View and Way of Living*. Om

Swami niet te storen verplaatsten we ons naar het trapje van de Sai Mandir. Daar vertelde Ramamoorthy ons over zijn relatie met Sai Baba en Gopala Krishna Baba. Hij kende 'Chinna Baba', zoals hij Swami Gopala Krishna liefkozend noemde, pas een jaar. Toen hij Swami voor het eerst ontmoette tijdens de *bhajans* in Girinagar, keek deze hem aan, met een blik waarin de liefde van duizend moeders besloten lag. Toch heeft hij sindsdien een vreemdsoortige relatie met zijn 'Chinna Baba', vertrouwde Ramamoorthy ons toe. Ondanks dat hij alles deelde met Swami, inclusief zijn intiemste problemen, was hij toch niet in staat om zijn relatie met Hem te definiëren. Tussen 1980 en 1984 had zijn leven in dienst gestaan van Sathya Sai Baba. Hij organiseerde in die tijd alle *seva*-activiteiten in Whitefield. Hij was één van die mannen die we altijd vlak achter Baba zien lopen om Hem te hulp te schieten bij het aannemen van brieven en die een zakdoek aanreiken wanneer Hij *vibhuti* heeft gematerialiseerd; die mannen waarvan we ons stiekem afvragen wie die gezegende wezens toch zijn, die zo dicht bij Baba mogen zijn. Hij vergezelde Baba overal in Whitefield en was in de gelukkige omstandigheid om ontelbare wonderen van zeer dichtbij te mogen meemaken. Sai Baba materialiseerde de *heilige draad* voor zijn zoon tijdens een privé interview. Van 1984 tot 2000 kwam er een pauze in zijn relatie tot Sai Baba. Het was niet dat hij niet meer in Hem geloofde; hij was gewoon niet geïnteresseerd en negeerde Hem. Dat kunnen wij westerlingen ons nauwelijks voorstellen. We sparen voor dure tickets en reizen enorme afstanden om een stukje van Zijn oranje kleed te zien en daar was iemand die elke dag aan Zijn voeten kon zitten maar Hem eenvoudigweg negeerde. Toch is het begrijpelijk; is het niet zo dat datgene wat schaars en moeilijk te verkrijgen is aan aantrekkingskracht wint? Datgene wat voor het oprapen ligt verliest aan luister. Zo is ook datgene waarmee we zijn opgegroeid niet half zo interessant als wat we ons met bloed zweet en tranen hebben eigengemaakt.

Ondanks alles wat Ramamoorthy van zo nabij had meegemaakt, was er nog geen volledig vertrouwen in Sai Baba, vertelde hij.

'Van binnen vocht ik altijd met Baba, was nooit zonder vragen. Een wetenschapper, je weet wel, altijd vol twijfels.'

Dit veranderde echter volkomen na een dramatische gebeurtenis in mei 2000. Ramamoorthy en zijn vrouw brachten een bezoek aan hun zoon en dochter in Amerika. Zijn vrouw werd ernstig ziek en de dokters dachten in eerste instantie aan een gewone rugpijn. Later was de diagnose: inwendige bloedingen met onbekende oorzaak. Bloed stroomde langs haar ruggengraat omlaag en men kon de oorzaak niet vinden. Ramamoorthy bad in tranen tot Baba om iets te doen. En dat was precies wat Baba deed. Ook in het verre Amerika wist Hij Zijn kinderen te vinden en te troosten.

'Baba creëerde een dokter voor mijn vrouw,' vertelde hij, nog zichtbaar ontroerd. Dr. Jacqueline Adler werd de beschermengel van de hele familie, daar in het ziekenhuis. Bij de eerste ontmoeting kwam ze naar Ramamoorthy's zoon, die een bezoek bracht aan zijn moeder.

'Uw moeder is mijn patiënt,' zei ze eenvoudigweg, 'ik zal voor haar zorgen.'

Tot verbazing en vreugde van de familie was dr. Adler al vijftien jaar een oprecht Baba devotee. Ramamoorthy voelde diep in zijn hart dat zijn vrouw veilig was bij deze dokter. Ze was er ook altijd om de familie te troosten, te adviseren en bij te staan.

Ramamoorthy wist dat een operatie hem weinig kans gaf op een volledig gezonde vrouw. Hij wilde zijn vrouw terug zoals hij haar altijd had gekend en niet als hulpeloos kasplantje. Daarom was hij terughoudend voor de mogelijkheid van een operatie. Dr. Adler begreep zijn gevoelens en steunde hem erin. Ze adviseerde om alles aan Baba over te laten, wat de toekomst ook brengen zou en om samen oprecht te bidden. Een beroemd neuroloog kwam naar Ramamoorthy om hem te vertellen dat hij zijn vrouw ging

onderzoeken en zou opereren zodra ze de oorzaak van de bloeding gevonden hadden. Ramamoorthy was ondertussen sterk genoeg en bereid om zijn vrouw los te laten als het lot dat van hem eiste en hij verklaarde openlijk dat hij niet geloofde dat ze iets zouden vinden. De verbaasde chirurg wist niet wat te zeggen. Zo'n antwoord had hij niet verwacht. Hij was klaar om de mensen hoop en vertrouwen te schenken maar niet om een dergelijke overgave te ontmoeten. Dr. Adler ondertussen, bleef zoveel als ze kon bij de familie en bad met hen voor het wonder dat nodig was om de bloeding vanzelf te laten stoppen maar toch in het vertrouwen en de overgave dat alles wat gebeuren zou oké was, hoe dan ook. Het was Zijn Wil. Zoals Ramamoorthy zo moedig had beweerd, vond de chirurg niets. Er was nu geen dokter op aarde die zijn vrouw zou kunnen redden. Dr. Adler, altijd vol compassie en meelevens, regelde een samenzijn van de hele familie rond het bed van de zieke, die ondertussen in een diepe coma was geraakt en kunstmatig in leven werd gehouden. Ze zong met hen de Gayatri Mantra terwijl de kunstmatige beademing werd afgebroken. Ze had de hele kamer behangen met Baba foto's. Zoals allen konden zien op de monitor, vielen de harttonen langzaam stil en ruilde mevrouw Ramamoorthy vredig het vergankelijke voor het eeuwige leven, begeleid door de zuivere klanken van de Gayatri. Stel je voor: een ziekenhuiskamer vol apparaten en monitors, de muren behangen met foto's van Baba en een ontroerde familie die verbonden wordt door de klanken van een heilige mantra terwijl een geliefd familielid uit hun handen glipt. En dat alles in serene rust en volledig vertrouwen dat Baba voor hen zorgt en doet wat goed is.

Zelfs hier hield dr. Adlers zorg niet op. Ze ging onvermoeid verder en zag er op toe dat alle papieren die nodig waren om het stoffelijk overschot mee te mogen nemen, in orde kwamen. Dit was bepaald geen makkelijke taak maar ze slaagde erin hem met succes te vervullen.

Alle vragen van Ramamoorthy verdwenen door de ervaring van Sai Baba's Goddelijke zorg in het verre Amerika. Het voelde alsof Hij hen in de vorm van deze lieve dokter te hulp was geschoten. Zijn vertrouwen in Baba werd daardoor eindelijk volledig en zonder voorwaarden.

Toen de kleindochter van Ramamoorthy voor vakantie naar India kwam, schreef ze een prachtige en wijze brief aan Sai Baba, vol met vragen als: wat is liefde, waar komen we vandaan en waar gaan we naartoe, enz. Ramamoorthy wist dat het in die dagen moeilijk was om Sai Baba te bereiken en hij besloot de brief aan Swami Gopala Baba te geven, die hem onmiddellijk accepteerde. Swami las de hele brief, nam een pen en beantwoordde alle vragen op hetzelfde papier. Dit was voor Ramamoorthy het bewijs van Zijn eenheid met Sai Baba. Niemand anders zou het hebben gedurfd om een brief te accepteren en te beantwoorden die aan Sai Baba was geschreven. Maar hier eindigden de bewijzen niet. Op een dag nam Ramamoorthy zijn zoon mee naar Girinagar. Swami begroette de jongen met een warme omhelzing en zei:

'Hij is van mij,' en dat waren exact de woorden die ook Sai Baba had gesproken toen Hij zijn *heilige draad* voor hem materialiseerde.

'Swami Gopala Krishna is een voorbeeld van een ware toegewijde en hij laat heel India zien op welke manier beelden vereerd dienen te worden,' zegt Ramamoorthy. Beeldenverering is zeker geen zaak van dagelijkse routine. Het dient met liefde en aandacht te worden uitgevoerd want het is de inwonende God, gesymboliseerd door het beeld, die wordt herkend en vereerd.

Daarnaast is Hij het "filiaal" van het "hoofdkantoor" Sri Sathya Sai Baba. Daar ben ik absoluut van overtuigd.'

Toen **Prashanti** (op dat moment tien jaar oud) ons tijdens diezelfde reis zoveel interviews zag afnemen, zei ze dat ik ook háár moest interviewen. We waren verrukt door dat idee en dus nam ik mijn notitieblok en vroeg haar meteen van start te gaan. Ik vind dat ik haar verhaal alleen maar recht kan doen als ik het weergeef in de woorden, die ze me zelf zo perfect en uiterst geduldig gedictieerd heeft.

Ik dacht soms wel eens: mama en papa krijgen zoveel dingen van Swami; wanneer krijg ik ooit wat? Ik weet dat het zal komen, maar wanneer? Op 21 juli 2004 was Swami bij ons in Nederland. Hij legde vaak Zijn hand op mijn hoofd en vroeg dan hoe het met me ging. Hij heeft zelfs Zijn hand om mijn schouders gelegd en is zo met me naar binnen gelopen (in ons huis). Op 23 juli, toen Swami in Lambertschaag was, kregen we een interview met Swami. Ik bleef naar Hem staren. Zelfs als ik even een andere kant opkeek, zag ik alleen maar Swami. Papa vroeg Swami wat ik moest doen, want ik had het niet leuk op school en ik kreeg veel nachtmerries. Toen keek ik naar Swami. Hij tilde Zijn hand op en daar was ineens een heleboel vibhuti! Hij had het speciaal voor mij gematerialiseerd! Ik was heel gelukkig. Nu zie ik dat je ook iets voor mij hebt, dacht ik. Ik at het op en de rest van de dag rook mijn hand naar de zoete hemelse geur van de vibhuti, zelfs nadat ik mijn handen vijf keer gewassen had! Ik bleef de hele dag ruiken of het er nog was. Ik heb een hele tijd geen enge dromen meer gehad. Maar toen kwamen er toch een paar, maar dat zal wel moeten van Swami om me sterk te maken, denk ik. Dit gebeurde: Ik was nog niet aan het slapen. Soms heb ik dan al enge wezens in mijn hoofd. Dan droom ik al een beetje. En dan word ik bang. Deze keer kwamen er een eng monster

en vijf skeletten op me af. Ik was heel moe. Ik zag al die enge wezens en zei:

'Ga weg, ik ben moe, laat me slapen. Sodemieter op!' Ik had zelfvertrouwen gekregen van Swami. Ze gingen. Ik werd de volgende ochtend blij wakker en vertelde het aan mama. Een paar dagen later had ik het weer. Ik zei:

'Hallóóó, moet ik hier bang voor zijn? Ik ben niet bang, dus ga nu maar weg!' Toen zijn ze ook weggegaan. Heb daarna geen enge droom meer gehad.

Een paar maanden later hoorde ik dat we naar India zouden gaan. Ik was heel blij. We sliepen bij oma en opa voordat we vertrokken. Opa is gek, altijd grapjes maken. We werden om vier uur wakker om het vliegtuig te halen. Ik was door de spanning helemaal niet moe maar op het vliegveld werd ik langzaam hangerig. Daarna werd ik steeds fitter en blijer. We hadden wat problemen met het kattenvoer voor Swami's katten. Maar dat was ook wel grappig. We moesten één van de zakken openmaken en alle brokjes in een grote tas gooien zodat het beter paste. En een hele rij mensen achter ons die keken wat we aan het doen waren met onze vreemde bagage. Toen dat was opgelost waren we eindelijk in het vliegtuig. Toen we eindelijk in India aankwamen had ik nog meer spanning. We sliepen een paar uur in een hotel. De volgende dag gingen we naar Swami Gopala Krishna en kregen een mooie kamer. Het enige wat niet zo leuk was waren die muggen...

De eerste dag werd het feest gevierd dat Ravana werd verslagen. 's Avonds mocht mama meedoen met een puja en ze kreeg een sari van Swami. Ik dacht: krijgt mama weer iets, waarom ik niet? We gingen op dinsdag naar Baba in Puttaparthi en ik had een rok aan tot aan mijn knieën en een kort T-shirt, navel bloot. Iedereen lachte me uit

en praatte met elkaar over mij. Toen we naar de sevadals bij de ingang van het tempelplein liepen, deden ze heel onaardig.

'Je hebt geen sjaal, je hebt een blote buik, je rok is te kort. Morgen lange jurk met sjaal en nu rok omhoogtrekken, dan mag je erin.' Ik had pijn in mijn hart. Het gevoel was wat ik op school voel: daar lachen ze me uit en pesten me. Ik voelde me opeens niet meer fijn in India. Ik had geen lange kleren mee, die waren vies. Meteen die avond gingen we kleren kopen. We vonden niets. Maar opeens kwam er een mooi pakje uit de kast en ik paste het! Mijn ouders kochten het en ik trok het meteen aan zodat ik geen commentaar meer zou krijgen. Maar ik had nog een pakje nodig voor als we weer bij Swami Gopala Krishna zouden zijn. We vonden niets. Papa wilde wel in Bangalore gaan winkelen maar mama niet. Die houdt niet van winkelen in zo'n drukke stad. Ze wilde ook niet weg bij Swami. Mama zei tegen mij:

'Zeg God al je wensen en laat het aan Hem over wat goed voor je is,' en mama dacht: desnoods krijgt ze het van God. De volgende dag gingen we terug naar Gopala. Venkat stond klaar en zei:

'Swami is er!' (Swami stond voor Zijn huis op ons te wachten met een pakje in Zijn handen.) We liepen naar Swami en Swami gaf me prachtige stof voor een rok en bijpassende blouse en sjaal! Hij zei ook hoe het gemaakt moest worden (de blouse tot over de heupen en een lange rok). Ik was hééééél blij; dank je Swami! Mama had gelijk gehad: ik had een pakje van God gekregen! Toen liepen we naar de kamer. Venkat zei:

'Swami zei dat Hij het jou gegeven had omdat de mensen je zoveel pijn hebben gedaan. Hij was echt boos dat ze je uitlachten!' Hoe kon Swami dat weten? Het was me duidelijk geworden: Swami

weet alles zonder dat wij het Hem zeggen. Ik wist wel dat Hij God was maar nu heeft Hij zich helemaal voor mij ontpopt. Ik ben gewoon heel erg blij. Ik weet nu dat ik niet jaloers moet zijn. Mama en papa krijgen, maar ik óók. Swami heeft tegen mij gezegd:

'You are my child.'

Ik kreeg van iedereen complimenten en niemand lachte me uit. Dat was mijn wonder. Baba is eigenlijk Krishna maar ik voel meer dat Gopala Krishna mijn Krishna is!

(Prashanti is al vanaf haar peutertijd gek op Krishna.)

Het was zo ontroerend om ons eigen kind te interviewen en te horen hoe zij die dagen had ervaren. Je kunt je voorstellen hoe blij ik was dat ze ons had voorgesteld om naar haar verhaal te luisteren en het toe te voegen aan het boek. Ik was verbaasd toen ik tijdens die reis ontdekte dat God je zelfs op prille leeftijd kan testen. Net als bij ons maakte Hij haar bewust van haar zwakste plekken en wanneer het ervaren en begrepen is, is Hij het die de wonden komt genezen en een hoger inzicht in de gebeurtenissen schenkt. Hoe verbazingwekkend en wonderlijk mooi is het proces!

De moeder van **Venkatraj Acharya**, beter bekend als Venkat, had keelkanker en was door Swami's genade volledig genezen. Later ging ze naar Engeland om haar dochter te bezoeken. Niet lang daarna kreeg ze een tweede uitnodiging vanuit Engeland, maar Swami was deze keer terughoudend om haar te laten gaan. Ook Venkat had er om onbestemde redenen moeite mee. Maar zijn moeder stond erop en vertrok. De woorden van je guru mag je nooit negeren. In Engeland keerde de kanker terug. Nu

moet je dit niet interpreteren als de straf voor haar ongehoorzaamheid. Swami ziet vooruit wat staat te gebeuren en wilde haar voor onnodige ellende behoeden. Venkat's zwager, die ook arts was, belde vanuit Engeland om te vertellen dat zijn moeder volgens hem niet langer dan drie dagen te leven had! Toch slaagde ze erin om terug naar India te vliegen, waar ze weer *vibhuti* en *theertam* begon te nemen. Op deze onorthodoxe 'geneesmiddelen' leefde ze, in plaats van de haar toegezegde drie dagen, nog een heel jaar! Tegen die tijd had Swami Venkat voldoende moed gegeven om alles wat gebeuren moest onder ogen te zien. Toen ze uiteindelijk overleed was het gemis van iemand waarvan hij zo afhankelijk was geweest als zij, dankzij Swami's genade draaglijk voor hem. Na zijn moeders dood vroeg Swami hem zijn baan op te geven en bij Hem te blijven. Dat was meer dan een moeilijke beslissing voor Venkat. Zo dicht bij een *Sadguru* te leven is net zo riskant als spelen met vuur. Hij had al een tijdje gemerkt dat hij, iedere keer als hij op weg was naar de Mandir, wilde vluchten.

'Er waren daar teveel tests,' vertrouwde hij ons toe. 'Ik had altijd de neiging om van richting te veranderen als ik plannen had om naar de tempel te gaan.' Maar hij ontdekte dat er niets mis was met de Mandir. De werkelijke verandering moest in *hem* plaatsvinden.

'Swami fungeert als een spiegel. In werkelijkheid is Hij vol liefde en toen ik zelf liefde en niets dan liefde naar Hem begon uit te zenden, kreeg ik ook niets anders dan liefde terug.'

Op zaterdagavond stuurde Swami ons met Venkat, Lakshman en enkele anderen naar een bhajanavond, georganiseerd door de familie Dube. Hun naam is al eerder genoemd en deze avond kwam al in meerdere verhalen voor maar nu zijn zij dan eindelijk zelf aan de beurt.

We genoten van de krachtige *bhajans* en naderhand werden onze magen gastvrij gevuld met de heerlijkste Indiase gerechten. Swami had gezegd dat ik onze gastvrouw, **Meenakshi Dube**, zou moeten interviewen en dus deed ik die avond mijn best een afspraak met deze lieve en gastvrije vrouw te maken. Dat bleek niet mee te vallen want ze was druk bezet en bovendien erg verlegen en bescheiden. Toch kon ik haar overhalen en lukte het haar om maandag na de *abhishekam* wat tijd voor me vrij te maken. We zaten op de grond in de Oude Mandir, Meenakshi, Dinah Jarvis en ik. Ik haalde mijn cassette recorder tevoorschijn. In deze veilige en lieflijke omgeving vertelde ze ons haar verbazingwekkende ervaringen.

Begin jaren negentig werd Meenakshi uitgenodigd voor *bhajans* bij een vriendin thuis. Er werd haar verteld dat een swami de dienst waarschijnlijk zou komen zegenen met Zijn komst, maar zij wist eigenlijk niets van deze swami. Er waren ongeveer honderdvijfenzeventig mensen aanwezig. Meenakshi zat helemaal achteraan toen de haar onbekende swami binnenkwam. Hij had een charismatische persoonlijkheid en was geheel in het wit gekleed. Na de *bhajans* trok ze zich terug in een onopvallend hoekje van de kamer. De swami beduidde haar naar hem toe te komen en ze keek verward om zich heen of hij soms iemand anders bedoelde. Iemand zei dat het om haar ging; dat zij geroepen werd, dus ging ze naar hem toe en hij materialiseerde *vibhuti* voor haar. Hoewel ze vurig in Shirdi Sai Baba geloofde, wist ze niet wat ze met die witte poeder moest doen. Het kwam zo onverwacht dat het haar verwarde. Ze begon het aan iedereen om haar heen uit te delen maar er werd gezegd dat ze het voor zichzelf moest

houden. Op de een of andere manier had ze het gevoel deze swami te kennen en op de juiste plek te zijn. Toen voelde ze de behoefte om hem bij haar thuis uit te nodigen en ze vroeg de mensen hoe ze dat moest regelen.

‘Ga het gewoon vragen,’ was het advies, en dat volgde ze simpelweg op.

Het zal niet moeilijk zijn te raden wie deze swami was. Swami Gopala Krishna beloofde te komen.

Meenakshi begon er een gewoonte van te maken Hem in Girinagar te bezoeken en herhaalde dan meer dan eens haar verzoek. Elke keer beloofde Swami haar te zullen komen. Na vier of vijf keer dacht ze: *Hij zal wel gek worden van mijn gevraag, ik vraag het niet meer.* Meteen keerde Hij zich naar haar toe en zei in Hindi:

‘Ik zal komen,’ en Hij legde meteen een datum vast.

Op 23 januari kwam Gopala Baba naar haar huis.

Na een prachtige *bhajandienst* werd haar door de devotees die met Swami meegekomen waren verteld dat ze Swami zou mogen vragen om een familie interview. Swami kwam naar hun slaapkamer en Meenakshi's man vertelde Hem dat hij in al die jaren dat hij nu zijn fabriek leidde, nog altijd niet de mogelijkheid had gehad om apparatuur te exporteren. Hij had het verschillende keren geprobeerd maar geen opdrachten weten te bemachtigen. Swami's remedie was simpel en doeltreffend als altijd. Hij vroeg de catalogus en zegende die. Na deze gedenkwaardige dag kwam de export zonder enige moeite op gang. Dit bewijs van Zijn zorg en Goddelijkheid maakte de hele familie tot Zijn devotee.

Meenakshi werd uitgenodigd in een ashram waar Swami Gopala Baba een bezoek zou brengen. In die tijd ging Swami nog in het wit gekleed. Terwijl

ze naar Hem keek, zag Meenakshi slechts Shirdi Sai Baba en ze begreep dat haar geliefde Sai de vorm van Swami Gopala Baba had aangenomen.

In 2003 was Meenakshi voorzitter van de Rotary Club. De leden organiseren vele projecten en een van die projecten is het 'Jaipur Foot Camp' waarbij protheses worden verstrekt aan de armen. Meestal wordt aan dit dure project tussen de anderhalf- en twee miljoen roepies besteed en Meenakshi, die aan de beurt was het te organiseren, had een groot tekort aan geld. De mensen uit Delhi wilden alleen bijdragen als ze zelf met anderhalf miljoen zou komen, die ze dus niet had. Er was ook geen regeringssubsidie deze keer.

Op een morgen belde ze Swami en legde haar probleem voor aan deze Voorzienigheid in menselijke vorm. Hij antwoordde:

'Geen probleem, doe het. Begin maar te organiseren.' Dat was makkelijker gezegd dan gedaan. Buiten alle financiële moeilijkheden om waren er ook andere hordes te nemen. De ervaren technici die zorgden voor aanpassing van de protheses aan de individuele eisen, waren maar viereneenhalve dag beschikbaar, terwijl normaal minimaal zeven tot acht dagen werd uitgetrokken voor een dergelijk kamp.

Ook had ze niet het gebruikelijke aantal maanden om de verschillende bijeenkomsten, die nodig waren voor een zodanig omvangrijk project, te organiseren. Er lag nog slechts een maand tussen haar en haar beproeving.

Meenakshi belde enkele senior leden van de Rotary Club op en vertelde dat het hele project slechts vier à viereneenhalve dag zou kunnen duren. Ze zeiden:

'We gaan ervoor.'

Meenakshi ging naar de mandir en legde nogmaals de onzekere situatie aan Swami voor. Vervolgens waagde ze het te vragen:

'Swami, ik wil geld van U. Geef me alstublieft elf roepies.' Swami pakte het gevraagde geld en stopte de muntstukjes zorgvuldig in het kleine portemonneetje dat ze bij zich droeg. Na deze Goddelijke donatie begon het geld binnen te stromen. Dit project bleek het beste van de afgelopen acht jaar te zijn! Overheerlijk vijfsterren voedsel werd uitgedeeld aan de armste der armen. Het geld bleek meer dan toereikend te zijn en er was zelfs geld over voor volgende projecten. De technici uit Delhi prezen haar voor de perfecte organisatie en zeiden vol lof:

'Deze keer was er geen chaos en verwarring. (Voorheen was het wel gebeurd dat een prothese die voor de één gemaakt was, aan een ander werd gegeven.) Iedereen kreeg zijn prothese op tijd. Zeventienhonderd patiënten werden behandeld, terwijl in zo korte tijd, behandeling van niet meer dan zeven- tot negenhonderd patiënten verwacht zou mogen worden. Swami kwam het werk in Shivajinagar, waar het kamp sinds acht jaar werd gehouden, persoonlijk zegenen.

Dit verhaal lijkt op de wonderbaarlijke voedselvermenigvuldiging in de tijd van Jezus Christus, met dit verschil dat het hier geen voedsel gold, maar tijd en geld. Dit prachtige verhaal illustreert nogmaals dat het Christusbewustzijn zich niet slechts in Jezus manifesteerde. Wij beschouwen onszelf als gezegend dat we in dit leven in de aanwezigheid mogen zijn van een manifestatie van zuiver Christusbewustzijn in de vorm van Swami Sri Gopala Krishna. Meenakshi's vertrouwen in de woorden van haar guru leek op het vertrouwen van de discipelen van Jezus in hun Meester en dat maakte het wonder mogelijk.

Dienstverlening is het enige pad naar zelfrealisatie.

Het is de hoogste uitdrukking van liefde.

Geef jezelf in dienstverlening

Tot je laatste ademtocht.

-Baba-

In 2003 kwam Swami Gopala Baba naar de inzegening van hun nieuwe huis. Na de Arathi zei Swami dat Nerendra en Meenakshi hun handen moesten openen. Hij materialiseerde voor ieder een ring. (Meenakshi toonde me een prachtige ring met een diamant en vertelde dat die van haar man een grote groene steen - waarschijnlijk een smaragd - bevatte.) Toen Nerendra de ring van Swami kreeg deed hij hem aan zijn pink, want de ring was nogal klein. Swami zei:

‘Waarom daar? Laat hem eens zien.’

Hij pakte de ring aan en hield hem een moment vast. Toen gaf Hij hem terug en zei hem de ring aan zijn ringvinger te doen. Hij paste perfect!

Nu kunnen we natuurlijk denken, *waarom gaf Swami Nerendra niet meteen een passende ring?* Wel, als ik voor de keus werd gesteld en Swami zou mij een ring willen geven, zou ik dit extra wondertje hebben verkozen boven een meteen passende ring. Het lijkt op een extra zegen. Dat zou de reden kunnen zijn, extra vreugde schenken aan Zijn devotees. Natuurlijk kunnen er daarnaast ook symbolische redenen zijn. Vaak ontdekt de devotee zelf de symbolische reden op een later tijdstip. Nerendra draagt de ring dagelijks hoewel hij eigenlijk niet van sieraden houdt.

De familie Dube was uitgenodigd om met Swami naar Delhi te reizen in september 2004. Toen ze daar de gelegenheid toe kreeg, vroeg Meenakshi aan Swami:

‘Swami we hebben U geaccepteerd maar heeft U ook ons geaccepteerd?’

Swami was even stil en antwoordde toen vriendelijk:

‘Ik heb niet slechts jou geaccepteerd maar je hele familie, inclusief je zoons. Het zijn goede jongens. Van nu af aan ga ik jullie beschermen.’

Ze kon toen nog niet weten wat Swami duidelijk al wel wist. Er stonden enkele onverwachte en onaangename dingen te gebeuren, die hun hele leven geruïneerd zouden kunnen hebben, ware het niet dat Swami’s ingrijpen meerdere malen een ramp voorkwam. De familie was bezig een tweede fabriek te bouwen, waar ze testapparatuur en ruimte- en luchtvaartonderdelen zouden fabriceren. De bouw was in volle gang, met Meenakshi’s broer als opzichter. Op een dag, net na de lunch, zag hij dat het dak van het gebouw begon door te zakken. Er waren op dat moment maar enkele werknemers binnen; de rest was nog aan het lunchen. Hij schreeuwde dat iedereen het gebouw onmiddellijk moest verlaten en de werknemers renden in paniek naar buiten. Toen iedereen buiten was stortte het complete dak met donderend geweld naar beneden. Veel werknemers hadden door het vallende puin vermorzeld kunnen worden, maar dankzij Swami’s bescherming had niemand zelfs maar een schrammetje opgelopen!

Een paar dagen later merkte Meenakshi’s zwager dat enkele verbindingen uit de steigers waren verdwenen. Wanneer hij dit niet had opgemerkt was er wellicht een serieuze noodsituatie ontstaan. Weer waren ze behoed voor veel ellende en ze begrepen wat Swami had bedoeld met Zijn belofte dat Hij hen zou beschermen.

Op een dag in de Oude Mandir vroeg Swami aan Meenakshi:

‘Hoe is het met je man?’

‘Hij is oké.’

‘En hoe is het met de fabriek?’

‘Ook oké.’ Ze had Swami nog niet verteld over de recente gebeurtenissen. Alwetende Swami gaf haar *vibhuti* met de instructies dat haar man het om de hele fabriek moest uitstrooien. Deze instructie werd zonder meer opgevolgd.

Na de inwijding van de fabriek in de aanwezigheid van Swami, vertelde Meenakshi’s zwager haar wat twee dagen eerder was gebeurd. Een groot glazen raam moest op de eerste verdieping worden geplaatst. De man die hiervoor verantwoordelijk was, was in de haast om alles op tijd voor de opening klaar te krijgen zijn evenwicht kwijtgeraakt. Met het twee vierkante meter grote raam in zijn handen was hij naar beneden gevallen. Je zou verwachten dat hij, door zowel de val als het gebroken glas, zwaar gewond had moeten zijn. Wonderlijk genoeg gebeurde er niets ernstigs. Hij kreeg eerste hulp en kon gelijk weer aan het werk. Dit was de derde keer in korte tijd dat de familie Dube en hun werknemers waren behoed voor wat een ramp had kunnen zijn.

Op een maandag in februari 2005 was Meenakshi in de Mandir voor de *abhishekam*. Haar zoon belde haar op haar mobiele telefoon en vertelde bezorgd dat hun oude cockerspaniël spoorloos was verdwenen. Swami liep juist in haar buurt toen het bericht kwam en ze greep de kans om Hem aan te spreken.

‘Swami, Anshuman belde zojuist en vertelde dat Micky is verdwenen.’ Swami zei:

‘Het is moeilijk. Je zult hem niet vinden maar ga toch naar hem op zoek.’

Anshuman was erg gehecht aan de hond, dus vertelde Meenakshi hem alleen Swami’s opdracht om hem te gaan zoeken. Toen ze thuis kwam vond ze haar zoon in tranen. Hij had geen spoor van Micky gevonden. Rond één uur belde Venkat en zei:

‘Swami vraagt of jullie de hond gevonden hebben.’

‘Nee, we hebben nog niets gevonden.’

‘Swami zegt dat jullie in de buurt van de stormwaterafvoer moeten zoeken.’

Swami was slechts eenmaal bij hen geweest en via de voordeur binnengekomen. Er was geen sprake van dat Hij de ongeveer vijfhonderd meter achter hun huis gelegen afwatering kon hebben gezien. Iedereen was dus verbaasd over Swami’s instructie. Buiten dat Swami de afwatering niet kon hebben gezien, Micky kon nooit zo ver zijn afgedwaald. De oude hond kon amper één traprede beklimmen, laat staan de vele hordes nemen die hij ongetwijfeld onderweg naar de afwatering tegen zou komen. Toch rende Anshuman naar de plek en doorzocht het afwateringskanaal en nog een paar kleinere stroompjes. Een klein vrouwtje dat in de buurt aan het werk was vroeg wat er aan de hand was en nerveus als hij was, irriteerde haar nieuwsgierigheid hem. Maar hij bedacht zich. *Laat ik haar een foto van de hond tonen. Wie weet heeft ze iets gezien.*

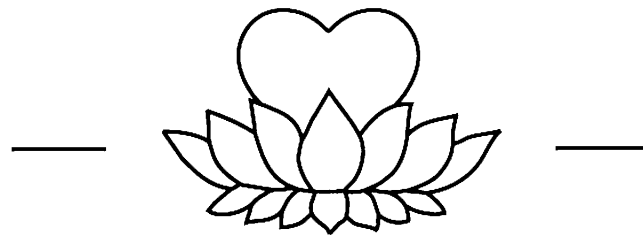
‘Ja, die hond heb ik gezien. Vraag maar in dat winkeltje,’ zei ze en wees naar het kleine bouwvalletje dat vlakbij stond. Daar hoorde hij dat ze zijn hond hadden zien drijven in het water en hem eruit gehaald hadden. Enkele minuten later was de hond overleden en daarom hadden ze hem in het water achtergelaten. Anshuman kon het lichaam van zijn hond niet meer vinden maar in ieder geval eindigde zijn zoektocht hier. Hoewel de hele familie verdrietig was toen ze hoorden dat de hond dood was, waren ze ook blij dat Swami’s woorden waren uitgekomen en dat ze daardoor niet in onzekerheid hoefden te zitten over zijn verblijfplaats. Swami had de

familie wederom zijn liefdevolle zorg getoond, ditmaal in een onomkeerbare situatie.

Meenakshi en haar hele familie leven in de zekerheid dat Swami er altijd voor hen is. Ze is ongelooflijk dankbaar dat Hij niet alleen haar onder Zijn hoede heeft genomen, maar ook haar man en zoons. Dat betekent vrede en harmonie in hun huis.

*Genezen is de gedachte
Genezen is het woord
Onbekende hoogte
Het lijkt op verraad
Van alles wat ik ken
Maar zo voelt het niet
Het voelt vrij en warm
In levend licht en
Plotselinge pure blijheid
Beweeg ik mij
In huis en over straat
De zon in mijn haar
En lachend vanuit de bloesem
Het leven is een feest
En ik ben uitgenodigd
-Linda-*

SHIRDI SAI BABA

Sri Sai Baba leefde zestig jaar in het kleine dorpje Shirdi in de staat Maharashtra in India. Hij was de belichaming van spirituele perfectie en compassie.

Er is geen authentiek materiaal bekend over Zijn geboorte en eerste levensjaren. Alles wat we zeker weten, is dat Hij in 1851 voor het eerst gezien werd in Shirdi. Hij was toen zestien jaar en zat dagelijks in yogahouding aan de rand van het dorp onder een neemboom. In die tijd had Hij weinig contact met de bewoners. Als zij Hem naar Zijn naam vroegen, gaf Hij daar geen antwoord op. Al snel bleek echter dat Hij over geneeskrachtige gaven beschikte en de mensen zochten Hem daarom op met allerlei kwalen. Hij nam dan blaadjes van de neemboom, kneusde deze en gaf ze als medicijn. Nadat Hij twee maanden onder de boom gezeten had, was Hij plotseling verdwenen. Pas in 1858 dook Hij weer op. Ditmaal als eregast in een bruiloftsstoet. Hij werd door Mahalsapati, een van Zijn eerste volgelingen, herkend en begroet met *Ya Sai* – Welkom Sai, een naam die binnen de moslimtraditie gegeven wordt aan een groot heilige en een gerealiseerde ziel. Ook ditmaal bleef Hij vooral aan de rand van het dorp, in de jungle of onder dezelfde Neemboom als tijdens Zijn eerste bezoek.

Op een dag was er hevig noodweer. De dorpelingen maakten zich zorgen om Baba en gingen Hem zoeken. Ze vonden Hem terwijl Hij in diepe samadhi was. Hij was bedekt met vuil, de modder en de regen hadden Zijn lichaam naar de kant gespoeld en Zijn haren waren geklit. De mensen konden Hem niet wakker maken en pakten Hem daarom op en legden Hem in de dichtstbijzijnde moskee. Dit werd Zijn vaste verblijfplaats tot Hij Zijn lichaam verliet in 1918.

Baba noemde de moskee 'Dwarakamai' (Dwaraka was de plaats waar Sri Krishna verbleef om zijn goddelijke opdracht te vervullen). Hij leefde zeer sober. Hij droeg altijd een lang shirt - een 'Kafni' - en rond Zijn hoofd een stuk stof dat bijeengebonden werd in een knoop achter Zijn linker oor. Een jutezak fungeerde als stoel en bed en een stuk steen deed dienst als kussen. Baba verklaarde dat 'fakiri' (heilige armoede) te verkiezen was boven wereldse rijkdom. In de moskee brandde altijd de 'Dhuni' - het heilige vuur - en Baba deelde de as - 'Udi' - uit als goddelijke zegen voor allen die bij Hem kwamen voor hulp. Vele genezingen zijn bekend waarbij deze heilige as een rol heeft gespeeld.

Baba's gedrag was vaak onbegrijpelijk en onvoorspelbaar. Het ene moment was Hij een ongeletterde analfabeet, om vervolgens iedereen te verrassen met Zijn wijsheid. Hij kon zeer humeurig zijn en zelfs furieus uithalen naar Zijn aanhangers, om ze even later te overstelpen met intense liefde en mededogen. Zijn woede was kennelijk gericht op onzichtbare negatieve krachten. Zijn ware identiteit van goddelijke incarnatie bleef vaak verborgen onder Zijn uiterlijk vertoon. Bedekt onder de mantel van eenvoud werkte Hij in stilte aan de spirituele transformatie en bevrijding van ontelbare zielen - mensen en dieren - die als een magneet door Hem aangetrokken werden.

Hij bedelde om aalmoezen en deelde wat Hij kreeg met Zijn volgelingen en alle andere schepsels om Hem heen. Hij bewaarde nooit iets maar gaf alles weg wat Hij niet nodig had. Aan sommige bezoekers vroeg hij 'dakshina' - geld dat met eerbied geofferd wordt aan de Guru of de meester. Hij deed dit niet omdat Hij geld nodig had maar om een veel dieper liggende reden, die de volgelingen vaak pas veel later begrepen.

Baba verdeelde het geld dat in de vorm van dakshina binnenkwam nog dezelfde dag onder de zieken, armen en mensen die dit het meest nodig hadden. Zo testte Hij de mate waarin de gevers gehecht waren aan aardse zaken en hun bereidheid zich aan Hem over te geven.

Baba leefde altijd in een dubbel bewustzijn, het ene speelde Zijn menselijke rol als schijnbaar ego, Sai Baba genaamd, alsof Hij een gewone sterveling was; het andere oversteeg alle ego's als de Universele Ziel.

Hij was de God van de gewone man. Hij leefde, sliep en at met hen. Hij had een scherp gevoel voor humor. Hij deelde Zijn 'chillum' - pijp van klei om mee te roken - zonder onderscheid met iedereen, ongeacht religie, geloofsovertuiging of kaste, om de mensen te leren hun superioriteitsgevoel en orthodoxe denkbeelden af te leggen. Het was de aanwezigen vaak onduidelijk of hij nu een moslim of een hindoe was. Beide religieuze groeperingen voelden zich tot Hem aangetrokken. Hij speelde graag met de kinderen, voedde de fakirs en de volgelingen en kookte zelfs voor hen.

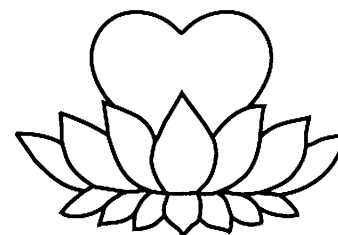
Baba's zuiverheid, weldadigheid, onthechtheid, mededogen en andere goddelijke kwaliteiten maakten dat Hij zeer gerespecteerd werd door de dorpelingen om Hem heen. Zijn goddelijkheid kon niet lang verborgen blijven. Toen de mensen Hem wilden vereren, protesteerde Baba en probeerde hen daarvan af te brengen. Geleidelijk stond Hij dit echter toch toe, want Hij wist dat dit een middel zou zijn tot spirituele groei voor miljoenen mensen in de toekomst.

In 1917 doet Baba tegenover Zijn volgeling Sharada Devi een voorspelling over Zijn reïncarnatie. Hij zegt haar dat Hij opnieuw als Sai Baba geboren zal worden in Andrah Pradesh. Ook aan Kaka Dixit vertelde hij dat hij na

acht jaar terug zou komen. Ook voorspelde Hij dat, hoewel Zijn fysieke lichaam er op een dag niet meer zou zijn, Zijn stoffelijke resten zouden communiceren met eenieder die Hem met sterk innerlijk verlangen zou zoeken.

Tegen de tijd dat Baba op 15 oktober 1918 Zijn lichaam verliet - Zijn 'samadhi' - had zijn aanhang grote vormen aangenomen. Hij was bekend en bemind in heel India.

Na Zijn samadhi is het plaatsje Shirdi uitgegroeid tot een groot bedevaartsoord waar ontelbare wonderbaarlijke genezingen en andere wonderen tot op de dag van vandaag plaatsvinden. Zijn zelfopgelegde werk van liefde in Zijn fysieke lichaam was dan misschien over maar zoals Hij had voorspeld zet Shirdi Baba Zijn werk onverminderd voort als de 'Sai Spirit'.

BHAGAVAN SRI SATHYA SAI BABA

Er is slechts één religie, de religie van Liefde;

Er is slechts één taal, de taal van het Hart;

Er is slechts één kaste, de kaste van de Mensheid;

Er is slechts één wet, de wet van Karma;

Er is slechts één God, Hij is Alomtegenwoordig.

-Baba-

Sri Sathya Sai Baba, de avatar van dit tijdperk, kent vele dimensies, meervoudige krachten en een verscheidenheid aan manifestaties.

Bhagavan Sri Sathya Sai Baba is de levende, liefhebbende, liefvallige Heer en wij verkeren in de gelukkige omstandigheden dat Hij binnen ons bereik is. Hij wordt door miljoenen mensen over de hele wereld vereerd als 'Levende Goddelijkheid'.

Wanneer rechtschapenheid in verval dreigt te raken en het kwaad toeneemt, incarneert de Heer van het Universum van tijd tot tijd om de deugdzamen te beschermen en het kwaad te vernietigen. De avatar verschijnt wanneer de wereld door een spirituele of morele crisis gaat. Hij komt om dharma te herstellen en de volgende stap op de evolutionaire ladder te openbaren. Het is niet moeilijk te zien dat de moderne wereld met zijn morele regressie en verval van waarden, rijp is voor avatars.

Dit is het verhaal van de Heer van het Universum die een menselijke vorm aannam door te incarneren in het rustige, kleine plaatsje Puttaparthi. Hij werd op 23 november 1926 geboren als zoon van een godvruchtig en tevreden echtpaar: vader Sri Pedda Venkama Raju en moeder Smt. Easwamma. Ze noemden hem Sathyanarayana Raju.

Mysterieuze tekenen in Pedda Venkama's huis verwezen naar de op handen zijnde incarnatie. Verschillende instrumenten speelden ritmische geluiden, zonder dat iemand ze aanraakte! Toen Pedda Venkama Raju een schriftgeleerde benaderde voor uitleg, werd hem verteld dat het gunstige voortekenen waren: het duidde op de aanwezigheid van een Shakti: een weldadige Kracht die harmonie, melodie, orde symmetrie, spirituele vooruitgang en vreugde kwam brengen.

Sathyanarayana Raju werd tijdens zonsopgang geboren op een maandag in de heilige maand Karthika, de maand die aan de verering van Shiva wordt gewijd. De dorpelingen waren de namen van Shiva aan het zingen en ook zijn moeder had juist haar Sathya Narayana Puja beëindigd, toen de eerste weeën haar waarschuwden. De relatie tussen de zojuist voltooide puja en de geboorte - de realisatie van haar droomwens - leek de moeder heel belangrijk en daarom werd de jongen Sathya Narayana Raju genoemd.

De lieflijkheid van de baby tartte elke beschrijving. Geen wonder, want zelfs in de wieg bezat Hij al alle yogische krachten. Baba heeft verklaard dat Hij vóór Zijn geboorte al wist waar Hij zou incarneren. Hij zei dat Hij met alle miraculeuze krachten geboren was en ze later door Zijn eigen wil één voor één manifesteerde.

Het goddelijke kind hield zich ver van plaatsen waar dieren werden geslacht, gemarteld of gevangen. Hij vermeed keukens waar vlees of gevogelte werd klaargemaakt. Wanneer een vogel werd uitgezocht voor iemands diner, rende hij ernaar toe en klemde de vogel tegen zijn borst, alsof Hij hoopte dat de extra liefde die Hij in het dier liet stromen de volwassenen zou overhalen het te sparen. Zijn burens noemden Hem: 'Brahmanjani' vanwege Zijn enorme liefde voor de schepping.

Al op prille leeftijd smolt het hart van deze 'Brahmaan' bij het zien van menselijk lijden. Wanneer een bedelaar aan de deur van Zijn huis verscheen stopte Hij met spelen en rende naar Zijn zussen om ze te dwingen wat graan of voedsel af te staan. De volwassenen raakten natuurlijk geïrriteerd door de eindeloze processie van uitgestrekte handen. Wanneer ze hun geduld verloren scholden ze soms op de bedelaars. Wanneer dit Sathya ter ore kwam, huilde Hij net zo lang tot ze de weggestuurde bedelaar terugriepen en hem alsnog te eten gaven.

Sathya Narayana was een bijzonder kind dat meer leerde dan mensen hem konden leren en sneller dan de meesten. Hij kon alle liederen en stotra's nazingen die tijdens de dorpsopera's voor de dorpingen werden gezongen. Op de leeftijd van zeven à acht jaar componeerde hij zelfs liedjes voor de spelers, die ze met dankbaarheid accepteerden.

Toen Sathya ongeveer acht jaar was vond zijn familie Hem oud genoeg om naar de basisschool in Bukkapatnam te gaan, een plaatsje dat ongeveer vijf kilometer van Puttaparthi lag. Later moest Sathya met Zijn oudere broer, Seshama Raju, verhuizen naar Kamalapur. Hoewel het Zijn ouders aan het hart ging waren ze zelfs tot deze scheiding van hun oogappel bereid, als Hij maar een goede opleiding zou krijgen.

Sathya volgde Zijn lessen plichtsgetrouw. Hij was zowel in Bukkapatnam als in Kamalapur 'een rustige gehoorzame jongen', de favoriet van Zijn leraren. Het zingen van een gebed, zoals de gewoonte was bij de opening van iedere publieke samenkomst, werd Zijn monopolie. Ook inspireerde Hij Zijn klasgenoten om onbaatzuchtige dienstverlening aan de gemeenschap te verrichten. Zelfs vandaag de dag is dit het centrale thema van Zijn leringen. Dienstverlening aan anderen is dienstverlening aan

jezelf, zegt Hij, want de ander dat ben jezelf, zij het in een andere vorm en met een andere naam!

Op 8 maart 1940 werd de hele gemeenschap geschokt toen men hoorde dat Sathya door een zwarte scorpioen gestoken was! Ongeveer rond zeven uur 's avonds sprong Hij op met een schreeuw van pijn en Hij hield Zijn voet beschermend in Zijn hand! Er werd echter geen scorpioen gevonden en Sathya sliep die nacht rustig, zonder enig teken van pijn! Iedereen haalde opgelucht adem maar de opluchting duurde niet lang. De volgende dag, exact om zeven uur 's avonds, verloor Sathya het bewustzijn en werd Hij stijf. Hij sprak niet en Zijn ademhaling was zwak. Seshama Raju werd ongerust en men dacht dat het scorpioenengif de oorzaak moest zijn. Waarschijnlijk had het gif het hart bereikt. Een dokter werd geroepen en Sathya kreeg een injectie en een drankje. Hij bleef de rest van de nacht bewusteloos. De volgende morgen kwam de dokter nogmaals en verklaarde dat Sathya buiten levensgevaar was.

Toen Hij twee dagen later weer op de been was, begon Hij zich vreemd te gedragen.

Baba Zelf zegt dat Hij toen Zijn missie aan het voorbereiden was. Hij kon niet langer de gewone jongen spelen met 'broers', 'zussen', 'klasgenoten' en andere wereldlijke bindingen. Hij wilde demonstreren dat Hij onaangeraakt was door gif of door de objectieve wereld. Er was geen scorpioen die Hem kon bijten.

Hij beantwoordde geen vragen meer, accepteerde nauwelijks eten, Hij was meestal stil maar barstte soms uit in zang of poëzie, Hij reciteerde bij tijd en wijle lange Sanskriet sloka's en wijdde uit in de hoogste Vedische wijsheid. Zijn ouders werden op de hoogte gebracht en kwamen zo snel als

ze konden. Ze werden doodsbang toen ze Hem in die vreemde toestand zagen: Sathya werd af en toe stijf, zong en sprak alsof Hij gek geworden was en leek zo nu en dan zelfs Zijn lichaam te verlaten. Het was allemaal zo mysterieus.

Zijn ouders besloten Hem naar een Shakti vereerder te brengen die 'de duivel' zou uitdrijven en hun Sathya weer gezond zou maken. De man was als een reus, met bloeddoorlopen ogen en onbehouwen manieren. Hij stelde Sathya bloot aan een reeks onmenselijke behandelingen; beter te omschrijven als martelingen. Toen hij geen succes bleek te hebben probeerde hij in een laatste wanhopige poging, zijn meest radicale technieken, die hij zelfs bij volwassenen niet durfde te gebruiken!

Sathya verdroeg alles zonder een kik! Zelf zei Hij later:

'Zelfs na het aanschouwen van al deze standvastigheid en het wonder van deze kleine jongen die zoveel pijn kon verdragen, zijn jullie nog niet overtuigd van het feit dat ik Baba ben. Hoe zouden jullie dan hebben gereageerd als ik op een mooie dag gewoon had aangekondigd: 'Ik wilde even laten weten dat Ik Goddelijk ben en bestand tegen elk menselijk lijden en onaangeraakt door pijn of plezier?'

Na de vele wreedheden was Sathya nog verre van 'normaal'. Soms leek Hij een andere persoonlijkheid te hebben. Hij reciteerde sthotra's en gedichten die ver voorbij de kennis van welke tienerjongen dan ook reikten. Soms had Hij kracht voor tien en soms leek Hij zwak. Hij argumenteerde met volwassenen over de correctheid van hun gedrag en bracht ze tot schaamte als Hij kon bewijzen dat ze fout zaten.

Op 23 mei 1940 kondigde Hij aan:

'Ik ben Sai Baba. Ik behoor tot de Apastamba Sutra; Ik ben van de Bharadwaja Gothra; Ik ben gekomen om al jullie moeilijkheden te verdrijven; houd jullie huizen schoon en zuiver.'

Op een donderdag daagde iemand Sathyanarayana uit:

'Als je Sai Baba bent, geef ons dan nu een bewijs!' Baba antwoordde:

'Ja, dat zal ik doen' en iedereen kwam dichterbij.

'Leg deze jasmijnbloemen in mijn hand,' zei Hij. Met een snel gebaar gooide Hij ze op de grond en zei:

'Kijk!' De mensen zagen dat de bloemen, terwijl ze vielen, de woorden 'Sai Baba' hadden gevormd!

Vanaf die tijd begonnen steeds meer mensen uit alle richtingen toe te stromen. Men nam fruit en bloemen mee. Sathya Sai Baba leerde hen bhajans en gebeden. De eerste bhajan die Hij hen voorzong was: 'Manase Bhajare Gurucharanam Dusthara Bhava Sagara Tharanam.' (Mediteer in de geest op de voeten van de Guru; dat kan je over de moeilijke 'zee van Samsara' leiden.)

Zelfs in Zijn kindertijd gaf Sathyanarayana aanwijzingen die verwezen naar Zijn eenheid met Shirdi Sai Baba. Hij leerde Zijn vriendjes liedjes over een Babaji, die niemand ooit gezien had. Niemand had zelfs over Hem gehoord! De liederen gingen over een pelgrimsoord waar niemand ooit geweest was. Mensen vroegen elkaar:

'Waar is Shirdi. Wie is die Moslim Fakir?' Niemand kon toen vermoeden dat het jongetje in hun midden, dat zo betoverend danste en

zong, hun dorpje in enkele jaren tot een tweede Shirdi zou maken en dat honderden, nee, duizenden bezoekers dezelfde Shirdi Sai Baba daar zouden komen zoeken!

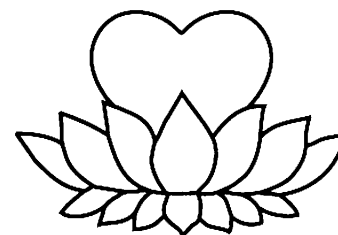
Over Zijn missie zegt Sathya Sai Baba:

‘Deze avatar heeft geen vernietigend wapen in Zijn bezit, zoals de Kodanda van Rama of de Chakra van Krishna. Hij verlaat zich eerder op opvoeding dan op vernietiging; instructie in plaats van destructie. Goede mensen worden aangemoedigd het beter te doen, degenen die het al uitstekend doen worden aangemoedigd om uitmuntend en gezegend te worden. Slechte mensen worden aangemoedigd om de lafheid, die hen in angst verstrikt houdt, af te werpen.’

‘Ik heb een taak: het koesteren van de gehele mensheid en iedereen verzekeren van een leven vol gelukzaligheid. Ik heb een ‘eed’ gedaan: iedereen die van het goede pad is afgeweken, terugbrengen naar goedheid en hen redden. Ik ben gehecht aan een ‘Werk’ waar ik van hou: Het lijden van de armen wegnemen en hun geven wat ze missen. Ik heb een ‘reden om trots te zijn’, want ik red iedereen die me op de juiste manier vereert. Ik heb mijn definitie van ‘devotie’: Ik verwacht van hen die Mij toegewijd zijn, dat ze plezier en verdriet, verlies en winst, met dezelfde gelijkmoedige houding tegemoet treden. Dit betekent: Ik geef degene die zich aan Mij hecht nooit op.’

Kinderen van onsterfelijkheid! Herinner je dat je bent geschapen naar Mijn Beeld en Gelijkenis. Perfect. Leef naar deze gelijkenis in alle aspecten van het leven. Leef als Meesters! Bewandel deze aarde met opgeheven Hoofd, met verheven Spirit, met een Hart, dat openstaat voor Liefde en geloof in Jezelf en GOD in Jou. Dan zal alles goed gaan. Zie Mij overal, praat tegen Mij en hou van Mij, die in Ieder is. Vanuit ieder zal Ik dan antwoorden en je naar Heerlijkheid leiden.

-Baba-

SWAMI SRI GOPALA KRISHNA BABA

Gopala Krishna is geboren op 6 november 1951 in de gunstige hindoe maand Karthika. Hij was de zoon van vader Sri Venkatramanaiah en moeder Smt. Yamunamma. Gopala was anders dan andere kinderen. Hij toonde grote interesse in spiritualiteit maar was nauwelijks geïnteresseerd in wereldse spelletjes en onderwijs. Hij maakte beeldjes van klei van verschillende goden en godinnen, versierde ze en bad voor ze terwijl de andere kinderen zich vermaakten met spelletjes. Hij sprak met zachte, vriendelijke stem. Menselijk lijden kon Hij niet verdragen en ook voor dieren zorgde Hij met de grootste tederheid. Van kind af aan was Liefde de hoeksteen van Zijn bestaan.

Zijn vader nam Hem vaak mee naar Prashanti Nilayam (Puttaparthi) en Brindavan (Whitefield, Bangalore) voor de goddelijke darshan van Bhagavan Sri Sathya Sai Baba. De jonge Gopala verlangde altijd vurig naar deze uitstapjes. Iedere keer als Gopala naar Prashanti Nilayam kwam riep Sai Baba Hem voor een interview. In 1966 hield Sai Baba tijdens één van die gelegenheden Gopala's hand in de Zijne en stond erop dat Hij zou vragen om wat Hij zou willen hebben. Gopala antwoordde niet want Hij was inmiddels voorbij elk werelds verlangen en Hij was onthecht aan welk materieel bezit dan ook. Hij had besloten Zijn leven te wijden aan de Lotusvoeten van de Goddelijk Avatar en Zijn leven te leven volgens Sai's woorden en leringen.

Zijn Sai Mandiram is een tempel waar Shirdi Sai en Sathya Sai beiden worden vereerd. Het is een unieke tempel waar twee manifestaties van Sai op één plaats worden aanbeden door mensen van alle geloven. Er is geen

onderscheid tussen de seksen en Sri Gopala Krishna Baba geeft dezelfde onbegrensde Liefde aan zowel mens als dier. De Sai Mandiram is gelegen in de vredige en goed ontwikkelde wijken van Girinagar. Iedereen is er welkom en Swami Gopala Krishna helpt alle toegewijden die met hun problemen komen, om innerlijke vrede te bereiken. Deze problemen kunnen variëren van gebreken, mentale ziektes en fysieke kwalen, tot financiële problemen. Allen vinden verlichting bij Hem en Hij schrijft dit toe aan de goddelijke liefde van Bhagavan Sri Sathya Sai Baba.

Alleen al het bestaan van deze tempel is een unieke uiting en bevestiging van de alomtegenwoordigheid van Sri Sathya Sai Baba. In 1990 bezocht Gopala Krishna Prashanti Nilayam, voor de viering van de vijftenzestigste verjaardag van Bhagavan Baba. Miljoenen waren samengekomen om een glimp van Sai Baba op te vangen en Gopala Krishna kreeg geen bevredigende darshan van Zijn geliefde Sai. Dit incident verminderde Zijn verlangen om in de fysieke nabijheid van Sai Baba te zijn. Gopala Krishna deed de goddelijke wens (Sankalpa) om voortdurend het altijd aanwezige aspect van Sai Baba in de vorm van Liefde en Licht te ervaren, wat veel duurzamer en bevredigender is. Ook vandaag de dag dringt Swami Gopala Krishna er bij allen op aan om de Innerlijke Sai te ontwikkelen in plaats van te hunkeren naar de fysieke aanwezigheid van Sathya Sai Baba. Gopala Krishna's hunkering naar de innerlijke Sai leidde tot de fysieke verschijning (Sakshatkar) van Sri Sathya Sai Baba in de Sai Mandiram.

Op 23 november 1991 manifesteerde Bhagavan Sri Sathya Sai Baba zich in fysieke vorm voor Gopala Krishna tijdens een intens devotionele bhajan sessie. Hij materialiseerde Zijn Atma Linga of Chandra Mouliswara Linga en gaf hem aan Gopala Krishna Baba met de instructie om elke maandag Rudrabhishekam over de heilige lingam uit te voeren en het gezegende

water (theertam) aan de mensen uit te delen. Sinds 1991 is dit zonder onderbreking gedaan. Er zijn vele gevallen bekend van mensen die door het gezegende water zijn genezen van mentale of fysieke kwalen. Anil Kumar deed in de goddelijke aanwezigheid van Bhagavan Sri Sathya Sai Baba verslag van de manifestatie van de lingam, wat later ook is gepubliceerd in de 'Sanathana Sarathi' (officieel tijdschrift van de Sri Sathya Sai Organisatie) van juli 1992.

Swami Gopala Krishna heeft in 2001 tijdens Zijn bezoek aan Mumbai Zijn volgelingen toestemming gegeven een groep te vormen onder de naam 'Ganga Kaveri Sangam' (GKS). Deze naam heeft een diepzinnige betekenis.

'Ga' staat voor Ganga, de rivier die van alle Indiase rivieren als de meest heilige wordt beschouwd. Zij vindt haar oorsprong in het Himalaya-gebergte en er wordt gezegd dat zij is ontstaan uit de Jattha ofwel het lange haar van de God Shiva. Wetenschappelijk is zelfs aangetoond dat geen enkele bacterie kan overleven in het Ganges-water. 'Ka' staat voor Kaveri. Kaveri is de rivier in het zuiden waar Swami verblijft. Ook de Kaveri is een bekende, heilige rivier in India.

'G' staat ook voor 'Gynana' of 'Kennis', terwijl 'K' staat voor 'Karma' of 'Werk'. De S staat voor 'Sangam' wat zoveel betekent als samenkomen, verenigen. Ganga Kaveri Sangam is een projectie van Sri Gopala Krishna's leven en missie. Met andere woorden: als actie en werk worden gecombineerd met de juiste kennis (Kennis van het Zelf) zal harmonie en vrede het gevolg zijn. Sri Gopala Krishna is geboren om een goddelijk leven te leiden. Hij kent geen ander leven. Voor Hem is heel het leven goddelijk, heilig en van onschatbare waarde. Hij trapte niet in de verleiding

van boekenkennis. Hij wist wie Hij was; was er daarnaast nog meer te leren?

Hij begon te doen wat Hij moest doen: voor zichzelf, Zijn familie en de wereld om Hem heen te zorgen. Hij gaf liefde, versterkte vertrouwen en gaf Zichzelf. Opoffering werd voor Hem even natuurlijk als ademen.

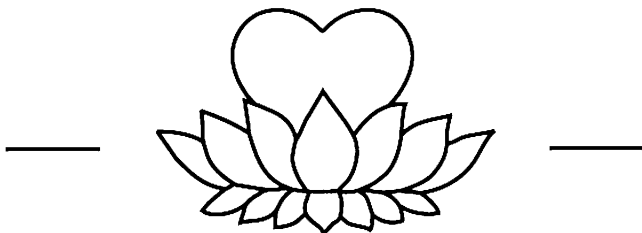
Sri Gopala Krishna is een geboren Heilige. Hij is onder ons om ons naar de snelweg van zelfverwerkelijking te leiden. Zijn ontmoeting met Sathya Sai Baba is een recent verhaal over een tijdloze relatie.

Zijn natuurlijke kwaliteiten als sympathie, liefde en bemoediging worden als wonderen beschouwd. En dat zijn ze ook. Sommigen hebben deze aantrekkingskracht nodig om op het goddelijk pad te geraken.

Swami propageert eenheid in religies. Respect, broederschap en tolerantie tegenover andere overtuigingen met één gezamenlijk doel: het goddelijke te ontdekken dat allesomvattend en ÉÉN is. Grote zielen zoals Sri Sathya Sai Baba en Swami Gopala Krishna staan op in tijden als deze, waarin dogmatisme, verwarring en intolerantie naar andere geloofsovertuigingen hoogtij vieren, om - DE EENHEID DIE GOD IS - te propageren. Alle religies spreken van die ene God die bij vele namen wordt genoemd en die in vele vormen wordt vereerd: Allah, Boeddha, Jezus, Jahweh, Krishna, enz. Alle religies noemen die ene kwaliteit die wordt beschreven in heilige boeken en wordt ervaren door toegewijden: *Liefde*. Swami Gopala Krishna is vol van deze Liefde. Voor vele devotees vertegenwoordigt Hij de Liefde van de Goddelijk Moeder.

*Vrij in het licht
 Durf ik mij te bewegen
 In Liefde en kleuren
 Hand in hand
 En alleen
 Over rozenkwarts roze
 En kristalblauw land
 Mijn meesters zijn daar
 En mijn veiligheid
 Ik voel me vrij
 Afgelegd het klee
 Van aardse pijn.
 -Linda-*

Verklarende woordenlijst

amrith	nectar
abhishekam	Zie: Lingam Abhishekam
ananda	gelukzaligheid
bhajans	devotionele liederen
bhakta	devotee
bharadwaja gothra	geslacht van Bharadwaja Rishi, een van de Sapta Rishi's
brahma, vishnu, maheswara (shiva)	de drie aspecten van Brahman (de Absolute). Brahma is de schepper, Vishnu de ondersteuner en Shiva de vernietiger
chakra	discus, het wapen van Krishna
darshan	het zien en ervaren van een heilige of wijze
dhoop	dhoop wordt gemaakt van zuivere desi ghee ofwel geklaarde boter, natuurlijke kruiden en parfums, en is een zachte, langzaam brandende Indiase wierook
guna	een van de drie kwaliteiten van de natuur. De drie guna's: sattwa (harmonie), rajas (passie), tamas (passiviteit) bepalen het menselijke gedrag
gurupoornima	jaarlijkse aanbidding van de guru met als oogmerk: het vertrouwen en de devotie van de discipel te sterken
hanuman	de apengod is een hindoeïstische mytische godheid
heer Ganapati	de zoon van Shiva met het olifantenhoofd
heilige draad	de heilige draad is een handgesponnen katoenen draad die schuin over de borst wordt gedragen vanaf de linkerschouder. Tijdens het ritueel waarbij de jongen de heilige draad voor het eerst draagt (Upanayam) wordt de heilige Gayatri Mantra aan hem geleerd

human values	ahimsa (geweldloosheid) dharma (rechtvaardigheid) prema (liefde) shanti (vrede) sathya (waarheid)	samsara	in sommige vormen van hindoeïsme wordt samsara gezien als de onwetendheid over het Ware Zelf ofwel Brahman, waardoor de ziel wordt misleid te geloven in de werkelijkheid van de tijdelijke, zinnelijk waarneembare wereld
japamala	een halsketting bestaande uit 108 en één kralen die wordt gebruikt voor japa (het individueel herhalen van Gods naam)	santosha	tevredenheid. Santosha wordt vaak gebruikt als zegen en betekent dan: wees gelukkig
kailash	verblijfplaats van Shiva	satsang	in het gezelschap van gelijkgestemden verkeren
kodanda	boog	sattwisch	Zie: guna
kripa	genade	seva	onbaatzuchtige dienstverlening
laddoes	balletjes van meel, ghee en suiker	sevadal	vrijwilligers die onbaatzuchtige dienst verlenen
leela	goddelijk spel	shiva	één van de drie aspecten van Brahman (de Absolute)
lingam- (rudr-) abhishekam	ritueel ter verering van een Shiva Lingam	sloka	strofe
mahabharata	het grote hindoe-epos over de strijd tussen goed en kwaad, gesymboliseerd door de Pandavas en de Kauravas	stothras	lofspraak over de hindoe goden
mahasamadhi	dood van een heilige	theertam	lingam water; het water dat voor de Lingam Abhishekam wordt gebruikt en daarna wordt uitgedeeld aan de aanwezigen
mahashivaratri	de 'nacht van Shiva' die eenmaal per jaar wordt gevierd		stroom
moksha	bevrijding van de kringloop van leven en dood	vahini	vedanta is de oorspronkelijke tak van hindoe-filosofie en naast Samkhya de belangrijkste, omdat alle andere erop steunen. Deze filosofie is gericht op het kennen van de essentie van de originele Veda
moolguru	eerste guru	vedanta	heilige as
nagar sankirtan	bhajans zingen in een processie		houder voor een Lingam
pada seva	het masseren van de voeten van de guru		
paduka's	schoeisel van heiligen gebruikt voor verering		
parvathi	een hindoeïstische godin en echtgenote van Shiva	vibhuti	
prasadam, prasad	voedsel, bloemen enz. aan God geofferd en door Hem gezegend	yoni	
prema	liefde		
puja	rituele dienst		
Ravana	Ravana was een mythische koning van demonen met grote bovennatuurlijke krachten, van wie wordt gezegd dat hij 6000 jaar geleden over Lanka heerste		
rudrabhishekam	Zie: Lingam Abhishekam		
sadguru	volmaakte spirituele Meester		
sadhana	spirituele oefening		

Boekomslag...

Een wonder wordt omschreven als 'een handeling die de natuurkrachten te boven gaat en dus alleen door God, met bijzondere hulp van God, kan worden verricht.'

Als tweede omschrijving wordt een wonder als 'iets buitengewoons' aangeduid.

Maar wat is buitengewoon? Wat voor de één een wonder is, is voor de ander gewoon, normaal, alledaags. We dringen dieper en dieper door in de geheimen van het leven en ontdekken dan dat er altijd weer méér te ontdekken en te verwonderen valt. Er wachten steeds weer nieuwe kosmische werkingen om te worden ervaren en begrepen. We willen ons blijven verwonderen en dat brengt ons dichterbij wie we werkelijk zijn. 'Belichamingen van Liefde,' zegt Sai Baba. 'Eeuwige, altijd bewuste, altijd nieuwe Vreugde,' zegt Paramahansa Yogananda. 'Scheppende Meesters,' horen we steeds vaker.

De auteur schreef een e-mail aan alle leden van de GKS familie met het vriendelijke verzoek hun wonder op papier te zetten - het wonder dat hun het meest had geraakt. Ze vroeg om een korte voorgeschiedenis, het gebed dat meestal aan een wonder voorafgaat, het wonder zelf en het transformerende effect dat het wonder op hun leven, hun hart of hun denken heeft gehad.

Wonderen kunnen groot zijn en spectaculair, of klein en subtiel. Ze kunnen een redding, een leidraad, de aanzet tot genezing zijn, of ze kunnen verlichting en troost brengen. Wonderen worden meestal voorafgegaan

door een gebed en ze hebben een positief effect op het leven. Er kunnen dromen of visioenen mee gemoeid zijn - misschien zelfs verschijningen. Het kan een materialisatie betreffen of simpelweg het juiste woord op het juiste moment. God kent hier geen beperkingen. Engelen kunnen als boodschapper optreden of wellicht helpt God via een vriend of familielid. Jezus kan in het wonder een rol spelen, maar ook Buddha, Allah, Sai Baba of Swami Gopala Krishna. God komt in de vorm die je op dat moment nodig hebt, die je dierbaar is, die je vertrouwt of kunt begrijpen.

De auteur - sinds 1990 een oprecht devotee van Sathya Sai Baba - herkende deze Onvoorwaardelijke Goddelijke Liefde in Swami Gopala Krishna, die haar leidt naar haar doel.

Haar belangrijkste intentie om dit boek te schrijven is om de volgende vraag met jullie allen te delen: *als we ons nu eens zouden openen voor de wonderlijke wereld van het leven in wonderen?*

ALS JE NU EENS DAGELIJKS IN WONDEREN KUNT LEVEN?